

தமிழ் கிலக்கிய வரலாறு

T/800/4513

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

சுருக்கம்

வி. செல்வநாயகம், M. A.

தமிழ் விரிவுரையாளர்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

முதற்பதிப்பு—மே 1951.

பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே.

விலை ரூபா 3-75.

அர்ச். குசைமாமுனிவர் அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

முகவுரை

கலாசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழைக் கற்கவிரும்பும் மாணவர்கள் முதலில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஓரளவிற்காயினும் அறிந்திருத்தல்வேண்டும். அதனைச் சுருக்கமாக அறிந்திருந்தாற்றான் விரிவான நூல்களை அவர்கள் மனங்கொண்டு படிக்க விரும்புவார்கள். மாணவர்களுக்கு உதவும்பொருட்டே இந்நூலை யான் எழுதத்துணிந்தேன். சுருக்கமான இந்நூலின்கண் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலுள்ள எல்லா விஷயங்களையும் கூறுதல் முடியாது. இலக்கியப்பண்பினைமட்டும் இதன்கண் சுருக்கமாகக் காட்டியுள்ளேன். அதனோடு தொடர்புடைய மக்கள்வாழ்க்கை, நாட்டின் அரசியல், சமயநிலை முதலியவற்றைப்பற்றியும் ஆங்காங்கு சுருக்கமாகக் குறித்துள்ளேன். புலவர்களுடைய காலம், வாழ்க்கை முதலியவற்றைப்பற்றிக் கூட இந்நூலிற் குறிக்கவில்லை. அவற்றையெல்லாம் குறித்துச் செல்வதாயின் இந்நூல் ஓர் ஆரம்ப நூலாகாதென்றஞ்சி அவற்றைக் குறியாது விட்டேன்.

வாக்கியங்களைச் சந்திகூட்டி எழுதுவதே தமிழ் மரபு; எனினும், மாணவர்கள் இலகுவாகப் பொருளை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணியே பிரிக்கக்கூடாத இடங்களிலும் சந்திகளைப் பிரித்து எழுதியுள்ளேன். இந்நூலின்கண் இன்னும்

பல குறைகளுள்வாகலாம். அக்குறைகளைவிட எனது அறியாமை காரணமாக எழுந்த பிழைகளும் பலவுளவாகும் என்பதை நான் கூறவேண்டியதே யில்லை. இந்நூலினைப் படிக்கும் பெரியோர்கள் அப்பிழைகள் எவையென எனக்கு அறிவித்து தவறுவாராயின் இரண்டாம் பதிப்பில் அவற்றை நீக்குவேன்.

இந்நூலினை எழுதுமாறு என்னைப் பலமுறை ஊக்கியும் கையெழுத்துப் பிரதியினைப் பார்வையிட்டுப் பல திருத்தங்களைச் செய்தும் உதவிய பேராசிரியர் டக்டர் க. கணபதிப்பிள்ளை, Ph. D. அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன். இந்நூல் சிறப்பாக வெளிவரவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பலமுறை பார்வையிட்டுப் பல அரிய திருத்தங்களைச் செய்து உள்ளன்போடு உதவிபுரிந்த திரு. சு. பெரிய தம்பி, B. A. அவர்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தேகசுகமில்லாதிருந்தும் என்மேலுள்ள அன்பினால் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டு இலக்கணப் பிழைகள் பலவற்றை நீக்கியுதவிய மகாவித்துவான் பிரம்ம ஸ்ரீ. சி. கணேசையர் அவர்களுக்கும், அதனைப் படித்து அரிய பல திருத்தங்களைச் செய்து தவியவர்களாகிய பண்டிதர் அ. சிற்றம்பலம், B. A. அவர்களுக்கும், திரு. A. S. சுந்தரராச ஐயங்கார், B. A. அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. தமது நேரத்தைப் பொருட்படுத்தாது பல நாட்களாக

என்னுடன் இருந்து இதன் கையெழுத்துப் பிரதியை எழுதியும் அட்டவணை முதலியவற்றைத் தயாரித்தும் அச்சப்பிழைகளைத் திருத்தியும் பலவாறு உதவிய எனது மாணவன் பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது. இவ்வாறு உதவிபுரிந்த அனைவரும் பல்லாண்டு வாழவேண்டுமென்று இறைவனை வழத்துவதன்றி, நான் அவர்களுக்குச் செய்யும் கைம்மாறு வேறு யாதுளது. இந்நூலினைத் திருத்தமாக அச்சிட்டுதவிய யாழ்ப்பாணத்து அர்ச். சூசைமாமுனிவர் அச்சியந்திரசாலை அதிகாரிகளுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

வி. செல்வநாயகம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,
20 - 4 - 1951.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முகவுரை	iii—v
நூன்முகம்	1—4
I. சங்ககாலம்	5—33
சங்ககாலத் தமிழகம் 5—6. முச்சங்கங்கள் 6—9. சங்கநூல்கள் 9—16. சங்கச் செய்யுளும் மக்கள் வாழ்க்கையும் 16—26. சங்ககாலப் புலவர்கள் 26—28. இலக்கியப்பண்பு 28—33.	
II. சங்கமருவிய காலம்	34—53
அரசியல்நிலை 34—36. பண்பாட்டுநிலை 36—39. சமயநிலை 39—41. நூல்கள் 41—48. உரைநடை இலக்கியம் 48—49. வெண்பாவும் பிறயாப்புக்களும் 49—51. பத்திப்பாடல்கள் 51—53.	
III. பல்லவர் காலம்	54—85
அரசியல்நிலை 54—56. சமயநிலை 56—59. கலைவளமும் இலக்கியப்பண்பும் 59—64. பத்திப்பாடல்கள் 64—82. பிறநூல்கள் 82—84. உரைநடை நூல்கள் 84—85.	

IV. சோழர் காலம் 86—111

அரசியல்நிலை 86—88. சமயநிலை
88—90. இலக்கியப்பண்பு 90—94.
திருமுறைகளும் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்
தங்களும் 94—97. காவியங்கள்
97—103. சிற்றிலக்கியங்கள் 103—
106. இலக்கண நூல்கள் 106—107.
சைவசித்தாந்த நூல்கள் 107—110.
உரை நூல்கள் 110—111.

V. நாயக்கர் காலம் 112—134

அரசியல்நிலை 112—114. சமயநிலை
114—115. இலக்கியப்பண்பு 115—
122. பிரபந்தங்கள் 123—125. இலக்
கியங்கள் 125—129. உரையாசிரியர்
கள் 129—132. தமிழை வளர்த்த
அரசரும் ஆதீனங்களும் 133—134.

VI. ஐரோப்பியர் காலம் 135—163

அரசியல்நிலை 135—136. சமயநிலை
136—137. இலக்கியப்பண்பு 138—
141. உரைநடையிலக்கியம் 141—152.
செய்யுளிலக்கியம் 152—160. நாடக
இலக்கியம் 160—163.

முடிவுரை 164—178

அட்டவணை 179—187

நான் முகம்

உரையிலேனுஞ் செய்யுளிலேனும் இயற்றப்படும் நூல்களெல்லாம் பொதுவாக இலக்கியத்தின்பாற்படுமெனினும் வாழ்க்கையின்கண் வரும் அநுபவங்களை அழகுறப்புணந்து கூறும் நூல்களே சிறப்பாக இலக்கியமெனக் கருதத்தக்கன. அத்தகைய இலக்கியங்களைக் காலவரன்முறையை ஒட்டி ஆராயும் நூல்கள் இலக்கியவரலாற்று நூல்கள் எனப்படும். இலக்கிய நூலாசிரியனொருவனுடைய மனோபாவம் அநுபவம் குறிக்கோள் சூழல் முதலியவற்றிற்கு இணங்கவே அவனியற்றும் நூலின் நடை தன்மை அமைப்பு முதலியன உருக்கொள்ளுமாதலின், அந்நூலைச் செவ்வனே படித்து இன்புறுதற்கு அவனுடைய வாழ்க்கை சூழல் முதலியவற்றை நாடியறிதல் அவசியமாகின்றது. அதனால், இலக்கிய நூலாசிரியர்களது வாழ்க்கை முதலியவற்றைப்பற்றியும் இலக்கிய வரலாறு கூறும். அவ்வாறு இலக்கியங்களை ஆராய்வதோடும் இலக்கிய ஆசிரியர்களது வாழ்க்கையைக் கூறுவதோடும் இலக்கியவரலாறு நின்றனவெனவே. காலத்திற்குக்காலம் மாற்றமுற்றுச் செல்லும் இலக்கியப்போக்கினையும் அதற்குக் காரணமாயிருந்தவற்றையும் இலக்கியவரலாறு ஆங்காங்கு குறித்துச் செல்லும்.

குறித்த ஒரு காலப்பகுதியில் ஒரு மொழியில் எழுந்த இலக்கியம் வேறொரு காலப்பகுதியில்

எழுந்த இலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்ட பண்புகளைக் கொண்டிருத்தல் இயல்பாகும். அவ்வாறு காலத்திற்குக்காலம் அம்மொழியிலே தோன்றிய இலக்கியங்களின்போக்கில் மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்குப் பல காரணங்களுள். ஒரு மொழி வழங்கி வரும் நாட்டின் அரசியலிலோ பண்பாட்டிலோ மாற்றம் ஏற்படின், அவை காரணமாக அம்மொழியின் இலக்கியப் போக்கிலும் மாற்றம் உண்டாதல் இயல்பு. அதே போல பிறநாட்டு நாகரிகத் தொடர்பு உண்டாயபோதும், சமயத்துறையில் கிளர்ச்சி தோன்றியவிடத்தும், இலக்கியப்போக்கு மாறுதலடைவதுண்டு. சுருங்கக்கூறின், ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கள் புதிய கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் தழுவத்தொடங்கிப் பழையனவற்றைக் கைவிடுவதால் அவர்களின் வாழ்க்கைப் போக்கிலும் மாற்றமுண்டாகின்றது; அது இலக்கியப்போக்கையும் ஓரளவிற்கு மாற்றிவிடுகின்றது. சிலசமயம் ஆற்றல்மிக்க இலக்கிய ஆசிரியனும் ஒருமொழியின் இலக்கியப்போக்கில் பெரிய மாற்றங்களைப் புகுத்திவிடுகின்றான். அவன் ஒரு புது வழியிற் செல்ல அவனுக்குப் பின்னே வரும் ஆசிரியர்பலர் அவ்வழியைத் தாழும் மேற்கொண்டு அவனைப் பின்பற்றிச் செல்வர். இவ்வாறு அவன் பிறருக்கு ஒரு புதுவழியைக் காட்டுகின்ற நிலையிலும் தன் காலத்திலிருந்த இலக்கிய மரபினை முழுதும் மாற்றிவிடவாவது அம்மரபினின்றும் விலகிநிற்கவாவது முடியாதவனாகின்றான். அதனால், இலக்கியப்போக்கில் பெரிதான மாற்றம் ஒரே முறையில்

திடீரென நிகழ்வதில்லை; மாற்றம் சிறிது சிறிதாகவே நிகழ்கின்றது.

காலத்திற்குக்காலம் இலக்கியப்போக்கில் மாற்றம் உண்டாவதால், அதற்கேற்ப இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் இலக்கிய வரலாற்றினைச் சிலபல காலப்பிரிவுகளாக வகுத்துக்கொண்டு ஆராய்வர். காலப்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குரிய பண்புகளையுமுடையனவாய் விளங்குமாதலின், அவற்றை இலக்கியவரலாற்று ஆசிரியர்கள் விளக்கிக்காட்டுவதோடு, ஒரு காலப்பிரிவில் எழுந்த இலக்கியப்போக்கிற்கும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் எழுந்த இலக்கியங்களின் போக்கிற்கும் உள்ள தொடர்பினையும் ஒற்றுமைவேற்றுமைகளையும் எடுத்துக்காட்டிச் செல்வர். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களுடைய பண்பாட்டிற்கு இசையவே அங்கு தோன்றும் இலக்கியங்களும் அமைகின்றன. ஆசிரியன் நூலை இயற்றும்பொழுது, தன் காலத்தில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் அதனை விரும்பிப்படிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கங் கொண்டே இயற்றுகின்றான். அதனால், அவன் இயற்றுவது அவன் காலத்து மக்கள் விரும்பத்தக்க முறையில் அமையவேண்டியிருக்கின்றது. நடையுடையாவனைகளைப்போலவே காலத்தின் இயல்பிற்கிணங்க நெறிப்பட்டுச் செல்லும் இலக்கியத்தின் பண்பினையும் இலக்கியவரலாற்று நூல்கள் ஆங்காங்கு விளக்கிச் செல்லுமியல்பின.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்து வரும் தமிழிலக்கியத்தின் வரலாற்றை ஆசிரியர்கள்

பல காலப்பிரிவுகளாக வகுத்துக் கூறுவர். அவர் முறைக்கிணங்கவே தமிழிலக்கிய வரலாறு இந்நூலின்கண்ணும் சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம் என ஆறு காலப்பிரிவுகளாக அமைத்துக் கூறப்படும். மாணவர்க்கென எழுதும் இச்சிறுநூல் ஆரம்பநூலாகலின், இதன்கண் விரிவான ஆராய்ச்சிகளுக்கு இடமில்லை. ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் நூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் தோன்றிப் பெருந்தொகையான நூல்களை இயற்றித்தந்துள்ளனர். அவற்றையெல்லாம் இச்சிறுநூலின்கண் ஆராய்தல் முடியாதாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றை விரித்துக்கூறும் நூல்கள் சிலவுள்; அந்நூல்களை மாணவர் மனங்கொண்டு கற்றற்பொருட்டு ஒரு வழிகாட்டியாகவே இந்நூலை இயற்ற எண்ணினோம். ஆதலின், இதன்கண் ஒவ்வொரு காலப்பிரிவினும் வாழ்ந்த புலவர்களுள் சிறப்பாகப் பாராட்டவேண்டிய புலவர்சிலர் இயற்றிய இலக்கியங்களின் போக்கினையே ஆராய்ந்து கூறுவாம்.

I. சங்ககாலம்

1. சங்ககாலத் தமிழகம்

உலகில் வழங்கும் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் நம் தமிழ்மொழி பண்டைக்காலந் தொட்டு வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அது சிறந்த கவிவள முடையதாய் உயர்நிலைபெற்று விளங்கற்றெனச் சங்கநூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றதேயன்றி, அதன் ஆரம்பநிலையைப்பற்றியாவது தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றத்தைப்பற்றியாவது நாம் இப்பொழுது யாதும் அறியமுடியாதிருக்கின்றது. தமிழகத்தோடு யவனதேசத்தினர் வாணிகம் செய்துவந்த பண்டைக்காலத்தில் பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சிலர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களாலும், வடமொழி நூல்கள் சிலவற்றாலும், பிற வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாலுமே தமிழ்மக்கள் பண்டைக்காலத்திற் சிறந்த பண்பாடுடையவர்களாய் வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது. முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் வழங்கிய நாடுகள் பல குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பல காததாரம் பரந்து கிடந்தன. காலத்திற்குக்காலம் ஏற்பட்ட பல கடல்கோள்கள் காரணமாக அவையாவும் அழிந்து போயின. வடக்கே வேங்கடத்தையும் தெற்கே குமரிமுனையையும் எல்லையாகக்கொண்டு விளங்கிய நிலப்பரப்பே தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த தமிழ்நாடு.

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குமுன் ஏறக்குறைய முந்தூறு ஆண்டுகளைக்கொண்ட காலப்பகுதியைச் சங்ககாலம் என்பர். அக்காலத்தில் சேரசோழபாண்டியரென்னும் முடியுடைவேந்தர் மூவரும், பாரி காரி முதலிய குறுநிலமன்னர் பலரும், வேங்கடம் குமரி என்னும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டுக்கிடந்த தமிழ்நாட்டை அறநெறியினின்றும் வழுவாது ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் காலத்தில் தமிழ்நாடு செல்வம் மலிந்து வளம்பெற்றது; கலைகள் ஓங்கின; தமிழ்நாட்டின் புகழ் எங்கும் பரவிற்று. அதனையறிந்த பிற நாட்டினர் பலர் தமிழ்நாட்டை நாடி வரலாயினர். பிறநாட்டு வாணிகம் விருத்தியடையத் தொடங்கவே தமிழ்நாட்டில் முசிறி, தொண்டி, கொற்கை, புகார் முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்கள் வளம்பெற்றேங்கின. இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் சிறந்து உயர்நிலை பெற்றிருந்தமைக்கு, அறநெறி பிறழாது ஆண்டுவந்த மன்னரின் பேருக்கமும், நாடு நல்வாழ்வு அடைதற்கு உயிரையும் உவந்தளித்த மக்கள்தம் வீரவாழ்க்கையும், அறிவுடைய ஆன்றோரைப் போற்றிச் சீரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்த தமிழர்தம் பண்பாடும் இன்றோரன்ன பலவுமே காரணமாயிருந்தன.

2. முச்சங்கங்கள்

பண்டைக்காலத்தில் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என முச்சங்கங்கள் வரன்முறையே பாண்டிநாட்டிலிருந்து தமிழை வளர்த்து

வந்தன என்பர். அவை வீற்றிருந்த இடங்கள் முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை என்பன. குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பரந்திருந்து கடல்கோளால் மறைந்த நிலப்பரப்பிலிருந்த தென்மதுரையென்னும் நகரம் பாண்டியருடைய பழைய தலைநகரமாக இருந்தது. அதனைக் கடல்கொண்டபின் அதற்கு வடக்கிலிருந்த நிலப்பரப்பில் கபாடபுரம் என்னும் நகரைப் பாண்டியர் அமைத்து அங்கிருந்து தமது நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். பின் லெருகாலத்தில் அந்நகரிருந்த நிலப்பரப்பையும் கடல்கொள்ள, அவர்கள் குமரிமுனைக்கு வடக்கே சென்று இப்பொழுதுள்ள மதுரையை அமைத்து அதன்கண் இருந்து ஆட்சிபுரிந்துவந்தனர். தென்மதுரையிலிருந்த சங்கத்தை முதற்சங்கமென்றும், கபாடபுரத்திலிருந்த சங்கத்தை இடைச்சங்கமென்றும், மதுரையிலிருந்த சங்கத்தைக் கடைச்சங்கமென்றும் கூறுவர். முதற் சங்கத்தில் அகத்தியர் முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர் முதலிய புலவர்களும், இடைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியர் வள்ளூர்க்காப்பியன் முதலிய புலவர்களும், கடைச்சங்கத்தில் கபிலர் பரணர் நக்கீரர் முதலிய புலவர்களும் இருந்து தமிழை ஆராய்ந்தனரென்பர். **முதுநாளை, முதுகுருகு** முதலிய நூல்கள் முதற் சங்கத்தாராலும், **வெண்டாழி, வியாழமாலை யகவல்** முதலியன இடைச்சங்கத்தாராலும் இயற்றப்பட்டன வென்று இறையனாகப்பொருளுரையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டைக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழ் மொழியை வளர்த்துவந்த பேரறிஞர்களுள் அகத்தியர் தலைசிறந்தவரென்றும், அவர் சிவபெருமானிடத்தில் தமிழைக் கேட்டறிந்தனரென்றும், அவருக்கு இருப்பிடம் பொதியமலையென்றும் கூறுவர். அவர் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் முத்தமிழையும் கற்றுணர்ந்து அகத்தியம் என்னும் முத்தமிழிலக்கண நூலொன்றை இயற்றினரென்பர். இலக்கணத்தோடு கூடிய தமிழ் இயற்றமிழ்; அது உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும். பாட்டு இசையோடு கூடியவிடத்து இசைத்தமிழ் எனப்படும். உரையும் பாட்டும் அபிநயத்தோடு கூடியவிடத்து நாடகத்தமிழெனப்படும். அகத்தியரிடம் தொல்காப்பியர், அதங்கோட்டாசிரியர், காக்கைபாடினியார் முதலிய மாணாக்கர் பன்னிருவர் கல்வி கற்றனரென்றும், அவர்கள் அகத்தியத்திற்கு வழிநூலாகத் தொல்காப்பியம், வாய்ப்பியம், அவிநயம், காக்கைபாடினியம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றினரென்றும் கூறுவர். அவர்கள் பன்னிருவரும் ஒருங்குகூடிப் பன்னிருபடலம் என்ற இலக்கணநூலையும் இயற்றினரென்பர்.* மேற்கூறிய நூல்களுள் தொல்காப்பியமொழிந்த ஏனைய நூல்கள் இக்காலத்திற் கிடைத்தில. பண்டைக்காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம் இறையரை ரகப்பொருள் என்னும் இலக்கண நூல்களும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்

* தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் இயற்றினரல்லர் என்பர் ஒருசாரார்.

கணக்கு என்னும் இலக்கிய நூல்களுமே இப் பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. பழைய தமிழ்நூல்கள் சிலவற்றிற்குப் பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளுள், அழிந்துபோன பண்டை நூல்களிலிருந்து பாக்களும் சூத்திரங்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நூல்களுள் அழிந்தொழிந்தன போக எஞ்சியவையெல்லாம் தேடிப்பெற்றுப் போற்றற் குரியனவே.

3. சங்க நூல்கள்

சங்ககாலத்தில் ஐஞ்சூற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலுமிருந்து பல நூல்களையும் தனிச்செய்யுட்களையும் இயற்றினர். அவற்றுள் பல அழிந்துபோயின. தனிச்செய்யுட்களுள் அழிந்தன போக, எஞ்சியவற்றின் அருமைபெருமைகளைப் பிற்காலத்திலிருந்த அரசர்களும் புலவர்களும் அறிந்து, ஆங்காங்கு பற்பல இடங்களிற் கிடந்த செய்யுட்களைத் தேடிப்பெற்றுப் பாதுகாத்தனரென எண்ணக்கிடக்கின்றது. பின்னொருகாலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அவ்வாறு பேணிவைக்கப்பட்ட பாக்களுள் சிறந்தனவற்றைத் தெரிந்து எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டு என்னும் நூல்களாகத் தொகுத்தனர்.* அவை மேற்கணக்கு நூல்களெனவும் கூறப்படும். கணக்கு என்ற சொல் இலக்கிய நூல்களைக் குறிக்க

* எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்கள் தொகுத்தது பல்லவர் காலத்திலென்பர் ஒருசாரார்.

சும் என்பர். ஒழுக்க நெறிகளைக்கூறும் நாலடியார், திருக்குறள் முதலிய பதினெட்டு நூல்கள் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் எனப்படும். தொகை நூல்கள் எட்டாவன அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை என்பன. திருமுருகாற்றுப்படை, பெருநாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் நெடும் பாட்டுக்கள் பத்தினைக் கொண்ட நூல் பத்துப்பாட்டு எனப்படும். நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, இன்னாநாற்பது, இனியவைநாற்பது, ஐந்திணைஐம்பது, ஐந்திணைஎழுபது, திணைமொழிஐம்பது, திணைமாலைநூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், இன்னிலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி இவை பதினெட்டும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களெனப்படும். இவற்றுள் இன்னிலையை நீக்கிக் கைநிலை என்ற நூலைக் கூட்டிக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டு என்பர் சிலர்.

மேற் கூறியவற்றோடு சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்னும் நூல்களையும் சங்ககாலத்தன என்பர் ஒருசாரார். கீழ்க்கணக்கு நூல்களுட் சிலவும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, தொல்காப்பியம் ஆகியனவும் சங்கமருவிய காலத்தன என்பர் மற்றொருசாரார். ஆராய்ச்சியாளர் எவ்வாறு கூறினும்.

எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுள் பெரும்பாலான சங்ககாலத்தை என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வர். தொகைநூல்கள் எட்டனுள் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் என்னும் இவை மூன்றும் புறத்திணை கூறுவன; ஏனைய ஐந்தும் அகத்திணை கூறுவன. பத்துப்பாட்டினுள் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்ற மூன்றும் அகத்திணைப்பாட்டுக்கள்; ஏனைய ஏழும் புறத்திணைப்பாட்டுக்கள். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் திருக்குறள், நாலடியார், இன்னிலை என்பன மூன்றும் அகத்திணை புறத்திணையாகிய இருவகை ஒழுக்கங்களையும் கூறுவன. ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, கார் நாற்பது என்னும் ஐந்து நூல்களும் அகத்திணை நூல்கள்; ஏனைய புறத்திணை நூல்கள்.

புறத்திணை கூறும் பாக்களுள் நானூறு பாக்களைத் தெரிந்து புறநானூறு என்னும் நூலாகவும், நூறு பாக்களைத் தெரிந்து பதிற்றுப்பத்தென்னும் நூலாகவும் தொகுத்துள்ளனர். அந்நூல்களிலுள்ள பாக்களுட் பல அகவற்பாவாயும் சில வஞ்சிப்பாவாயுமுள்ளன. அக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டை ஆண்ட அரசர்களின் வீரச்செயல், கொடைச்சிறப்பு, ஆட்சித்திறன் முதலியவற்றையும் தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கைச்சிறப்பினையும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் தெளிவாக எடுத்துக்கூறுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் சேரமன்னர்

பதின்மர்மீது பத்துப் பத்துப் பாக்களாகப் பாடப் பட்ட நூறு பாக்களைக்கொண்டு விளங்குகின்றது.

அகத்திணை கூறும் பாக்களுள், நூலொன்றுக்கு நாணூறு பாக்களாக ஆயிரத்து இருநூறு பாக்களை நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு என்னும் நூல்களில் தொகுத்துள்ளனர். இவையாவும் அகவற்பாவாயுள்ளன. குறுந்தொகைச் செய்யுட்கள் நாலடியைச் சிற்றெல்லையாகவும், எட்டடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. நற்றிணைச் செய்யுட்கள் ஒன்பதடியைச் சிற்றெல்லையாகவும் பன்னீரடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் பதின்மூன்றடியைச் சிற்றெல்லையாகவும் முப்பத்தோரடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. இவை மூன்றனுள்ளும் அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் ஒழுங்குமுறை ஒன்றனைத்தழுவினியே கோக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 1, 3, 5, 7, 9,.... என்னும் எண்பெற்ற செய்யுட்கள் பாலைத்திணையாகவும், 2, 8, 12.... என்னும் எண்பெற்றவை குறிஞ்சித்திணையாகவும், 4, 14.... ,, ,, முல்லையாகவும், 6, 16.... ,, ,, மருதமாகவும், 10, 20.... ,, ,, நெய்தலாகவும் கோக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய நூல்களிரண்டும் யாதாயினும் ஓர் ஒழுங்குமுறைபற்றித் தொகுக்கப்படவில்லை. அதனால், அவை அகநானூற்றிற்கு முன்னேயே கோக்கப்பட்டனவாதல்வேண்டும்.

நற்றிணை குறுந்தொகை என்னும் இரு நூல்களுள் நற்றிணையே முதலிற் கோக்கப்பட்டதென்பர் ஒரு சாரார்.

அகத்திணை ஐந்தனுக்கும் தனித்தனி நூறு செய்யுட்களாக ஐஞ்ஞாறு செய்யுட்களைக் கொண்டது ஐங்குறுநூறு. அதன்கணுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் மூன்றடியைச் சிற்றெல்லையாகவும் ஆறடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய நூறுபாக்களும் பப்பத்துப் பாக்கள் கொண்ட பத்துப் பிரிவுகளையுடையன. ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒவ்வொரு துறை குறித்து நிற்கும். அந்நூலின் போக்கினையும் அதன் அமைப்பினையும் நோக்குமிடத்து, அது பலர்பாடிய செய்யுட்களடங்கிய ஒரு தொகைநூல்போலன்றி, ஒரு புலவன் பாடிய ஒரு தனிநூலைப்போன்று விளங்குகின்றது.

பரிபாடலென்னும் நூலைப்போலவே கலித் தொகையும் பாவாற் பெயர்பெற்ற நூலாகும். கலி பரிபாட்டு ஆகிய இருவகைப் பாவும் முற்காலத்தில் இசையோடு கூட்டிப் பாடப்பட்டவை. அப்பாவகை இரண்டும் அகத்திணைக்குச் சிறந்தவை என்பர் தொல்காப்பியர். நூற்றைம்பது பாக்களைக் கொண்டுள்ள கலித்தொகை திணைக்கொரு பிரிவாக ஐந்து திணைக்கும் ஐந்து பிரிவுகளையுடையது. தலைவன் தலைவி தோழி முதலியோர் ஒருவரோ டொருவர் பேசும்பான்மையில் அந்நூலிலுள்ள பாக்களுட் பல அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு அவை

நாடகப் போக்கில் அமைந்திருத்தலும், சொற்சுவை பொருட்சுவை யுடையனவாகத் திகழ்ந்தலும், இசையோடு கூட்டிப் பாடப்படும் பண்பினையுடையனவாயிருத்தலுமாகிய இச்சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளனவாகலின், அவை படிப்போர்க்குப் பெரிதும் இன்பந்தரவல்லன. அதனால், அவற்றைக் 'கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி' எனப் பெரியோர் பாராட்டினர்.

நெடும் பாட்டுக்கள் பத்தினைக் கொண்டநூல் பத்துப்பாட்டு எனப்படும். அப்பாட்டுக்கள் பல அகவற்பாவாயுள்ளன; சில அகவலோடு வஞ்சிகலந்த பாட்டுக்கள். பத்துப்பாட்டிலுள்ள பாக்கள் யாவும் நூறு அடிக்கு மேற்பட்டவை. செய்யுள் வடிவிலுள்ளன யாவும் பொதுவாகப் பாட்டு என்ற பெயரைப் பெறக்கூடியனவாயினும், பத்துப்பாட்டிலுள்ளவற்றையே சிறப்பாகப் பாட்டெனப் பாராட்டியுள்ளனர். அவையாவும் கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளை வேண்டிய அளவிற்குத் திறம்படக் கூறுகின்றன; அதனால், அவை பாட்டு எனப் பெயர்பெற்றனபோலும். அவற்றுள் முல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்பன மூன்றும் அகத்திணையின்பாற்படுவன. புறத்திணைக்குரிய ஏனைய பாட்டுக்களுள் ஐந்து ஆற்றுப்படைச் செய்யுட்கள். ஆற்றுப்படையென்பது வழிப்படுத்தல் என்னும் பொருளையுடையது. கூத்தர் பாணர் முதலியோர் ஒருவள்ளலிடஞ் சென்று, தாம்பெற்ற பெருஞ் செல்

வத்தை எதிர்வந்த இரவலர்க்கு எடுத்துக் கூறி, அவ்வள்ளலிடம் அவர்களும் சென்று பொருளைப் பெறுமாறு தாம் சென்ற வழியைக் கூறி, அவ்வழியாற் போகச்செய்தல் ஆற்றுப்படை எனப்படும். வீடுபேறு கருதிநின்றாரை முருகனிடத்தில் ஆற்றுப்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் திருமுருகாற்றுப்படை இந்நூலுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் போன்று ஏனைய பாட்டுக்களுக்கு முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் போர்க்களத்தைப் பற்றிக் கூறும் களவழி நாற்பதும் அகத்திணையொழுக்கங் கூறும் ஐந்திணை ஐம்பது முதலிய நூல்களும் ஒழிந்த ஏனைய நூல்களெல்லாம் மக்களுக்கு உறுதிபயக்கும் அறமுறைகளையும் ஒழுக்கநெறிகளையும் ஆசாரங்களையும் எடுத்துக் கூறுவன. அவற்றுள் தனிச்சிறப்புடையதாய் விளங்கும் நூல் திருக்குறள். உலகம் புகழும் நூல்களுள் ஒன்றாய் விளங்கும் அத்தெய்வநூல் எல்லாமதத்தினரும் போற்றிப்புகழும் பெருமைவாய்ந்தது. 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும்' வகையினை எடுத்துக்கூறி, எக்காலத்திற்கும் உரியதாய் உலகிற்கொரு பொதுநூலாய் நிற்குந் திருக்குறளைத் தம் மொழியில் மொழிபெயர்க்க எண்ணி அதற்காகத் தமிழைக்கற்ற பிறமொழியாளர் பலர். அத்துணைச் சிறந்த நூலையெழுதிய புலவருடைய இயற்பெயர், சமயம், அவர் செய்துவந்த தொழில், அவர் வாழ்ந்த காலம் என்பனவற்றைப்பற்றி

யாதும் தெளிவாய் அறியமுடியாதிருக்கின்றது. மக்கள்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவெனக் கருதி எல்லாச் சமயங்களும் ஒருமுகமாய்நின்று போதிக்கும் உண்மைகளை இணையற்ற வகையில் எடுத்துக் கூறுகின்றது அந்நூல். அதனால், அவ்வாசிரியரைப் பல்வேறு சமயத்தினர் தத்தம் சமயத்தைச் சார்ந்தவரெனக் கொண்டாடுவர். அது அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் முப்பிரிவுகளையுடையதாய் நூற்று முப்பத்துமூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

குறட்பாக்களைக் கொண்ட நூலுக்கு 'குறள்' என்பது பெயரானாற்போல, நாலடி வெண்பாக்களைக்கொண்ட நூலுக்கு 'நாலடி' என்பது பெயராயிற்று. அதனை நாலடியாரென்றுங் கூறுவர். திருக்குறளைப்போன்றே நாலடியாரும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பொருளையும் நாற்பது அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றது. அது சமணமுனிவர் பலர் பாடிய பாக்களைக்கொண்ட ஒரு தொகைநூல். பொருட்செறிவும் உவமைச் சிறப்பும் பொருந்திய பாக்களையுடைய அந்நூல் உலகவாழ்வின் இழிவை எடுத்துக்காட்டுமுகத்தானே துறவின் பெருமையை வற்புறுத்துகின்றது.

4. சங்கச்செய்யுளும் மக்கள்வாழ்க்கையும்

மக்கள்வாழ்க்கையே சங்ககாலச் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. அக்காலச் செய்யுள்

வழக்கில் மக்கள்வாழ்க்கை இருபெரும் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் ஒன்று அகத்திணை ; மற்றது புறத்திணை. அகத்திணையென்பது காதலொழுக்கம். அது புணர்தல், பிரிதல் முதலிய பலபிரிவுகளையுடையது. காதலனுக்கும் காதலிக்கு மிடையேயுள்ள காதலொழுக்கத்தைப் புலவன் கூறும்போது, ஒருவர்பெயரைச் சுட்டாது கூறுவதும் சுட்டிக் கூறுவதும் உண்டு. பாக்களுள் ஒருவர் பெயரைச் சுட்டிக்கூறப்பாக்களே அகத்திணைக்குரியவை. சுட்டியொருவர் பெயர்கொள்ளும் காதற்பாக்களையும் போர்முதலிய பிற ஒழுக்கங்களைக்கூறும் பாக்களையும் புறத்திணையுள் அடக்கினர். அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றனுள் இன்பம் அகத்திணையின்பாற்பட, ஏனைய புறத்திணையின்பாற்படும். சங்ககாலப் புறத்திணைச் செய்யுட்களுள் பலவகைப் புறவொழுக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவெனினும் அவற்றுள் போரும் வீரமுமே சிறப்பாக எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. செய்யுள் வழக்கில் மட்டுமன்றி உலக வழக்கிலும் சங்ககால மக்கள் தூய காதலொழுக்கத்தையும், அறத்தினின்றும் வழுவாத வீரவாழ்க்கையையும் சிறப்பாகப்போற்றி வந்தனரென்பது அக்கால நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. காதலும் போரும் சங்ககாலச் செய்யுளிற்போல வேறு எக்காலச் செய்யுளிலும் பாராட்டப்படவில்லை.

உலகவழக்கினை ஆதாரமாகக்கொண்டெழுந்த சங்ககாலச் செய்யுள்வழக்கினை ஒருவாறு அறிந்து
த. இல.—2

கொள்வதற்கு அக்காலமக்கள் வாழ்க்கைமுறையினை நாம் அறிதல்வேண்டும். மலைப்பிரதேசம், காட்டுப்பிரதேசம், நீர்வளமும் நிலவளமுமுள்ள வயற்பிரதேசம், கடற்கரைப்பிரதேசம், வரண்ட நிலப்பிரதேசம் என ஐந்துவகையான இயற்கைப்பிரிவுகளை யுடையது தமிழ்நாடு. அவற்றை முறையே குறிஞ்சிநிலம், முல்லைநிலம், மருதநிலம், நெய்தல், நிலம், பாலைநிலம் என வழங்கினர். குறிஞ்சி முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற தாவரங்கள் முறையே அவ்வநிலங்களில் சிறப்பாகக் காணப்பட்டமையின் அவற்றின் பெயரால் அந்நிலங்களும் பெயர்பெற்றன. பண்டைக்காலத்தில் மக்கட்கு முவினைக் குறித்துநின்ற தீணையென்னும் சொல், நாளடைவில் மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. அதலால், குறிஞ்சித்தீணை, முல்லைத்தீணை முதலிய சொற்றொடர்கள் செய்யுள்வழக்கில் அவ்வநிலங்களுக்குரிய சிறப்புடைக் காதலொழுக்கங்களைக் குறிக்கலாயின. அவ்வநிலங்களுக்குரிய போரொழுக்கங்கள் மக்கள் போருக்குச் செல்லும்பொழுது சூடிச்சென்ற வெட்சி, வஞ்சி முதலிய பூக்களாற் பெயர்பெறலாயின.

அன்பினைந்திணை

புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலென்னும் ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணையென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட தூய காதலொழுக்கங்களாம். இவை உலகவழக்கில் எல்லாநில மக்களிடையேயும் காணப்படும் ஒழுக்கங்களெனினும்,

குறிஞ்சி முதலிய ஐவகைநிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களுள் எந்நில மக்களுக்கு எவ்வொழுக்கம் சிறந்து நின்றதோ, அதனை அந்நிலத்துக்கு உரியதாகக் கொண்டு சங்கப்புலவர்கள் செய்யுள் செய்தனர். அதனால், அம்முறைபற்றிக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குப் புணர்தலும், பாலைக்குப் பிரிதலும், முல்லைக்கு இருத்தலும், மருதத்துக்கு ஊடலும், நெய்தலுக்கு இரங்கலும் சிறப்பாக உரிய ஒழுக்கங்களாகச் சங்கச்செய்யுட்களில் அமைந்துள்ளன. மேற்கூறியவாறு ஐவகைக் காதலொழுக்கங்களும் தத்தமக்குரியனவாகக் கூறப்பட்ட நிலங்களில் வாராது, உலகவழக்கு நோக்கிச் சிறுபான்மை மயங்கிவருதலும் உண்டு. அவ்வாறு மயங்கிவருவதாகச் செய்யப்பட்ட செய்யுட்களும் பலவுள. குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களுக்குப் புணர்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் உரியனவென்பது முற்காலத்து இலக்கண நூல்களாலும், அவற்றிற்கு எழுந்த உரைகளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் உணவுக்கு வேட்டையாடுதல், திணைவிளைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்துவந்தனர். திணைவிளையுங் காலத்தில் அதனை அந்நிலத்து இளம்பெண்கள் பகற்பொழுதிற் காத்துநிற்க, ஆடவர் வேட்டையாடச் செல்லுதல் வழக்காறயிருந்தது. வேட்டைமேல் மனங்கொண்ட காளையரும், திணைப்புனங்காத்துநின்ற இளங்கன்னியரும், ஒருவரையொருவர் திணைப்புனத்துக்கருகி

லுள்ள சோலையிற்கண்டு காதல்கொள்ளுதற்கும், பின்னர் அக்காதற்பயிரை அவர் வளர்த்தற்கும் ஏற்ற வசதிகள் பல குறிஞ்சிநில மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்பட்டன. அதனால், நம்முன்னோர் போற்றிய காதல் நாடகத்தின் ஆரம்பக்காட்சிக் குப் பொருந்துமிடம் அந்நிலம் என்பதை உணர்ந்து, சங்ககாலப்புலவர்கள் புணர்தல் என்னும் ஒழுக்கத்தைக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியதொரு காதலொழுக்கமாகக் கொண்டனர்.

குறிஞ்சி முல்லை முதலிய செழிப்புள்ள நிலங்களுக்கிடையே பரந்துகிடந்த வரட்சிபொருந்திய பிரதேசம் பாலைநிலமெனப்பட்டது. செழிப்புள்ள அந்நிலங்களைத் தொடுத்துநின்ற வழிகள் பல அக்காலத்தில் பாலைநிலத்தினூடாகச் சென்றன. அவ்வழிகளாற் போன பிரயாணிகள் கொண்டுசென்ற பொருள்களைப் பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சூறையாடினர். அவ்வாறு ஆறலைத்தலையும் சூறையாடுதலையும் தொழிலாகக்கொண்ட பாலைநிலத்து ஆடவன் அத்தொழிலைச் செய்தற்பொருட்டு இடையிடையே தன்காதலியைவிட்டுப் பிரிந்துசெல்லுதல் வழக்காறியிருந்தது. அதனால், பிரிதலென்னும் காதலொழுக்கம் பாலைநிலத்திற்குரியதோர் ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது

காடும் காடுசார்ந்த நிலமுமாகிய முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர் எனப்படுவர். அவர் பண்டைக்காலத்தில் பெரும்பாலும் மந்தைமேய்த்தற் றொழிலையே செய்துவந்தனர். தம்நிலத்தினையும்

மந்தைகளையும் பகைவரிடத்திலிருந்து காத்தற் பொருட்டு, தம்நிலத்தின் எல்லைப்புறங்களுக்கு அவர் சென்று, பாடிவீடமைத்துச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பகையினை அடக்கி மீளுதல் வழக்காராயிருந்தது. அவர் பகைவரை அழிக்கச் செல்லும்பொழுது தம் மனைவியரை வீட்டில் விட்டுப் பிரிந்துசெல்வர். அவ்வாறு பிரிந்த ஆடவர் தாம் மீண்டுவருவதாகக் குறித்த காலம் வருந்துணையும் மனைவியர் துன்பத்தை யாற்றிக்கொண்டு தம் வீட்டில் இருத்தல் முல்லை நில ஒழுக்கமாயிருந்தது. அதனால், அவ்வொழுக்கத்தை அந்நிலத்திற்குரிய தொன்றாகக்கொண்டு சங்கப்புலவர் செய்யுள் செய்தனர்.

வயலும் வயல்சார்ந்த நிலமுமாகிய மருத நிலம் பிறநிலங்களிலும் வளம் மிக்குடையது. நீர்வளம் பொருந்திய அந்நிலம் சிறு முயற்சிக்கும் பெரும்பயனளித்தது. அதனால், உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்ட அந்நிலமக்கள் செல்வச் சிறப்புடையோராய் வாழ்ந்தனர். உணவு தேடுவதிலேயே தம் காலம் முழுவதையும் செலவிடவேண்டிய நிலை மருதநில மக்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஏற்படவில்லை. ஆகவே, அவர் தம் ஓய்வுநேரத்தை ஆடல் பாடல் முதலிய இன்பக்கலைகளை விருத்தி செய்தலிலும் அறிவை வளர்த்தலிலும் செலவிட்டனர். மருதநிலத்து ஆடவர் தாம் செய்யவேண்டிய வேலைகளை யெல்லாம் பகற்காலத்திற் செய்துமுடித்து இராக் காலத்தில் இன்பக்கலைவல்ல பாணரும் பரத்தை

யரும் வாழு மிடஞ்சென்று அவர்செய்யும் ஆடல் பாடல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.* அவ்வாறு மருதநிலத்து ஆடவர் இராப் பொழுதிற் பெரும்பாகத்தைப் பரத்தையர் வீட்டிற் கழிப்பதை விரும்பாத அவர் மனைவியருக்கு அச்செயல் ஊடல் விளைப்பதாயிற்று. அதனால், கூடுதலைப் போன்று காதலருக்கு இன்பம் தரும் ஊடுதலை மருதநிலத்துக்குரிய காதலொழுக்கமாகக் கொண்டு சங்கப் புலவர் செய்யுள் செய்தனர்.

வெண்மணற் குன்றுகளையும் உப்பங்கழிகளையுமுடைய கடற்கரைப் பிரதேசமாகிய நெய்தல் நிலத்தில் மீன்பிடித்தல், உப்புவிளைத்தல் முதலிய வற்றைத் தொழிலாகவுடைய பரதவர் வாழ்ந்தனர். மீன்பிடித்தற்குப் படகிலேறிக் காலையிற் சென்ற ஆடவர் மாலைக்குமுன் திரும்பிக் கரைக்கு வராவிடின் அவர்மனைவியரும் பிறரும் அந்திப் பொழுதில் அவரை நினைத்துத் துன்புற்று இரங்குவர். அந்நேரத்தில் சூரியன் படுதல், பறவையினம் தம் சேக்கை நோக்கிக் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறத்தல், கடற்கரையிற் புல்மேயும் விலங்கினம் தம்படுக்கையிடம் நோக்கிச் சேறல் முதலிய இயற்கைக்காட்சிகள் இயல்பாகவே மக்களுக்கு ஒரு சோக உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்லன. அக் கடற்கரைப் பிரதேசம் ஆடவரும் இளமங்கையரும் பிறரறியாது ஒருவரையொருவர் கண்டு தம்முட் காதல் கொள்ளு

* பாணன், பரத்தன் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்; பரத்தனின் பெண்பால் பரத்தை.

தற்கு ஏற்ற புன்னை முதலிய மரங்கள் செறிந்த வெண்மணற் குன்றுகளையுடையது. அவற்றின் கண் நாஸ்தோறும் காதலனைக் கண்டு இன்புறுங் காதலி, ஒருநாளைக்காயினும் அவனைக் காணாவிடின் துன்புறுவள். அவ்வாறு சில நாட்களாகப் பகல் முழுவதும் காத்து நின்றும் அவனைக் காணாத விடத்து அவன் தன்னை விட்டொழிந்தாலே என்ற கவலை அவள் மனத்தை உறுத்துவதால் அவளுக்கு இரங்கல் உண்டாகின்றது. அதனால், இரங்கல் என்னும் அகத்தினை யொழுக்கம் நெய்தல் சிலத்திற்கு உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டது.

கைக்கிளை-பெருந்தினை

அன்பினைந்திணையுள் அடங்காத பிற அகவொழுக்கங்கள் கைக்கிளை, பெருந்தினை யென இரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் கைக்கிளையென்பது ஒருதலைக்காமம். பெருந்திளையென்பது பொருந்தாக் காமம். பருவமெய்தாத பேதையொருத்தியைக் கண்ட ஆடவனொருவன் அவள்மேற் காதல்கொண்டு, அவனைப்பற்றிப் பலவாறெல்லாம் சொல்லியின்புறுதல் முதலியன கைக்கிளையின்பாற்படும். தான் காதலித்த பெண்ணைப் பெறமுடியாதவிடத்து ஒருவன் மடலேறுதலும், வரைபாய்தலும், இழிந்தோரிடத்துக் காணப்படும் காதலொழுக்கங்களும், ஐந்தினைக்கண் நிகழும் காதலொழுக்கத்தின் மாறுபட்டு வருவனவும், பிறவும் பெருந்திணையுள் அடங்கும்.

புறத்திணை

புணர்தல் முதலிய தூய காதலொழுக்கம் ஐந்திணையும் குறிஞ்சி முதலிய ஐவகை நிலங்களுக்கு உரியனவாக வகுத்த புலவர்கள், மக்களின் போரொழுக்கத்திணையும் வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என ஐந்தாக வகுத்து, முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலங்களுக்குமுரிய புறவொழுக்கங்களாகக் கொண்டனர். ஐவகை நிலங்களின் இயற்கைத் தன்மையினையும், அந்நிலங்களில்வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் நன்கு ஆராய்ந்தே இவ்வாறு வகுத்துள்ளனரென்று தெரிகின்றது. குறிஞ்சிநில மக்கள் பிறநிலத்து மந்தைகளைக் களவிற் கொண்டுபோதல்காரணமாக ஏற்படும் பூசல் வெட்சியெனப்படும். அவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தோர் நிரைகவரச் செல்லும்போது வெட்சிப் பூவைச் சூடிச் செல்வாராகலின், அப்போர் அப்புவாற் பெயர்பெற்றது. வஞ்சி முதலிய பிற போர்களும் அன்ன.

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் மறவர் எனப் படுவர். அவர் போருக்குச் சென்றபோது வாகைப்பூச் சூடிச் சென்றனராகலின் அவர் நிகழ்த்திய போர் வாகையெனப்பட்டது. அவர் எந்நிலத்திற் சென்று போர்புரிந்தபோதும் வெற்றி பெற்றன்றி மீண்டிலராகலின், அவர் சூடிச் சென்ற வாகைப்பூ வெற்றிக்கு ஓர் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது; அதனால், எத்துறையிலும் வெற்றிபெற்று

விளங்குதலைப் பிற்காலத்தோர் வாகைகூடுதலென்பர்.

முல்லை நிலத்து மக்கள் தம் பகைவரை அடக்குதற் பொருட்டு முல்லைநில எல்லைப்புறங்களுக்குச் சென்று பாடிவீடமைத்துத் தங்கியிருந்து நிகழ்த்திய போர் வஞ்சி யெனப்பட்டது.

மருத நிலத்துப் போர் உழிஞையாகும். பண்டைக் காலத்தரசர்கள் இயற்கையரண்பொருந்திய இடங்களைத் தெரிந்து அவற்றைத் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர். குறிஞ்சி முல்லையாகிய நிலங்களில் அத்தகைய இயற்கையரண்கள் உண்டு. மருத நிலத்தில் இயற்கையரண்காண்டல் அரிதாகலின், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த அரசனும் மக்களும் பகைவரிடத்தினின்று தம்மையும் தம் பொருள்களையும் காத்தற் பொருட்டுச் செயற்கையரணிழைத்து அதன்கண் வாழ்ந்துவந்தனர். அவ்வரணைக் கொள்ளக் கருதிய பகைவர் அதனை முற்றிநிற்க, அது காரணமாக அரணகத்திலுள்ள படைக்கும், அதன் புறத்திலுள்ள படைக்குமிடையே மூண்ட பூசல் உழிஞை எனப்பட்டது.

நெய்தல் நிலத்தில் நடைபெற்ற போரொழுக்கம் தும்பை யெனப்பட்டது. கடும் மலையும் கழனியுமின்றி மணல் பரந்த வெளிநிலமே நெய்தலாதலின் அங்குள்ள அரசனோடு போர்புரியக் கருதிய பகையரசன் அந்நிலத்தில் களம் குறித்துப் போர் நிகழ்த்துதல் வழக்காறியிருந்தது. அவ்வாறு மறங்

கருதிப் போர்புரிந்த வீரர் பலர், காண் போர் யாவரும் இரங்கத்தக்கவகையில் வெட்டுண்டு போர்க்களத்தில் மடிந்துகிடந்த காட்சிகள் பல சங்கச் செய்யுட்களில் அழகுறச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய போரொழுக்கங்கள் ஐந்தனையும் விட வேறுபல புறவொழுக்கங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு சங்கப்புலவர் செய்யுள் செய்துள்ளனர். அவற்றுட் பெரும்பாலன காஞ்சித்திணை, பாடாண்டிணை என்பவற்றுளடங்கும். அவையிரண்டும் கைக்கிளை, பெருந்திணையென்னும் அகத்திணைப் பிரிவுகளுக்குப் புறமாகும். 'யாக்கை, செல்வம், இளமை முதலிய பல நெறியானும் நிலையாத உலகியற்கையை' எடுத்துக் கூறுதல் காஞ்சித்திணையின்பாற்படும். உறுதிபயக்கும் அறநெறிகளை உயர்ந்தோர் எடுத்துக்கூறுதலும், ஒருவனது புகழைப் பாடுதலும், அவனை வாழ்த்துதலும், பிறவும்பாடாண்டிணையின்பாற்படும்.

5. சங்ககாலப் புலவர்கள்

அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த சங்ககாலப் புலவர்களைச் சான்றோரென்றலும், அவர் பாடிய செய்யுளைச் சான்றோர்செய்யுளென்றலும் தமிழ் வழக்கு. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற உளப்பாங்குள்ள அப்புலவர்கள் மன்னர்க்குரிய பெருமதிப்பை மக்கள்பாற் பெற்றனர். மக்களிடத்திற் பேரன்பும், அரசரை அறநெறியிற் செலுத்தும் அருமுயற்சியும், அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு

எவ்விடத்தும் உண்மையை எடுத்துக்கூறும் மனத்திண்மையும் உடையவர். வாழ்த்துமொழியும் பாராட்டும் உரியவர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு வழங்காத தீரமும் உறுதியுமுடைய பெருந்தகையாளர். இதனன்றோ அவர்களின் அன்பைப்பெறுதல் பெரும் பேறெனக்கொண்டு அக்காலத்து அரசர்களும் வேண்டுவன புரிந்து அவர்களைச் சிறப்பித்தனர். புலவர்பாடும் புகழினும் பெரிதாக வேறெதனையும் மதியாத அரசர் அப்புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய முறையில் வாழ்ந்து அவர்களாற் பாமாலை சூட்டப்பெற்றனர். வறுமையிற்கிடந்து வருந்தியபோதும், அப்புலவர்கள் புகழுக்குரிய வொருவனையன்றிப் பிறரைப் பாடாது, அவன் கொடுப்பது கூழாயினும் அதனை உவந்தேற்று வறுமையைப்போக்கி வாழ்ந்தனர். துன்பம் வந்துற்றபோதினும் துளங்குதலறியாத உள்ளம் படைத்த அப்புலவர்கள் பூசனைபுரிந்து தம்மைப் போற்றிய மன்னருக்கு உயிரையும் உவந்தளித்தனர். அரசரின் சீற்றத்துக்கு இரையாகி அழிந்து கிடந்த இடங்களைக் கண்டு அவர்கள் இரங்கினர். நாட்டின் நலன்கருதிப் பகையரசர்களைச் சந்து செய்து, தமிழ் நாட்டிலே ஒற்றுமையை நிலவச் செய்து, தமிழர்தம் பண்பாட்டினை வளர்த்ததோடு பிறர்புகழ்பாடியும் தம்புகழ் நாட்டிய சங்ககாலப் புலவர்களின் வாழ்க்கை உள்ளுந்தோறும் உவகையளிக்குந்தன்மையது. கமக்கு நெல்விக்கனியீந்த அதிகமான் உயிரீத்தபோது ஓளவையார் நெஞ்சருகிப் பாடியதும், பாரி இறந்தபின் உயிர்வாழ்

விரும்பாது கபிலர் வடக்கிருந்ததும், குமணன் நாடிழந்து காட்டில் வதியுநாளில் பெருந்தலைச் சாத்தனர் சென்றிரப்ப அவன்தன் தலை கொய்தற்கு வாளைக் கொடுத்ததும், கோப்பெருஞ்சோழன் உயிர்துறக்க அத்துயரைப் பொறுக்க முடியாத பிசிராந்தையார் தம்முயிர் துறந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் பல அக்காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்குமிடையே யிருந்த அன்பின் பெருக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கபிலர் பரணர் முதலிய சங்ககாலப் புலவர்கள் 'தாரகை நடுவண் தண்மதி' போன்று விளங்கித் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தனிப்பெருமை கொடுத்த வரலாறு புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களிற் காணப்படுகின்றது. அவற்றாலன்றி வேறு எவ்வகையாலும் அவர்தம் பண்பட்ட வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாது.

6. இலக்கியப் பண்பு

ஐஞ்ஞாற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் சங்ககாலத்திலிருந்து செய்யுள் செய்திருக்கின்றார்களென்பது அக்கால நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. குறுகிய அக்காலப் பகுதியுள் பெருந்தொகையினராகப் புலவர்கள் தோன்றியது போல வேறெக்காலப் பகுதியிலும் தமிழ்நாட்டிற்றேன்றவில்லை. ஒரு காலப்பரப்பில் அவ்வாறு பெருந்தொகையினராய்ப் புலவர்கள் தோன்றுதற்கான காரணங்களை நோக்குவாம்.

புலவனுடைய உள்ளமானது குழந்தையி
 னுடைய உள்ளத்தை ஒருவாறு ஒத்திருக்கிறது.
 இயற்கைக் காட்சிகளைக்கண்டு குதூகலங்
 கொள்ளுதல், சொல்லையும் அது குறிக்கும் பொருள்,
 உணர்ச்சி முதலியவற்றையும் அவதானித்தல்,
 கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் ஆதியன குழந்தை
 யிடத்திலும் புலவனிடத்திலும் காணப்படும் சிறப்
 பியல்புகள். குழந்தைப்பருவம் ஒருவனைவிட்டு
 நீங்கவே அப்பருவத்திற்குரிய சில சிறப்பியல்பு
 களும் அவனைவிட்டுப் பெரும்பாலும் அகன்று
 விடுகின்றன. அவ்வாறு அது நீங்கினும், கற்பனையு
 லகிற் சஞ்சரித்தல் முதலிய சிறப்பியல்புகள்
 அவனைவிட்டு நீங்காது வளர்ந்துவருமாயின் அவன்
 சிறந்த புலவனாவான் என்பதற் சந்தேகமில்லை.
 குழந்தைப் பருவத்திலுள்ள ஒரு சமுதாயத்திலும்
 குழந்தைக்குரிய மேற்கூறிய சிறப்பியல்புகள்
 காணப்படும். அதனால் ஒரு சமுதாயம் குழந்தைப்
 பருவத்திலிருக்கும்போது அதன்கண்ணுள்ள
 மக்களுட்பலர் தம் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தும்
 பாக்களைப் பாடக்கூடிய ஆற்றலுடையோராயி
 ருத்தலும், சமுதாயம் வளர்ச்சியுறத்தொடங்க,
 அத்தகைய புலமையுடையோர் குறைந்துபோதலும்
 இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் கூறும் உண்மையாம்.
 இதனாலேயே ஒரு மொழியில் செய்யுளிலக்கியம்
 முதலிற்றேன்ற, அதனைத் தொடர்ந்து உரைநடை
 இலக்கியம் தோன்றுகின்றது. தமிழ் மக்களின்
 பண்பாட்டு வளர்ச்சியை நோக்கும்போது சங்க
 காலத்துச் சமுதாயம் கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல்

முதலிய சிறப்புடைப் பண்புகளை யுடையதாய் விளங்கினமையால் அச்சமுதாயத்தின்கண் பல சிறந்த புலவர்கள் தோன்றியதில் வியப்பொன்று மில்லை.

அகத்தும் புறத்தும் முரண்பாடில்லாத சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கைமுறையும் அக்காலப் பாவளத்திற்குச் சாதகமாயிருந்தது. ஒரு புலவனிடத்திற்காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள், தெளிந்த உள்ளமும் ஒன்று; விருப்பு வெறுப்புக்களாலேற்படும் இன்பத்துன்பங்கள் ஒருவன் மனத்தைத் தாக்கிக்கொண்டிருக்குமாயின், எத்துணை நூலறிவிருந்தபோதிலும் அவனுள்ளத்தில் உண்மையறிவும் உயர்ந்த கவிதையும் உதிக்கமாட்டா. நிம்மதியில்லா மனத்துக்கு நிறைவுத்தன்மை எங்கிருந்து வருதல் கூடும்? அத்தகைய உள்ளத்தில் சிறந்த கவிதை உருப்பெறமாட்டாது. மனவமைதியைத் தரவல்ல வாழ்க்கைமுறையும் உளப்பாங்கும் ஒருவனிடத்தில் அமையாவிடின் அவன் உண்மைப்புலமைக்கு உரியனாகான். சங்ககாலப் புலவர் உள்ளத்தில் தெளிவும் நிறைவுத்தன்மையும் குடிகொண்டிருந்தமைக்கு அவர்தம் செய்யுட்களே சான்றாகும்.

இயற்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை. பூக்களாலும் தழைகொடிகளாலும் தம்மை யலங்கரித்துக் கொள்வதில் அவர் பெருவிருப்புடையர். அக்கால அரசருட்கிலர் மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்குத் தேரும்

ஈந்த செய்திகள் இயற்கைக் காட்சிகளில் அக்கால மக்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சங்கச் செய்யுட்கள் யாவும் மக்க ளொழுக்கத்தைக் கூறுவதோடு இயற்கைக் காட்சி களையும் அழகாகச் சித்திரிக்கின்றன. சங்ககாலப் புலவர்கள் இயற்கையோடு ஒன்றுபட்டுநின்று அதனைச் சிறப்பாகப் பாராட்டினரென்பதற்கு அவர்களுடைய செய்யுட்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. அவர்கள் நிலம் பொழுது என்னும் முதற்பொருளையும், மா மரம் புள் முதலிய கருப்பொருளையும் சுவைபொருந்த எடுத்துக் கூறுவதோடு, வெளிப்படையாகக் கூறவிரும்பாத பல குறிப்புப் பொருள்களைக் கருப்பொருளில் உள்ளுறுத்தமைத்துப் பாடுவதிலும் ஒப்புயர் வற்றவர். இயற்கையின்கண் அவர்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை அவர்கள் புனைந்து கூறிய உவமைகளாலும் பிறவற்றிலும் அறிந்து கொள்ளலாம். வேறுபட்ட இரு பொருள்களுக்கிடையேயுள்ள ஒப்புமையைக்கண்டு அதனை உள்ளுந்தோறும் உவகையளிக்கும் வகையில் எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றல், உள்ளத்தெளிவும் துண்ணுணர்வுமுடைய புலவரிடத்திலன்றிப் பிறரிடத்தில் காணப்படமாட்டாது. உவமைகளைக் கையாளும் வகையிலிருந்து ஒரு புலவனுடைய கற்பனைசக்தியையும் பிற ஆற்றல்களையும் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். சங்கச் செய்யுட்களுள் காணப்படும் 'மீனெறி தாண்டில்' 'தேய்புரி பழங்கயிறு' 'கல்பொரு சிறுதுரை' முதலிய செம்மை சான்ற உவமைகள்

அவற்றைப்பாடிய புலவர்களுக்குப் பெயராய் அமைக்கப்பட்டதிலிருந்து அவற்றின் சிறப்பை அறியலாம்.

குறிப்புப்பொருள், உள்ளுறையுவமம், இறைச்சிப் பொருள் முதலிய பல சிறப்புக்கள் பொருந்தப்பெற்ற சங்கச் செய்யுளின் தனிப் பெருமைக்குக் காரணமாய் இருந்தவற்றுள் அக்கால மொழிநிலையும் ஒன்றாகும். ஆரியம் முதலிய பிறமொழிகளிலுள்ள சொற்களுள் பெரும்பாலான பல எழுத்துக்களாலானவை. தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்களோ சில எழுத்துக்களாலானவை. அவற்றுள்ளும் சங்ககாலத்தில் வழங்கிய தமிழ்ச் சொற்கள் மூன்று நான்கு எழுத்துக்களையிகவாதன. சொற்கள் பல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து செல்லும்பொழுது உருபு முதலியன விரியாது தொக்கு நிற்பதே சங்ககாலத்தில் பெரு வழக்காயிருந்தது :

‘செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்,’

‘இமிழ் குரன் முரசு மூன்றுட னொருந்
தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்து,’

‘பழமுதிர் சோலை மலைகிழுவோனே’ என்ற இவை போன்ற அடிகள் இதற்குத் தக்க சான்றாகும். பிற்காலப் பகுதிகளில் புலவர்கள் பல சொற்றொடர்களால் விரித்துரைத்த பொருளையெல்லாம் அக்காலப்புலவர்கள் தொகைகளை

அமைத்தும், அடைகள் புணர்த்தியும், பெயர்ச் சொற்களுக்கு விசுதிகூட்டி வினையாக்கியும், இன்றேரன்ன பல முறைகளால் சுருங்கிய மொழியில் விரிந்த பொருளை யமைத்துச் செய்யுள் செய்தனர். சொற் சுருக்கமும் பொருட்செறிவுமுடைய சொற்றொடர்களும், வினைத்தொகை முதலிய தொகைகளும், பிறவும் சங்ககால வழக்கில் மிகுதியாகப் பயின்றுவந்தமையால், சங்கத்தமிழ் சுருங்கிய சொல்லால் விரிந்த பொருளை விளக்கும் திறமுடையதாகி விளங்கிற்று. அக்காலச் செய்யுட்கள் பிற்காலப் பகுதிகளில் எழுந்த செய்யுட்களிலும் சிறந்தனவாகக் காணப்படுதற்கு அக்கால மொழிநிலையினையும் ஒரு காரணமாகக் கூறலாம்.

II. சங்கமருவிய காலம்

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்ககாலத்திற்கும் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த பல்லவராட்சிக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி சங்கமருவிய காலமெனப்படும். அது ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

சங்ககாலத்தில் வளர்ச்சியுற்றுவந்த தமிழ் நாட்டு அரசியல்முறை சங்கமருவியகால ஆரம்பத்தில் மிகச் சிறந்தநிலையில் விளங்கிற்று. பல வழிகளாலும் அது வளர்ச்சியுற்றிருந்ததனால் அரசியற்கருமங்களெல்லாவற்றையும் அரசர்கள் தாமாகவே செய்துமுடிக்க இயலாதிருந்தது. அதனால், அமைச்சர் தூதுவர் தண்டத்தலைவர் முதலிய பலருதவியைப் பெற்றுத் தம் அரசியலை நடத்தினர். அக்காலப் பகுதியில் ஆரிய நாகரிகமும் கலைப்பண்பும் தமிழ்நாட்டில் பரவியிருந்தமையால் வடமொழியிலுள்ள அறநூல் பொருணூல்களுக்கிணங்க அவர் ஒழுகத்தொடங்கினர். அந்நூல்களிற் கூறப்படும் யாகம் முதலியவற்றை அவர் செய்ய விரும்பியமையால் அந்தணரின் உதவியை நாடினர். அந்தணரும் அவருக்குப் புரோகிதராயும், பின் அமைச்சராயும், தூதுவராயுமிருந்து அரசியற்கருமங்களை நடத்தினர். அங்ஙனம் அவர் ஆரியரின் வழிப்பட்டு

நின்றமையால், நாளடைவில் அவரும் வடமொழி நூல்களிற் கூறப்படும் நால்வகை வருணங்களுள் சத்திரிய வருணத்தவராகத் தம்மைப் பாவித்து, அவ்வருணத்தினருக்கு உரியனவெனக் கூறப்படும் ஒழுக்கங்களைத் தழுவத்தொடங்கினர்; அதுவுமன்றி, சத்திரியருக்குள்ள சந்திரவம்சம் சூரிய வம்சம் முதலிய வம்சத்தொடர்பு தமக்குண்டென்று கொண்டனர். அதனால், தம்மை மக்களுள் உயர்ந்தவராகக்கருதும் மனப்பாங்கும் அவருக்குண்டாயிற்று. ஆகவே, அவர்களுக்கும் குடிகளுக்கு மிடையேயுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு நாளடைவில் குன்றத் தொடங்கிற்று. அரசனைத் தம் உயிரென மதித்து வாழ்ந்த சங்ககால மக்களுக்கும் மன்னருக்கு மிடையே யிருந்த அன்புத் தொடர்பு சங்கமருவியகால ஆரம்பத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கிற்று.

அக்காலத்தில் உயர்நிலை பெற்றிருந்த அரசியல் முறை வலிகுன்றுதற்கு மக்களுக்கும் அரசருக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பில்லாதிருந்தமையுமொருகாரண மெனலாம். இவ்வாறு தமிழரசரின் வலிமை குன்றியகாலத்தில் களப்பிரர் என்னும் ஒரு மக்கட்குழுவினர் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர். அவர் யாவர், அவராட்சி எத்தகையது, அதனால் நாடடைந்த பயன் யாது, என்றெல்லாம் நாம் திட்டமாகக் கூறமுடியாத நிலைமையிலிருப்பதால், தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் அவராட்சிக்காலம் ஓர் இருள்பரந்த காலப்பகுதி

யாகவே காட்சியளிக்கின்றது. ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டை யாண்ட களப்பிரரின் வலிமை நாளடைவிற குன்றத்தொடங்கியது. பின்னர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சோழநாட்டைப் பல்லவரும், பாண்டி நாட்டைப் பாண்டியருங் கைப்பற்றி யாளத் தொடங்கினர்.

2. பண்பாட்டு நிலை

சங்ககாலத்திலே குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலங்களின் தன்மைக்கிணங்க இயற்கையோடு கூடிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்துவந்த வகையினை முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். தத்தம் நிலங்களின் தன்மைக்கிணங்கவே அவர்களின் வாழ்க்கையும் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் நிலத்திற்கும் தொழிலிற்கு மேற்புடையனவாயிருந்த பழக்க வழக்கங்களைப் போற்றி ஒழுக்கிவந்தமையால், பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களிடையேயுங் காணப்பட்டது. வாழ்க்கைமுறை முதலியவற்றில் வேறுவேறு நிலங்களிலிருந்த மக்கட்குமுவினரிடையே வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கிடையே உயர்வு தாழ்வு பாராட்டப்படவில்லையென்றும், எல்லோரும் ஒரு குடும்பத்திலுள்ளவர்களைப் போலவே தம்மை மதித்து வாழ்ந்துவந்தனரென்றும், அக்காலத்து இலக்கியங்களினின்றும் அறியலாம். இவ்வாறு சமத்துவ முடையோராய்த் தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்ததனால், சங்ககாலத்து மக்களின் பண்பாட்டுநிலை

யாவராலும் பாராட்டத்தகுந்த தனிப்பெருமை வாய்ந்ததாய் விளங்கிற்றெனலாம்.

அத்தகைய நிலையிலிருந்த தமிழ்மக்களின் பண்பாடு சங்கமருவியகாலம் ஆரம்பித்தபின் மாறுபட்டதற்குப் பலகாரணங்களுள் ஆரியர் பெருந்தொகையினராய்த் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்து, தம் அறிவு ஆற்றல் ஒழுக்கங்களால் மக்களைத் தம் வசப்படுத்தித் தம் பண்பாட்டினை அவர்களிடையே பரவச்செய்தமையை அக்காரணங்களுள் ஒன்றாகக் கூறலாம். சங்ககாலத்தில் ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கும் தமிழ்மக்களுக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பிருக்காமையால், ஆரியரின் பண்பாடு தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டோடு பெரிதும் கலக்கவில்லையென்றே கூறவேண்டும். தமிழ்நாட்டின் செல்வப் பெருக்கை யறிந்து, ஆரியர் பெருந்தொகையினராய் வந்து தமிழ்மக்களோடு கூடி வாழ்ந்ததின் பயனாக, பிராமணர் சத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வருணப்பாகுபாடு மக்களிடையே புகுந்தது. ஏற்றத்தாழ்வில்லாத வகையில் மக்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடி வாழ்ந்தற்குதவியாயிருந்த தமிழ்ப்பண்பாட்டு முறையினை, மக்களுக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வுண்டென்பதை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஆரியரிடத்திலெழுந்த நால்வகை வருணப்பாகுபாட்டோடு கூடிய அவர்தம் பண்பாடு தாக்கியதால், சங்கமருவிய காலத்து மக்களின் பண்பாட்டில் பெரிய

தோர் மாறுதலேற்பட்டது. தமிழ்மக்கள் ஆரியர் போற்றிய மணவினைக் கரணங்களையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் தழுவத் தொடங்கினர். அதனால், இயற்கையோடு மக்கள் வாழ்க்கை தொடர்புற்றிருந்த சங்ககாலத்தில் எழுந்த தமிழிலக்கியத்திலும் வேறுபட்ட பண்பினையுடையதாய்ச் சங்கமருவிய காலத்து இலக்கியம் செல்லத்தொடங்கிற்று. இலக்கியம் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுவதாகவின், சங்கமருவியகாலத்து இலக்கியமும் அக்கால மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இணங்க உருப்பெறுவதாயிற்று. அதனால், வடமொழி நூற் கருத்துக்களும் கதைகளும் பிறவும் தமிழிலக்கியங்களில் இடம்பெறத் தொடங்கின. அவற்றைத் தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிற்கண்டு தெளியலாம்.

ஆரியர் வகுத்த யாகங்கள் முதலியவற்றைச் செய்வதில் அரசர் பெருவிருப்பும் ஊக்கமும் உடைய ராய் வாழ்ந்தமையைப் புலவர் பலர் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அதிலிருந்து அக்கால மக்களுக்கும் யாகங்கள் கிரியைகள் முதலியவற்றிலிருந்த பெருமதிப்பை அறியலாம். தமிழ்நாட்டின் பண்பாட்டு நிலை இவ்வாறிருக்க, வேதநெறியை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த சமயங்களை அழிக்கமுயன்ற சமண முனிவர்களும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் தமிழ்நாட்டில்வந்து தங்கியிருந்து தம் கொள்கைகளைப் பரப்பத் தொடங்கினர். அவர்கள் அறவுரைகளை நிகழ்த்தியும், அவற்றினுண்மைகளைச் சாதனையாற் காட்டி

யும் மக்களைத் தம் வசப்படுத்த முயன்றனர். அறவொழுக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட அவர் மார்க்கம் மக்களிடையே பரவத் தொடங்கியதால் மக்கள்வாழ்க்கையில் அறவொழுக்கங்கள் சிறப்பிடம்பெற்று விளங்கின. அதனால், அக்காலப் பகுதியிலெழுந்த இலக்கியங்களுள் பெரும்பாலான அறநூல்களாகவும் அறவழியைப் போற்றுவனவாகவும் உள்ளன.

3. சமய நிலை

சங்ககாலத்துமக்கள் சிவன் திருமால் முருகன் கொற்றவை யாகிய தெய்வங்களை வழிபட்டு வந்தனர். வேதநெறிவல்ல அந்தணர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததன் பயனாக, இந்திரன் ஐயனார் சுப்பிரமணியர் முதலிய ஆரியக் கடவுளர்க்குத் தமிழ்நாட்டிலே கோவில்கள் எழுந்தன. தமிழ்மக்கள் தாம் தொன்றுதொட்டு வணங்கிவந்த முருகன் முதலிய தெய்வங்களோடு சுப்பிரமணியர் முதலிய தெய்வங்களையும் சேர்த்து சங்கமருவிய காலத்தில் வணங்கத்தொடங்கினர். அக்காலப் பகுதியில் சோழநாட்டை யாண்ட அரசருள் கோச்செங்கணன் என்னும் சோழ அரசன் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் நாடெங்கும் பல கோவில்களைக் கட்டுவித்தான். அக்காலத்திலே சைவம் வைணவமாகிய சமயங்கள் சிறப்பாக வளர்ச்சியுற்று வந்தனவென்பது காரைக்காலம்மையார் முதலாழ்வார்கள் முதலியோர் பாடியுள்ள திருப்பாடல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. பாசுபதம், காபாலிகம், காளாமுகம்

என்ற பிரிவுகளும் சைவசமயத்திலே தோன்றலாயின. அக்காலத்தில் விளங்கிய வைணவசமயத்தில் இவைபோன்ற பிரிவுகள் தோன்றவில்லையென்றே கூறலாம்.

சமணமுனிவரும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் பெருந்தொகையினராய்த் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்புதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துவந்தனர். அவர் தமிழ்நாட்டிற் பற்பல இடங்களில் ஆங்காங்கு பள்ளிகளையும் விகாரைகளையும் கட்டினர். வாழ்க்கையில் சமணமுனிவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளை வகுத்தற்பொருட்டும், சமண சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டில் வளர்த்தற் பொருட்டும் கி. பி. 470-ல் வச்சிரநந்தி என்னும் சமணமுனிவர் 'திராவிட சங்கம்' எனப் பெயரிய சங்கமொன்றை மதுரையிலமைத்தனரென்று அறியக்கிடக்கின்றது. அக்காலந்தொட்டுச் சமணசமயம் தமிழ்நாட்டில் சிறப்பாக வளரத்தொடங்கியது. சமணரைப்போலவே பௌத்தரும் தம் சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பிவந்தனர். பௌத்த சமயப் பிரசாரத்திற்குக் காவிரிப்பூம் பட்டினமே தமிழ்நாட்டில் முக்கிய இடமாகவிருந்தது என்று சோழநாட்டில் அக்காலத்திலிருந்த புத்ததத்தர் என்னும் பெரியார் பாளிமொழியி லியற்றியுள்ள நூல்களாலும், சாத்தனாரியற்றிய மணிமேகலையாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டபின் பௌத்த சந்நியாசிகள் காஞ்சி

யைத் தமக்கு இடமாகக்கொண்டு தம் சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே பரப்பிவந்தனர்.

சங்கமருவியகால முற்பகுதியிலும் களப்பிரர் ஆண்ட காலத்திலும் தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய பல்வேறு சமயங்களுக்குமிடையே பகை மூளவில்லை யென்றே கூறலாம். களப்பிரராட்சிக்குப் பின்பே சமயப்பகை தோன்றிற் றெனலாம்.

4. நூல்கள்

கலித்தொகை, திருக்குறள், தொல்காப்பியம் என்ற நூல்கள் சங்ககாலத்தி லெழுந்தன வென்று கூறுவர் ஒருசாரார். அவற்றை நன்கு ஆராயின் அவை சங்கமருவிய காலத்தனவென்றே கொள்ள வேண்டும். ஒருநூல் குறிக்கும் பண்பாடு, அந் நூலின் மொழிநிலை முதலியவற்றைக்கொண்டு அது எழுந்தகாலத்தை ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம். புற நானூற்றுச் செய்யுட்களுட் பெரும்பாலனவற்றையும் கலித்தொகைச் செய்யுட்களையும் மொழியமைப்பு நோக்கியும் அவைகுறிக்கும் பண்பாடு நோக்கியும் ஆராய்வோமாயின், அவை ஒருகாலப் பிரிவி லெழுந்தனவல்ல வென்பது புலனாகும்.* கலித்தொகையிற் காணப்படும் உருவகங்கள், வடமொழிச் சொற்கள், மகாபாரதம் முதலிய வடநூல்களிலுள்ள கதைக் குறிப்புக்கள், கால்வான் முதலிய வினையெச்ச விகுதிகள், மரியாதைப்

* புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை என்னும் நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுள் சில பிற்காலத்தவை எனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

பன்மை விசுவதிகள், இன்னோரன்ன பலவற்றைப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களிற் காண்பதரிது. கவித்தொகையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் அறநெறி முதலியன புறநானூறு நற்றிணை முதலிய நூல்களில் இடம் பெற்றில.*

உயிர்களிடத்தெல்லாம் அன்புகாட்டி மக்கள் ஒழுக்குதற்கான அறநெறியை யெடுத்துக் கூறும் திருக்குறள் எழுந்த காலத்திலிருந்த பண்பாட்டிற்கும், மீன் இறைச்சி கள் ஆதியவற்றை மக்கள் விரும்பியுண்டு இன்பக்களியாட்டி லீடுபட்ட சங்க காலப் பண்பாட்டிற்குமிடையே எத்துணை வேறுபாடுண்டென்பதைப் பண்டைநூல்களைப் படித்தறிந்து கொள்ளலாம். சமணநூற் கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டில் மலிந்திருந்த காலத்தில் திருக்குறள் எழுதப்பட்டதாதல் வேண்டுமெனக் கொள்ளுதற்குப் பல சான்றுகள் அந்நூலிற் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் வழங்கிய தமிழினும் சிறிது பிந்திய காலத்துத் தமிழிலேயே திருக்குறள் எழுதப்பட்டுள்ளது. சங்கச் செய்யுட்களில் உயர்திணையில் வாராத 'கள்' விசுவதியும், 'எல்லாம்' என்னும் சொல்லும் திருக்குறளில் உயர்திணையில் வந்துள்ளன. சங்கச் செய்யுளில் வாராத 'ஆநின்று' என்னும் இடைநிலை, 'மாட்டு' முதலிய உருபுகள், 'கால்' முதலிய விசுவதிகள், 'விடு' முதலிய துணைவினைகள், 'சில்' முதலிய இடைச் சொற்கள், உருவகங்கள், வடசொற்கள்,

* பாலைக்கலி 26 ஆம் செய்யுளை நோக்குக.

இன்றோரன்ன பலவும் திருக்குறளில் வந்துள்ளன. திருக்குறள் குறிக்கும் அரசியலை நோக்கும்பொழுதும் அந்நூலெழுந்த காலத்துத் தமிழ்நாட்டரசியல் முறை மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருத்தல்வேண்டுமெனக் கருதலாம். அதனால், தமிழ்நாட்டரசியலும் பண்பாடும் மிகச் சிறந்து விளங்கிய சங்கமருவியகால ஆரம்பத்தில் அந்நூல் எழுந்திருத்தல் வேண்டுமெனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த நூல்களுள் தொல்காப்பியமும் ஒன்றெனக் கருதக்கிடக்கின்றது. ஆரியர் போற்றிய நால்வகை வருணப்பிரிவுகள் தமிழ்மக்களிடையேயும் புகுந்திருந்ததைத் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. ஆரியருடைய மணவினைக் கரணங்கள் முதலியவற்றைத் தமிழ்மக்களும் அனுசரித்து நடந்தனரென்றும் அந்நூலால் அறியக்கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியத்தின் மொழிநடையினை நோக்கும்போது, அது சங்ககால மொழிநடையிலும் பிந்தியதென்று தெரிகின்றது. சங்ககால வழக்கிலிருந்த சொற்கள் சில தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கொழிந்தன வென்று தொல்காப்பிய உரிச் சொல்லியல் முதலியவற்றிலிருந்து அறியலாம். தொல்காப்பியம் குறிக்கும் பண்பாடு சங்ககாலப் பண்பாட்டிலும் வேறுபட்ட தொன்றென்பது அந்நூலைப் படிப்பார்க்குப் புலனாகும். இவைபோன்ற காரணங்களால் தொல்காப்பியம் சங்ககாலத்திற்குப் பிந்தியதென்றே ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

திருக்குறட்பாக்களின் கருத்துக்களும் சொற் றொடர்களும் கலித்தொகையிற் பயின்று வருதலால், அது திருக்குறளுக்குப் பிந்திய நூலெனக் கொள்ள லாம். அங்ஙனமே சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை யென்னும் காவியங்களிலும் பயின்று வருதலால் அவையும் திருக்குறளுக்குப் பிந்தியனவே.

சிறந்த ஆடவர்க்குரிய இலக்கணங்கள் யாவும் பொருந்தப்பெற்ற கோவலனைத் தலைவனாகவும், கற்புக்கரசியாய் விளங்கிய கண்ணகியைத் தலைவி யாகவுங் கொண்டு செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் என்னும் காவியத்தின் போக்கு ஒரு சோக நாட கத்தின் போக்கை ஒத்திருக்கிறது. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் வி ர வி வ ர ப் பெற்றமையால் அது முத்தமிழ்க் காவிய மெனவுங் கூறப்படும். ஆடல் பாடல் முதலிய கலைகளை யெல்லாங் கற்றுத்தேர்ந்த கோவலனுக்குக் காதற் கிழத்தியாய் வாழ்ந்த மாதவியின் மகள் மணிமேகலை துறவுபூண்ட வரலாற்றைக் கூறும் காவியம் மணி மேகலை யெனப்படும். கோவலன் கண்ணகி யென் னும் இருவர் வரலாற்றைக் கூறும் வாயிலாக, அரசியல் பிழைத்த அரசருக்கு அறக்கடவுளே கூற்றுவனவதையும், புகழமைந்த கற்புடை மங்கை யர் உயர்ந்தோரால் ஏத்தப்படுவதையும், ஒருவன் செய்த வினை தப்பாது தன்பயனை ஊட்டும் என்ப தையும், உலகத்தோருக்கு எடுத்துக் காட்டுதற் பொருட்டு எழுந்தது சிலப்பதிகாரம் என்று அந் நூற்பதிகம் கூறுகின்றது. அக்காவியம் புகார்க்

காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்ட
மென மூன்று காண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலிரு காண்டங்களிலே புலவர் தாம்
எடுத்துக்கொண்ட கதையைக் கூறிமுடித்து, வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரமன்னன் கண்ணகிக்குக்
கோவிலெடுத்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். நூலின் போக்கினையும் கதைப் புணர்ப்பினையும்
நோக்குமிடத்து, முதலிரு காண்டங்களே ஒரு தனிக்
காவியமாய் அமையுந்தன்மையுடையன வென்பது
புலனாகும். அந்நூலாசிரியர் சேரர் குடியிற் பிறந்து
இளம்பிராயத்திலேயே துறவறம் பூண்டவராதலின்,
இளங்கோவடிகள் என அழைக்கப்பட்டனர்.
கோவலன் இறந்தபின், மாதவியும் அவள் மகள்
மணிமேகலையும் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்ததும்,
மணிமேகலை துறவொழுக்கம் பூண்டு அறவண
வடிகள்பால் தரும் உபதேசம் பெற்று ஈற்றில்
'பவத்திறம் அறுக' என நோற்றதும், பிறவும்
மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள. மணிமேகலை
யாசிரியராகிய சாத்தனார் புத்தசமய சித்தாந்தத்
தையும் புத்தசாதகக் கதைகளையும் நன்கு
கற்றறிந்த பெரியாரென்பதை அக்காவியம்
தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. உதயகுமரனென்
னும் இளவரசனிடத்தில் கன்னிப் பருவத்தளாய்
மணிமேகலை வைத்த காதல் அவளை யொருபுற
மிழுக்க, துறவொழுக்கம் பூண்பதில் அவளுக்குண்
டான பேரவா மற்றொருபுறமிழுக்க, இவையிரண்
டிற்கு மிடையே கிடந்து ஊசலாடும் அவளுள்ளத்
தைச் சாத்தனார் அழகுறச் சித்திரித்துக் காட்டி

யுள்ளார். வீட்டு நெறியை எடுத்துக் கூறும் மணிமேகலைக்கும், அறம் பொருள் இன்பங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறும் சிலப்பதிகாரத்திற்குமிடையே நெருங்கிய கதைத்தொடர்பு இருப்பதால், அவை யிரண்டும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய நாற்பொருள்களையுங் கூறும் ஒரு நூலின் இரு பாகங்கள் போலக் காட்சியளிக்கின்றன. அவை யிரண்டும் ஒரேகாலத்தில் இயற்றப்பட்டவையென்பர் ஒருசாரார். சிலப்பதிகாரம் இயற்றப்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் சென்றபின் மணிமேகலையியற்றப்பட்ட தென்பதற்குப் பல ஆதாரங்களை எடுத்துக் காட்டுவர் மற்றொரு சாரார்.

அறநெறிகளையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் தமிழ்மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகச் சமண முனிவர்கள் சிறப்பாகப் பிரசாரஞ் செய்தகாலம் சங்கமருவிய காலமாகலின், அறநூல்களெழுந்த காலம் அக்காலப்பகுதியெனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. ஆகவே, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுட்பல அக்காலத்தில் எழுந்தனவாதல் வேண்டும். இன்னு நாற்பது இனியவை நாற்பது ஆசாரக் கோவை முதலிய நூல்களை நோக்குமிடத்து, ஒழுக்க நிலையிலே தாழ்ந்திருந்த சமுதாயத்தை உயர்த்தும் நோக்கமாகவே அவை எழுந்தனவெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. சங்கமருவிய காலத்தின் முற்பகுதி அரசியல் நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் மிக்க சிறப்புடன் விளங்கினமையால், அக்காலப்பகுதியில் அவை எழுந்தனவெனக் கொள்ளு

தல் பொருந்தாது. களப்பிரராட்சிக் காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டுச் சமுதாயநிலை தாழ்ந்திருந்ததாயின், அந்நிலையில் அவை எழுந்திருக்கக் கூடுமெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். நாலடியார் இன்னிலை முதலிய நூல்கள் பல்லவர் காலத்திலெழுந்தவை யென்றுங் கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர்.

பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை யென்னும் நெடும் பாட்டு முருகக்கடவுளையும் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும் மக்கள் ஒருங்கு சேர்த்து வழிபட்ட காலப்பகுதியிலெழுந்ததாதல் வேண்டுமெனக் கொள்ளுதற்கு அப்பாட்டே சான்றாகும். எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பரிபாடலிற் காணப்படும் பாக்கள், வடமொழிச்சொற்களும் வடமொழிப்புராணங்களிலுள்ள கதைகளும் கருத்துக்களும் அதிகமாகப் பயின்றவர்ப் பெற்றமையாலும், மொழிநடையை நோக்கும்போது அவை சங்க காலத்திற்கு உரியனவல்லவெனக் கருதக்கிடத்தலாலும், அவை சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்தனவெனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. ஆரிய மணமுறைகளோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழ்நாட்டு மணமுறைகளைக் கூறும் இறையரைகப்பொருளும் சங்கமருவிய காலத்ததென்பர். மேற்கூறிய நூல்களைவிட, நக்கீர தேவ நாயனார் பரண தேவ நாயனார் காரைக்காலம்மையார் முதலிய சைவப் பெரியார்களும், பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் ஆகிய முதலாழ்வார் மூவரும் பாடிய பாக்களும்

சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியி லெழுந்தன வென்றே கொள்ளலாம்.

5. உரைநடை இலக்கியம்

சங்ககாலப் பகுதியிலும் சங்கமருவியகாலப் பகுதியிலு மெழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களைப் பற்றி மட்டுமே இதுகாறுங் கூறி, உரைநடை யிலக்கியங் களைப்பற்றி யாதும் குறிப்பிடாமையால், அக்காலப் பகுதிகளில் உரைநடை யிலக்கியங்கள் தமிழி லெழவில்லை யென்பது கருத்தன்று.

“ பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினும்
பாவின் றெழுந்த கிளவியானும்
பொருண் மரபில்லாப் பொய்மொழியானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப, ”

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர்காலத்திற்கு முன்னேயும் தமிழ் உரைநடை யில் நால்வகை யிலக்கியங்கள் இருந்தனவென்று கருதக்கிடக்கின்றது. அவை யாவும் அழிந்துபோ யின. தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின்னும் அத்தகைய உரைநடை யிலக்கியங்கள் எழுந்திருத் தல் வேண்டும். அவையாவும் எமக்குக்கிடைத்தில. அதனால், பண்டைக்காலத்து உரை நூல்களைப்பற்றி நாம் யாதும் கூறமுடியாதிருக்கின்றது.

எம்மொழியிலும் இலக்கியம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது அது பெரும்பாலும் செய்யுளில் அமைத

லுண்டு. செய்யுளிலக்கியம் தோன்றியபின்பே உரைநடையிலக்கியம் தோன்றுகின்றது. உரைநடை ஆரம்பிக்கும்பொழுது, அது செய்யுளை யொத்த நடையிணையுடையதாய்த் தொடங்கிச் சிறிதுசிறிதாக வேறுபட்டு வளர்ந்துசெல்லும். தமிழில் உரைநடை எப்பொழுது ஆரம்பித்தது, அது எவ்வாறு வளர்ந்துவந்தது என்று திட்டமாக நாம் கூறமுடியாதிருப்பினும், சிலப்பதிகாரத்திற்காணப்படும் உரைநடைப் பகுதிகள் பாட்டிணையொத்த ஓசைச்சிறப்பிணையுடையனவாகக் காணப்படுதலால், தமிழில் உரைநடை ஆரம்பித்தகாலம் சிலப்பதிகாரகாலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்ட காலமெனக் கூறினும் பிழையாகாது.

6. வெண்பாவும் பிறயாப்புக்களும்

அகவல், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா வென்னும் நால்வகைப் பாவினும், அகவலும் அதனோடு தொடர்புடைய வஞ்சியும் சங்ககாலப் பகுதியில் சிறப்பாக வழங்கப்பட்டமை போலவே வெண்பாவும் அதனோடு தொடர்புடைய கலிப்பாவும் சங்கமருவிய காலத்தில் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டன. புலம்புதல், அழைத்தல் முதலியவற்றைப் புலப்படுத்துதற்கு அகவலோசையையுடைய அகவற்பா எவ்வாறு பொருத்தமுடைய தொன்றாகக் கருதினரோ அவ்வாறே சொல்லுதல், விடையிறுத்தல், ஏவுதல் முதலியவற்றிற்குச் செப்பலோசையையுடைய வெண்பாவைப் பொருத்தமுடையதாகக் கருதினர். புலவர்கள் அவ்விருவகை ஓசைகளையும்

த. இல.—4

மக்கள் வழக்கிலிருந்தே பெற்றனர். காதலையும் வீரத்தையும் சிறப்பாகப் பாராட்டிச் செய்யுள் செய்த சங்ககாலப் புலவர்கள் அகவற்பாவைப் பெரிதும் கையாண்டனர். அறநெறிகளையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் சிறப்பாகப் பாராட்டிய சங்கமருவியகாலப் புலவர்கள் வெண்பாவைப் பெரிதும் கையாண்டனர். வெண்மை தாய்மையைக் குறிப்பதனால் தாய்மை பொருந்திய பா வெண்பா எனப்பட்டது. குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பல பொருளை யுணர்த்தாது கருதியபொருளொன்றை மட்டுமே வெளிப்படையாக உணர்த்துதல் வெண்பா விற்குரிய தாய்மையாகும். வினாவிற்கு விடையிறுக்கும் பொழுது, அவ்விடை வினாவிய பொருளையன்றி வேறெதனையும் உணர்த்தாது தெளிவும் சொற் சுருக்கமும் உடையதாய் அமைதல் சிறப்பாகும். விடையிறுத்தற் றொழிவைச் செய்யும் செப்பலோசையையுடைய வெண்பாவும் தெளிவு, சொற்சுருக்கம், வேறுபொருளை யுணர்த்தாது கருதியபொருளை மாத்திரமே உணர்த்தல் முதலிய இலக்கணங்களை யுடையதாய் அமைதல் இன்றியமையாதது. அத்தகைய வெண்பா அறநெறி முதலியவற்றை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஏனைய பாவகைகளிலும் சிறந்ததொன்று. அதனாலேயே அறநெறியைக் கூறும் நூல்களுள் பெரும்பாலான வெண்பா யாப்பில் அமைந்துள்ளன. அறவொழுக்கங்களை மக்கள் போற்றிய சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் வெண்பா சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டமையும், அது அந்தணர்பாவென்று அழைக்கப்பட்டமையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. காதல் வீரம் முதலியவற்

றைப் பாடுதற்குச் சங்ககாலப் புலவர்கள் சிறப்பாக அகவற்பாவைக் கையாண்டனர். சங்கமருவிய காலப் புலவர்கள் அப்பாவினைவிட்டு அவற்றை வெண்பாவிற் பாடியமை, அக்காலத்தில் வெண்பாவிற்கிருந்த பெருமதிப்பைக் காட்டுகின்றது. அதற்குக் கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, ஐந்திணையைம்பது முதலிய நூல்கள் தக்க உதாரணங்களாகும். சங்கமருவியகாலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்களும் காரைக்காலம்மையார் முதலிய சைவப் பெரியார்களும் தம் உணர்ச்சி அனுபவங்களை வெண்பாவில் புலப்படுத்தியிருப்பதும் அக்காலத்தில் வெண்பாவிற்கிருந்த சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

பல்லவர் காலப்பகுதியிலே சிறப்பாகக் கையாளப்பட்ட விருத்தமும், வெண்பாவிலிருந்து தோன்றிய கட்டளைக் கலித்துறையும் காரைக்காலம்மையார் பிரபந்தங்களிற் காணப்படுதலால், அவை சங்கமருவியகாலப் பிற்பகுதியிலேயே யரும்பத் தொடங்கினவெனக் கூறலாம். அக்காலப்பகுதியில் வெண்பாவைச் சிறப்பாகப் பாராட்டினார்களென்று கூறுவதிலிருந்து அகவற்பாவைப் புலவர்கள் கைவிட்டனரென்று கொள்வதற்கில்லை. அதன் சிறப்பினையும் ஆற்றலையும் மணிமேகலையிற் கண்டு தெளியலாம்.

7. பத்திப் பாடல்கள்

பல்லவர் காலத்திற் பெருக்கெடுத்துச் சென்ற பத்திமார்க்கம் அறவொழுக்கங்களைச் சிறப்பாகப்

பாராட்டிய சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கிற்றெனலாம். அக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் ஆகிய முதலாழ்வார்களும் காரைக்காலம்மையார் முதலிய சைவப் பெரியார்களும் சிறந்த பத்திவைராக்கிய முடையோராய், இறைவன் திருவுருவைக் கண்டருபவித்தல் அவன் புகழ் பாடுதல் என்பவற்றைத் தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாய்க் கொண்டு தம் காலத்தைக் கழித்தனர். உலகவாழ்விற்பிறிதொன்றையும் விரும்பாது இறைவன் திருமேனியழகில் லயப்பட்டுநின்ற லொன்றனையே அவாவினரென்பதை அவர் பாடிய திருவந்தாதிகள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்களின் பத்தியருபவத்தைச் சிறப்பாகக் காட்டும் இரு திருப்பாடல்கள் பின்வருமாறு :—

பொய்கையாழ்வார் பாடல்

பழுதே பலபகலும் போயினவென் றஞ்சி
அழுதேன் அரவணைமேல் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

காரைக்காலம்மையார் பாடல்

அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன்—என்றுந்
தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட் கென்னு
ரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது.

அத் திருவந்தாதிகள் சிறந்த பத்தியநுபவத்
 தைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளதோடு சிறந்த
 கவிதைகளிற் காணப்படும் தெளிவு, உணர்ச்சிப்
 பெருக்கு, பொருட்செறிவு, ஓசையம் முதலிய
 சிறப்பியல்புகளை யுடையனவாயும் விளங்குவதனால்
 அவற்றிற்குத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனிப்
 பெருமை எக்காலத்திலுமுண்டு.

III. பல்லவர் காலம்

கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்கமருவிய காலப்பகுதிக்கும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த சோழராட்சிக்காலப் பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி பல்லவர்காலம் எனப்படும். அது ஏறக்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு

சங்கமருவியகாலப் பிற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த களப்பிரரின் ஆட்சி கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வலிகுன்ற, அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த பாண்டியர் அவருடன் போர்செய்து பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றினர். அந்நூற்றாண்டில் பல்லவர் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்தமை விசேடமாக இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பல்லவரென்பார் தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கே சாதவாகன வம்சத்தினர் சிறப்புடன் விளங்கிய காலத்தில் அவர்தம் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சில மாகாணங்களுக்குத் தலைவராயிருந்துவந்த ஓர் வகுப்பினர். சாதவாகனப் பேரரசு நிலைதளரவே, பல்லவர் தாம் தலைமை வகித்த மாகாணங்களுக்குத் தாமே அரசராகிப்பிற நாடுகளையும் தம் ஆட்சிக்குட்படுத்தினர். தமிழ்நாட்டின் வடபாகத்தையும் தமதாக்கக் கருதியிருந்த பல்லவர் களப்பிரரின் ஆட்சி வலிகுன்றியிருப்பதையறிந்து அவருடன் போர்செய்து, முதல் தொண்டை

மண்டலத்தையும் பின் சோழமண்டலத்தையும் கைப்பற்றினர். களப்பிரரை வென்ற பாண்டியன் கடுங்கோனின் காலந்தொடக்கம் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்குமேல் பாண்டிநாடு பாண்டிய மன்னரால் ஆளப்பட்டுவந்தது. தமிழ்நாட்டின் மேற்குப்பகுதியைச் சேரமன்னர் ஆண்டுவந்தனர். பல்லவ அரசன் சிம்ம விஷ்ணுவின் மகன் மகேந்திர வர்மனும் 'நின்றசீர் நெடுமாறன்' எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பாராட்டப்பட்ட பாண்டியன் அரிகேசரி மாறவர்மனும் (கி. பி. 670—710) தமிழ்நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த காலந்தொடக்கம் பாண்டியர்க்கும் பல்லவர்க்குமிடையே பகை மூண்டுவந்தது. திருப்புறம்பியம் என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரில் பாண்டியரைப் பல்லவர் வெற்றிபெற்ற காலம்வரையும் (கி. பி. 880) இப்பகை நீடித்திருந்தது. மகேந்திரவர்மன் காலந்தொடக்கமாகத் தெற்கிலிருந்த பாண்டியரோடும்மட்டுமன்றி வடக்கிலிருந்த கீழைச்சாளுக்கிய வம்சத்து அரசர்களோடும் பல்லவ அரசர்கள் பகைமைபூண்டு போர்புரிந்துவந்தனர். அதன்பயனாகப் பல்லவரின் ஆட்சி கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வலிகுன்றத்தொடங்கி, பல்லவருக்கும் பாண்டியருக்கும் திருப்புறம்பியத்தில் நடைபெற்ற போருக்குப்பின் முடிவடைந்தது. பல்லவர் வலிகுன்ற ஆவர்க்கீழ்ச்சிற்றரசராயிருந்த சோழமன்னர் பல்லவரையும் பாண்டியரையும் போரில்வென்று தமிழ்நாடு முழுதும் ஆதிக்கம் செலுத்திய வரலாறு பின்னர்க்கூறப்படும். களப்பிரரை வென்ற பல்லவராட்சி

சிம்ம விஷ்ணு (கி. பி. 575—615) காலம் தொடக்கம் பல்லவ அரசன் நிருபதுங்கவர்மன் (கி. பி. 850—882) காலம்வரையும் (ஏறக்குறைய முந்தூறு ஆண்டுகளுக்குத்) தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தது. அக்காலப்பகுதியே தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலமென வழங்கும்.

2. சமயநிலை

சமய சம்பந்தமான தோத்திரப் பாடல்களே பல்லவராட்சிக் காலத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆகவே, அக்காலத்து இலக்கியப் போக்கினை அறிந்துகொள்ளுதற்கு அக்காலத்துச் சமயநிலையினைப்பற்றி ஓரளவாயினும் நாம் அறிதல்வேண்டும். சங்கமருவிய காலப் பகுதியின் ஆரம்பத்தில் ஒன்றோடொன்று பகைமை பாராட்டாது வளர்ந்துவந்த சைவம் வைணவம் சமணம் சாக்கியமாகிய நால்வகைச் சமயங்களுள் சமணசமயமே அக்காலப்பகுதியின் முடிவில் உயர்நிலைபெற்றிருந்தது. சோழன் கோச்செங்கணன் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் கோவில்கள் பல நாடெங்கும் கட்டி ஆதரித்த சைவம் வைணவமாகிய வைதிகசமயங்களும் நன்னிலையிலிருந்தனவென்று முதலாழ்வார்களும் காரைக்காலம்மையார் நக்கீரதேவ நாயனார் முதலியோரும் அருளிச்செய்த திருப்பாடல்களிலிருந்து ஒருவாறு அறியலாம். எவ்வகையானும் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் அழித்துத் தம் சமயத்தை நாடெங்கும் பரப்பும் கருத்துடையராயிருந்த சமண முனிவர்

அதற்குவேண்டிய வழிகளைக் கையாளத்தொடங்கினார். கல்வியறிவிலும் தவ்வொழுக்கத்திலும் சிறந்து விளங்கிய சமணர்கள் பள்ளிக்கூடங்களை யமைத்து மக்களுக்குக் கல்விகற்பித்தும் அறங்களைப் போதித்தும் சமணசமயப் பிரசாரத்திற்கு வேண்டிய நூல்களை யெழுதியும் பிறதொண்டுகளிலீடுபட்டும் மதமாற்றஞ் செய்யப் பலவாறு முயன்றதனால், மக்களுள் பலர் வைதிகசமயங்களைக் கைவிட்டுச் சமணசமயத்தைத் தழுவலாயினர். காட்டுத்தீப்போல நாடெங்கும் பரவத்தொடங்கிய சமணசமயம் ஈற்றில் அரசர்கள் மனத்தையும் கவர்ந்தது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ்நாட்டில் அரசு செய்த பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மனும் பாண்டிய அரசன் நின்றசீர்நெடுமாறனும் சமணசமயத்தைத் தழுவினர். 'அரசனெவ்வழி குடிகளு மவ்வழி' என்ற முதுமொழிக்கிணங்க வைதிக மார்க்கங்களைக் கைவிட்டு மக்கள் திரள்திரளாகச் சமணத்தைத் தழுவத்தொடங்கினர். அதனை வளர்த்தற்கு வேண்டிய பலவுதவிகளையும் அரசர்கள் செய்துவந்தனர். சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் அக்காலத்திற் கட்டப்பட்டிருந்த கோவில்கள்யாவும் செங்கல்லாலானவை. அவற்றைப் போற்றுவாரில்லாமை யினால் அவை விரைவில் அழியத்தொடங்கின. அவற்றுட்கில சமணப் பள்ளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டன வென்பர்.

கோச்செங்கணன் காலந்தொடக்கம் சைவம் வைணவமாகிய இருசமயங்களும் மக்களால் 'பட்ச

பாத 'மின்றி ஒப்பநோக்கிப் பாராட்டப்பட்டு வந்தன. அக்காலத்திலிருந்த கோவில்கள் சிலவற்றுள் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் ஒரே உருவச்சிலையினையமைத்து இருகடவுளரையும் ஒருவர்போலப் பாவித்து வணங்கினர் என்று கருதக்கிடக்கின்றது.* அவ்வாறு இருசமயங்களும் ஒன்றுபட்டு நின்றிராவிடின், பரவிக்கொண்டு சென்ற சமண சமயத்தை எதிர்க்கக்கூடிய ஆற்றல் வைதிக சமயங்களுக்கு வந்திருக்கமாட்டாது. சமண சமயத்தைத் தழுவின தமிழ்நாட்டு அரசர்களுள் மகேந்திரவர்மனைத் திருநாவுக்கரசரும், நின்றசீர்நெடுமாறனைத் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகளும் சைவர்களாக்கிய காலந்தொடக்கமாகச் சைவமும் வைணவமும் தமிழ்நாட்டில் தழைக்கலுற்றன. சமண சமயத்தை எதிர்த்துப் போராடவேண்டியிருந்த காலத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டுநின்ற சைவமும் வைணவமும், சமணம் வலியுழந்துநின்ற காலத்தில் ஒன்றையொன்று பகைக்கத்தொடங்கின. அச்சமயங்களும் ஒன்றையொன்று அழித்துவிடக்கூடிய அத்துணைப் பெரும்பகையாக அப்பகை மூளாதிருந்த போதிலும் பல்லவராட்சிக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் அது ஓரளவுக்குத் தமிழ்நாட்டில் நிலவியிருந்தே அறியக்கிடக்கின்றது. வைதிக சமயங்களிரண்டும் வளர்ந்தோங்குதற்கு அவற்றிற் கிடையிலிருந்த பகையும் ஒருவகையில் உதவி புரிந்ததென்றே கூறல்வேண்டும்.

* காரைக்காலம்மையார், முதலாழ்வார் பிரபந்தங்களை நோக்குக.

அச்சமயங்கள் தழைக்கவே, சமணம் பௌத்த மாகிய சமயங்களுக்கு நாட்டிலிருந்த ஆதரவு குன்றத்தொடங்கிற்று; அதற்கு சமண பௌத்த சந்நியாசிகளிடத்திற் காணப்பட்ட சில குறைகளும் காரணமெனலாம். வைதிக சமயங்கள் தழைக்கத் தொடங்கியதுமட்டுமன்றி, சமணமுனிவர்களின் போலிவேடம் ஒழுக்கக்கேடு முதலியனவும், அரசர்கள் மதம் மாறியதும், பிறவும் சமண சமயத்தின் தளர்ச்சிக்குக் காரணமென்பதைச் சமணர்கள் பலரும் உணர்ந்தனர். அதனால், தம்மிடத்திற் காணப்பட்ட குறைகளை நீக்குவதாலும் மக்களுக்குக் கல்விகற்பித்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்வதாலும் மக்களின் அன்பைப் பெறலாம் என்பதை உணர்ந்து, அவற்றைச் செய்து மக்களைத் தம்வசப் படுத்த முயன்றனர். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் கல்வியை விருத்திசெய்யும் பணியில் பௌத்தரை விடச் சமணரே பெரிதும் ஈடுபட்டு உழைத்தனரென்பது அவரியற்றிய நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர் தமிழ்நூல்களுக்கு உரையெழுதியும், இலக்கியம் இலக்கணம் நிகண்டு முதலிய பல நூல்களை யியற்றியும் தமிழ்மொழியை வளர்த்துவந்தனர்.

3. கலைவளமும் இலக்கியப் பண்பும்

தமிழ்நாடு கலைவளம்பெற்று விளங்கியகாலம் பல்லவராட்சிக் காலமாகும். சிற்பம் ஓவியம் இசை நடனம் முதலிய நுண்கலைகள் அவர்காலத்தில் உயர்நிலை பெற்றிருந்தனவென்று அவர்

குடைந்தெடுத்த கோவில்களிலிருந்தும் அக்காலத்திற் சிலாசாசனங்களிலிருந்தும் அறியக்கிடக்கின்றது. பல்லவர்காலத்துப் பெருங்கோவில்களில் நடனமண்டபம் தருக்கமண்டபம் முதலிய பல மண்டபங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன; அதனால், அக்கோவில்கள் சமயக்கல்வி சாத்திரக்கல்வி இசை நடனம் முதலியவற்றை வளர்த்தற்குரிய இடங்களாகவும் விளங்கினவென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். எல்லாச் சமயத்தோரும் தத்தம் மதங்களை வளர்த்தற்பொருட்டு நாடெங்கும் பல மடங்களைக் கட்டினர். அவை துறவிகளுக்குத் தங்குமிடமாகவும், திக்கற்றவர்க்குப் புகலிடமாகவும், மாணவர்கள் உண்டியும் உறையுளும் பெற்றுக் கலைபயிலிடமாகவும் விளங்கின. இவ்வாறு சமயத்தை வளர்த்தற்கென்று கட்டப்பட்ட மடங்களும் பிறவும் மக்களின் அறிவுவளர்ச்சிக்கும் கலைவிருத்திக்கும் பெரிதும் பயன்பட்டன. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முதலிய சைவப் பெரியார்கள் சிவனடியார்களுடன் ஊர்கள்தோறும் சென்று தங்கியிருந்து சமயத்தொண்டு செய்வதற்கு அக்காலத்திலிருந்த சைவமடங்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன. வைதிகசமயங்களை வளர்த்தற்பொருட்டு மறையவர் பலருக்கு மானியமாக நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் ஆகமம் முதலியவற்றைப் படித்தற்கு வடமொழிப் பாடசாலைகள் பல அக்காலத்தில் கிறுவப்பட்டன. சிவன் திருமால் முதலிய கடவுளர்க்குக் கோவில்கள் பலவெடுத்தும், அவற்றிற்கும் வேதியர்க்கும் நிலங்கள் பல மானியமாகக்

கொடுத்தும், மடங்கனையாதரித்தும் வைதிக சமயங்களை வளர்த்ததோடு, பல்லவ அரசர்கள் இசைக்கலை சிற்பக்கலை முதலிய இன்பக்கலைகளை யாதரித்தும் வந்தனர். பல்லவர்காலத்திலெழுந்த இலக்கியங்கள் கோயில்கள் கல்வெட்டுக்கள் முதலியவற்றிலிருந்து அக்காலத்தில் கலைவளத்திலும் பிறவற்றிலும் நாடடைந்திருந்த சிறப்பினை ஒருவாறு அறியலாம்.

அறநூல்களெழுந்த சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் தமிழிலக்கியப்போக்கில் வடமொழியின் சாயல்படியத்தொடங்கிய வகையினை நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். சிறிதுசிறிதாகத் தமிழிலக்கியம் வடமொழியிலக்கியப்போக்கைத் தழுவுதலைப் பல்லவர்காலத்திலெழுந்த இலக்கியங்களில் தெளிவாகக் காணலாம். அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மகேந்திரவர்மன் முதலான பல்லவ அரசர்கள் வடமொழியினையும் வடமொழிப் புலவர்களையும் பெரிதும் போற்றிவந்தனர். வடமொழிக்குத் தமிழ்நாட்டில் பெருமதிப்பு ஏற்பட்டிருந்த அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் வடநூற்கருத்துக்களையும், அதிலுள்ள இதிகாச புராணக்கதைகளையும் அமைத்துச் செய்யுள் செய்யத்தொடங்கினர். சைவமும் வைணவமும் வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்வனவாதலின், வேதாகமப் பயிற்சி நாட்டிற்பரவுவதும் மக்கள் வேதாகமங்களையும் பிற வடமொழி நூல்களையும் போற்றுவதுமியல்பே. இவ்வாறு பல்லாற்றினும்

வடமொழி தமிழ்நாட்டிற் போற்றப்படவே, அம் மொழிச் சொற்கள் கருத்துக்கள் இலக்கணங்கள் யாப்பமைதிகள் தமிழ்மொழியில் இடம்பெறலாயின; அன்றியும், வடமொழி யிலக்கியப்போக்கினையும் தமிழ்மொழி தழுவத்தொடங்கிற்று. தமிழுக்கே சிறப்பாகவுரியதும் சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் பெருவழக்கா யிருந்ததுமாகிய வெண்பா யாப்பிணைப் பல்லவர்காலத்துப் புலவர்கள் பெரிதும் ஆளாது, தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள விருத்தப்பாவினையும் வேறுசில செய்யுள்வகையினையும் போற்றத்தொடங்கினர். வினாவுக்கு இறுக்கும் விடையைப்போன்று சொற்சுருக்கமும் பொருட்செறிவு முள்ள வெண்பாயாப்பு ஒழுக்கநெறிகளை எடுத்துக் கூறுதற்குச் சிறந்ததெனினும், இறைவனிடத்தில் அடியார்கொண்டுள்ள பத்திப்பெருக்கைப் புலப்படுத்துதற்கு விருத்தம் முதலிய பிற யாப்புக்களைப்போல அது அத்துணைச் சிறந்த தன்றெனக் கருதிப்போலும் விருத்தம் முதலிய பாவினங்களைப் பல்லவர் காலத்திலிருந்த அடியார்கள் பெரிதும் விரும்பினர். சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்களும் காரைக்காலம்மையாரும் இணையற்ற பத்திப்பாடல்களாகிய திருவந்தாதிகளை வெண்பாயாப்பிற் பாடியுள்ளனரன்றோவெனின், அவர்களைப்போல உணர்ச்சிப்பெருக்கை வெண்பா வாயிலாக வெளிப்படுத்துதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அவ்வாறு வெண்பாவில் அற்புதத் திருவந்தாதி பாடிய அம்மையாரும் தமது திருவிரட்டைமணிமாலையில் கட்டளைக்

கலித்துறையைக் கையாண்டதோடு திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகங்களை விருத்தப் பாவிலும் பாடியருளினார். அவருக்குப்பின்வந்த புலவர்கள் அப்பாவகைகளைப் பெரிதும் கையாளத்தொடங்கினர். தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக்கல்வி விருத்தி பெற்ற பல்லவராட்சிக் காலத்தில் விருத்தப்பா மட்டுமன்றி வேறுபல வடமொழி யாப்புக்களையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் கையாளத்தொடங்கினர். அவ்வாறு தமிழின் கண்வந்த செய்யுள்வகைகளின் இலக்கணத்தைக் கூறும் யாப்பிலக்கணநூல்கள் பல பல்லவர்காலத்தில் எழுந்தன. புதிய இச்செய்யுள்வகைகளைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் கையாண்டபோதினும், அவர்கள் வெண்பாவை முற்றாகத் தள்ளிவிடவில்லை. அக்காலத்திலெழுந்த சாசனங்களும் பாரத வெண்பாபோன்ற இதிகாசங்களுமே இதற்குச் சான்றாகும்.

பல்லவர் காலத்தில் பெருவழக்காயிருந்தது பதிகமென்றே கூறல்வேண்டும். நாயன்மாரும் ஆழ்வார்களும் தம் உணர்ச்சியறுபவங்களைப் பெரும்பாலும் பதிகங்கள் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். பதிகமென்பது பத்துப்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. பதினொரு பாக்களைக் கொண்டுள்ள பதிகங்களுமுள. அவ்வாசிரியர்கள் பதிகவமைப்பை வேண்டியவாறு செப்பஞ்செய்து தம் உள்ளக்கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்துதற்குரிய கருவியாக ஆக்கிக்கொண்டனர். அப்பதிகம் அப்பர்காலந் தொடக்கம் சிறிதுசிறி

தாக வளர்ச்சிபெற்று வந்து மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் உச்சநிலையடைந்த தென்பதை அவர்படுகங்களை நோக்கி யறியலாம்.

4. பத்திப் பாடல்கள்

சைவம் வைணவமாகிய வைதிக சமயங்கள் புத்துயிர் பெற்றுத் தழைத்த பல்லவராட்சிக்காலம் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த காலப்பகுதியெனக் கருதப்படுகின்றது. பத்திச்சுவைமலிந்த தோத்திரப்பாடல்கள் அக்காலப்பகுதியில் தோன்றியதுபோல வேறெக்காலத்திலும் தோன்றவில்லையென்றே கொள்ளவேண்டும். அக்காலத்தில் சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் தோன்றியிராவிடின் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் சமணப் பௌத்த மதங்கள் நிலைதளரச் செய்திருக்குமெனக் கூறுதல் பிழையாகாது. நாயன்மார், ஆழ்வார் என்னும் சொற்களுக்கு முறையே தலைவர், இறைவனுடைய குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர் என்பன பொருளாகும். பல்லவர்காலத்தில் வாழ்ந்த சிவனடியார்களுள் தலைசிறந்தோராகக் கருதப்படுவோர் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர் முதலியோராவர். பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் முதலாவார் மூவருமொழிந்த திருமழிசையாழ்வார், பெரியாழ்வார், கோதையார், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார் ஆகிய ஒன்பதின்மரும் பல்லவர். காலத்தோராவர்.

நாயன்மார்கள் பாடிய பத்திப்பாடல்களைச் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பி தேடிப்பெற்று அவற்றைத் திருமுறையாக வகுத்தமைத்தது போலவே, அக்காலத்திலிருந்த நாத முனிகளும் ஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்களைத் தேடிப்பெற்று நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் எனத் தொகுத்துள்ளனர். தம் உள்ளத்தை இறைவனுக்குக் கோயிலாக அமைத்துக்கொண்ட நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இறைவன் திருவருளை எண்ணியெண்ணி நெஞ்சருகிப் பாடிய பாக்களின் பெருமை அளவிடற்கரியது. தெளிவு கனிவு பத்திச்சுவை ஓசைப்பெருக்கு முதலிய பல சிறப்பியல்புகளையுடையன அத்திருப்பாடல்கள். சமண பௌத்த முனிவர்கள் கொண்டாடிய புறவேடங்களால் ஒருவன் பெறும்பயன் யாதுமில்லை யென்பதையும், ஒருவன் இறைவனை நாள்தோறும் நினைந்து நைந்து உள்ளம் கசிந்துருகினான்றி அவனருளைப் பெறமுடியாது என்பதையும், தம் வாழ்க்கையால் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்திய பெரியார்களின் கள்ளமற்ற உள்ளத்தை அவர்கள் பாடிய திருப்பாசரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் எழுந்த பத்திப் பிரவாகமொன்றே பல்லவராட்சிக் காலத்தில் சைவம் வைணவம் என்னும் இரு நதிகளாக ஓடித் தமிழிலக்கியத்தைத் தழைக்கச் செய்ததெனலாம்.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சமணசமயம் பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மனையும்

த. இல.—5

பாண்டிய அரசன் நின்றசீர்நெடுமாறனையும் தன் வசமாக்கித் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கஞ்செலுத்தத் தொடங்கிற்று. அந்நாளில் 'சைவநெறி தான் பெற்ற புண்ணியக்கண் இரண்டென'த் திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் அவதரித்து, அம் மன்னரிருவரையும் சைவராக்கிச் சமணத்தின் வீறடக்கிச் சைவத்தை வளர்த்தனர். சைவசமயத்திற் பிறந்த திருநாவுக்கரசர் இறைவனையடைய மனங்கொண்டவராகி இளமையிலேயே சைவசமயத்தைவிட்டுச் சமணனாகித் துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். பல ஆண்டுகள் சென்றும் விடாய்கொண்ட அவர் மனத்திற்கு அச்சமயம் ஆறுதலளித்திலது. ஆகவே, சமணசமயத்தை விட்டு மீண்டும் அவர் சைவத்தைத் தழுவினர். அதைக்கண்ட சமணத் துறவிகள் அவருக்குப் பல இன்னல்களை இழைத்தனர். அவற்றிற்கெல்லாம் ஆளாகியும், கலங்காத நெஞ்சினராய்ச் சைவசமயத்தை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, சிவபெருமானுக்குப் பாமாலை அணிந்தும் உழவாரப் படைகொண்டு வானுளெல்லாம் ஆலயத்திருப்பணி செய்தும் சைவத்தை வளர்த்தனர். இவ்வாறு வயோதிபராய்த் திருநாவுக்கரசர் திருத்தொண்டு செய்துவருங்காலத்தில், சீகாழி என்னும் திருப்பதியில் திருஞானசம்பந்தர் அவதரித்துப் பாலைய விளையாடும்பருவத்திலேயே பண்கனிந்த பாடல்கள் பல பாடி இறைவனை ஏத்தலாயினர். தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கு கட்டப்பட்டிருந்த சிவாலயங்களைத் தரிசிக்கச் செல்கையில், ஒருநாள் திருநாவுக்கரசரைச் சந்

தித்து அவரை 'அப்பரே' என்று அழைத்ததால், அவருக்கு அன்றுதொட்டு அப்பர் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அவர்களிருவரும் சைவ சமயத்துக்கு அளவிடற்கரிய தொண்டுகள் செய்துள்ளனர்.

சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலே தமிழ்நாட்டில் சிறப்புடன் விளங்கிய சிவாலயங்கள் பல, சமணர் ஆதிக்கம் செலுத்திய கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், ஆதரிப்பாரின்றி அழியும்நிலையினை எய்தின. தம் சமயத்தைப் பரப்புதற்குச் சமணர் செய்துவந்த சமயப் பிரசாரத்தின் பயனாகச் சைவ சமயிகள் தம் சமயவொழுக்கங்களைக் கைவிட்டமையே சிவாலயங்கள் பல சீர்குன்றுதற்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தது. அவற்றுட்கில சமணப்பள்ளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டன வென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறு போற்றுவாரின்றிப் பொன்றும் நிலையிலிருந்த சிவாலயங்களை மீண்டும் நன்னிலையில் வைப்பதற்கு அப்பரும் திருஞானசம்பந்தரும் அக்காலத்தில் அரியதொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்தனர்; அவற்றுள், மக்களால் கைவிடப்பட்ட ஆலயவழிபாட்டுமுறைக்குப் புத்துயிரளித்தமையும் ஒன்றாகும். ஆலயத்துக்குச் சென்று மக்கள் இறைவனை வழிபடும்பொழுது, அவர்கள் எல்லோரும் ஒருங்கு கூடி ஆடிக்கொண்டும் இறைவனைப் பாடிக்கொண்டும் ஆலயத்தைச் சுற்றிவருதல், அவன் புகழ் பாடுதல், துதித்தல் ஆதியனவும் அக்காலத்தில் கோவில் வழிபாட்டு முறையாயிருந்தன. அம்முறையினை மக்கள் போற்றாமையே கோவில்கள் நிலைகுன்று

தற்குக் காரணமென்பதை அறிந்து, அந்நாயன்மாரிருவரும் ஊர்கள் தோறும் சென்று ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களைத் தரிசிக்கலாயினர். அவற்றுள் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானின் அருட்டிறத்தையெல்லாம் நினைந்து நெஞ்சருசித் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டு அடியார் புடைசூழக் கோவில்களைச் சுற்றி வலம்வந்தனர். அதனைக்கண்ட மக்களுக்கு ஆலயவழிபாட்டில் ஆர்வமுண்டாயிற்று; அவரும் சிவனடியாருடன் கூடித் தேவாரங்களைப் பாடிக்கொண்டு கோவில்களை வலம்வந்தனர். அத்தேவாரங்கள் அவரின் அகவிருளை யகற்றும் விளக்காயின. இவ்வாறு அவர் புத்துணர்ச்சிபெற்றுக் கோவில் வழிபாட்டில் ஊக்கங்கொள்ளவே, அழியும் நிலையடைந்த சிவாலயங்கள் அழியாநிலை பெற்றதோடு பிற்காலத்தில் கலைக்களஞ்சியங்களாகவும் திகழ்ந்தன. அப்பர்சுவாமிகள் கோவில்கள்தோறும் சென்று உழவாரத் திருப்பணியை இடைவிடாது செய்துவந்தமையால் அவற்றை நன்னிலையில் வைத்து மக்கள் ஆதரித்தற்பொருட்டு அவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாய் விளங்கினரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு தொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்து காலத்தைக் கழித்த அப்பர்சுவாமிகளின் மனவுறுதியையும் பத்திவைராக்கியத்தையும்,

‘வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப
மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு
மாறிலென் தண்கடலும்

மீனம் படிவென் விரிசுடர்
 வீழிலென் வேலை நஞ்சண்
 டீன மொன்றில்லா ஒருவனுக்
 காட்பட்ட உத்தமர்க்கே'

என்றும்,

‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்’

என்றும் பாடுவதிலிருந்து ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். பன்னெடுங்காலம் துறவுபூண்டு பழுத்த அதுபவம் வாய்க்கப்பெற்ற அப்பர்சுவாமிகளின் திருப்பாடல்களில் ஐம்புல ஆசையால் விளையும் துன்பம், உலகநிலையாமை, வாழ்க்கைநிலையாமை என்பவை பற்றிய குறிப்புக்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுதல் இயல்பாகும். அதனால், உலகவாழ்விற் கிடந்து அல்லற்படும் ஒருவனுக்கு அவர்பாடிய பாக்கள்யாவும் ஆறுதலளிக்கும் பண்புடையனவாய் விளங்குகின்றன. ஆற்று வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்வதுபோன்று தங்குதடையின்றி இறைவன் திருநாமங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அடுக்கிச் செல்லும் அவர் திருத்தாண்டகத்தையொத்த கவிதைப்பெருக்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் வேறெங்குங் காண்டலரிது. அத்தகைய சிறந்த பாக்களை அவர்பாடியதால் திருநாவுக்கரசர் என்றும் வாசீசர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

பாலனாய் விளையாடித்திரியும் பருவத்திலேயே ஞானம் முதிரப்பெற்று இறைவனைப்பாடிய ஆளுடையபிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

அப்பர்சுவாமிகளைப் போன்று வாழ்க்கைத்துன்பங்களை அநுபவித்தவரல்லர். புலன்வழிச்செல்வதாலுண்டாகும் துன்பங்களை ஒரு குழந்தை அறியமாட்டாது; ஆதலின், உலகவாழ்க்கை இழித்திடத்தக்கதொன்றாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

‘நாளாய போகமே நஞ்சணியும் கண்டனுக்கே ஆளாய அன்பு செய்வோம்’

என்று தம் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தி, ஆலயந்தோறும் சென்று அரணை வழிபட்டனர். இயற்கையழகிலும் இறைவனருளிலும் ஒரேவகையான ஈடுபாடு அவருக்கிருந்தது; அதனால் அவருக்குண்டான ஒரு குதாகல உணர்ச்சி அவர் பாடியுள்ள தேவாரப் பதிகங்களில் எங்கும் செறிந்துகிடக்கின்றது. இயற்கையின் தோற்றமும் இறைவனின் உருவமும் அவருக்கு ஒன்றுபோலக் காட்சியளித்தன. இன்பமேலீட்டால் துள்ளிக் குதித்தாடிய ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய பாடல்களிலுள்ள ஓசையும் ஒத்திசையும் துள்ளிக் குதித்துச் செல்கின்றன. அவர்கள் பாடிய பதிகங்களுட் சில வேதசாரமாய் அமைந்தனவென்றும் வேதத்தின் ஓசைச்சிறப்பினை யுடையனவென்றும் கூறுவர்.

சேரநாட்டரசராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனருக்கு நண்பரான சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாரூரில் பிராமணகுலத்திற் பிறந்து நரசிங்க முனையரையன் மனையில் வளர்ந்து பரவையாரையும் சங்கிலியாரையும் மணந்து ‘சுந்தரவேடங்கள்’ பூண்டு

* ஒத்திசை—rhythm

சிறப்பாக வாழ்ந்த ஒரு யோசியாவர். அவர் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும். அவரது அற்புதமான வாழ்க்கையினை அவர் பாடிய தேவாரங்களிலிருந்து ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். நடையுடைபாவணையிலும் கொடைச் சிறப்பிலும் ஒரு அரசனைப்போல அவர் வாழ்ந்ததைப் பொதுவாக நோக்குமிடத்து, உலக இன்பங்களிற் றினைத்த ஒருவரைப்போல் அவர் காணப்பட்டபோதும், அவர் பாடியருளிய தேவாரங்கள் பலவற்றை உற்றுநோக்கின், அவர் முற்றத் துறந்த முனிவரென்றும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சிவனடியார்களைச் சிவனாகக் கண்டு போற்றிய அருளாளர் என்றும் நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம். சிவனடியாரின் பெருமையை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிச் சைவத்தைவளர்ப்பதற்குச் சிவபத்தியோடு அடியார்பத்தியினையும் இணைத்து ஒரு புதுவழி காட்டிய செந்தமிழ்த் திறம்வல்ல சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், தம் வாழ்நாள் முழுவதிலும் தம்மைச் சிவபெருமானுக்குத் தோழராகப் பாவித்து, அவரை என்றும் மறவாது வாழ்ந்து வந்தனர். அவருடைய சுவைமிக்க வாழ்க்கையது பவங்களை அவர் தேவாரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவையனைத்தும் கற்பனைத்திறனும் கவிச் சுவையும் நிரம்பியவை.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் காலத்தில் வாழ்ந்தவரென்பர். அவர்

வாதவூரிற் பிறந்தமையால் திருவாதவூரர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இளமையிலேயே சிவாகமங்கள் முதலிய சமயநூல்களையும் இலக்கண இலக்கியங்களையும் கற்றுத்தேர்ந்து, சிலகாலம் பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயிருந்து அரசியல்வினைகளைச் செய்துவந்தனர். சிவபெருமான் குருவடிவாய்வந்து அவரை ஆட்கொண்டபின், இறைவனன்பைப் பெறுதலொன்றினையே தமது வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொண்டு, திருவுத்தரகோசமங்கை திருக்கழக்குன்றம் சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கல்லுங்களையும்படி பாடிய பாட்டுக்களே திருவாசகம் எனப்படும். உணர்ச்சியிக்க சொற்றொடர்கள் நிரம்பியுள்ள திருவாசகப் பாக்கள் யாவும் மாணிக்கம்போன்றவையாகலின் அவர் மாணிக்கவாசகர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். திருப்பெருந்துறையிற் காட்சிகொடுத்து ஆட்கொண்ட இறைவனைப் பின்பு காணப்பெருமையால், தாயை நினைந்தமும் பிள்ளையைப்போல அவர் மனங்கலங்கிப் பாடிய பாக்கள்யாவும் படிப்போர் நெஞ்சை உருக்குவன. அவர்பெற்ற சிவாதுபவங்களைப் புலப்படுத்திநிற்கும் திருவாசகத் திருப்பதிகங்களனைத்தும் தமிழ்ப்பாக்களுள் மிக உயர்ந்த நிலையில்வைத்து எண்ணத்தக்கவை. தாம் இறைவன்பாற்பெற்ற பேரின்பக்காதலை, தலைவன் தலைவி என்னும் இருவருக்கு மிடையேயுள்ள உலகியற் காதலோடு இணைத்துக் காட்டுவதில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும்

நூல் அவர் பாடிய சிறந்த அகப்பொருளிலக்கியமாகும்.

முக்காலமுமுணர்ந்த முனிவராகிய திருமூலநாயனார் சித்தர் கணத்துள் சிறந்தவராகப் பாராட்டப்படுபவர். அவர் பாடிய திருமந்திரம் இறைவனையடையும் வழிகளை அநுபவவாயிலாக எடுத்துக்கூறும் ஒரு சிறந்த நூலாகும். யோகமார்க்கத்தைத் தழுவிநின்று முத்திநிலைபெற்ற சித்தர் கூட்டம் தமிழ்நாட்டில் நெடுங்காலமாக இருந்துள்ளது என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்துவந்த தாயுமான சுவாமிகள் 'வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலைபெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணத்தைத்' தம்பாடல்களில் சிறப்பாகப் பாராட்டியுள்ளனர். அவருக்குக் குருவாய்வந்த மௌனகுருமூர்த்தியும் திருமூலர் மரபில் உதித்தவரென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. திருமூலர்காலத்துக்குப்பின் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பாம்பாட்டிச் சித்தர் அகப்பேய்ச் சித்தர் குதம்பைச் சித்தர் முதலிய சித்தர்கள் தாங்களிட உண்மைகளையும் பெற்ற அநுபவங்களையும் ஓசைச் சிறப்புடைய பாட்டுக்களில் அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். அவற்றைப் பதினெண் சித்தர் பாடல் என்ற நூலிற் காணலாம். சித்தர்களிற் பலர் வைத்திய சாஸ்திர அறிவுடையோராயிருந்தமையின் அவர்கள் பல வைத்திய நூல்களையும் எழுதியுள்ளனர்.

வைணவ ஆழ்வார்களுள் பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் ஏனைய

ஆழ்வார்களுக்கு முன் தோன்றினமையின் அவர்கள் முதலாழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். அகத்தும் புறத்தும் திருமலைக்கண்டு களித்த முதலாழ்வார்களுக்கு இயற்கையும் இறைவன்வடிவமாகவே காட்சியளித்தது. நினைவிலும் கனவிலும் திருமாலெண்ணமுடையோராய் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்கள் காரைக்காலம்மையாரைப் போலத் திடமான பத்தி வைராக்கிய முடையவர்கள். அவர்கள் திருமாலிடத்திற் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பினை 'என்றன் அளவன்றல் யானுடைய அன்பு' என்றும், 'ஒண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு' என்றும், 'காண்காண் எனவிரும்பும் கண்கள்' என்றும் கூறும் அவர் பாக்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. அவர்கள் தெளிந்த உள்ளமுடையவர்கள்; அதனால், அவர்கள் பாடிய திருவந்தாதிகளும் களங்கமற்ற அவர்களுள்ளத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தப் பாக்களுள் அவற்றை வேதத்துக்கு ஒப்பிட்டுக்கூறுவர்.

பிணக்கின்றி ஒற்றுமையாய் வளர்ந்துவந்த சைவம் வைணவமாகிய இருசமயங்களுக்குமிடையே கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் சிறிது சிறிதாகப் பகைமை முளைக்கலாயிற்று. அதனை நாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்திலிருந்த திருமழிசையாழ்வார் பாடிய நான்முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம் ஆகிய இரு பிரபந்தங்களிலிருந்தும், அப்பர்சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தசுவாமிக

ளாகிய இருவர் பாடிய தேவாரங்களிலிருந்தும் ஒருவாறு அறியலாம். 'நாக்கொண்டு மானிடம் பாடாத' திருமழிசையாழ்வார் திருமாலிடத்தில் அளவுகடந்த பத்தியுடையவராய், திருக்குடந்தை திருவெஃகா திருவரங்கம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று திருமாலின் புகழைப் பத்திவைராக்கியத் துடன் பாடித்திரிந்ததனால், அவர் 'பத்திசாரர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

“ என்றும் மறந்தறியேன் என்னெஞ்சத்தே

வைத்து

நின்றும் இருந்தும் நெடுமாலே....”

என்று பாடுவதிலிருந்து அவரது சலியாத உள்ளத்தின் தண்மையை நாம் உணரலாம்.

திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரிய பெருமாளிடத்தில் ஆராஅன்புகொண்டு, அவருக்குப் பூமாலேசாத்துதல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்து, தம் வாழ்நாளைக் கழித்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாடிய பிரபந்தங்கள் திருமாலே, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பன. திருமாலின் அருளைப் பெற்று அவர் நாமங்களையே சொல்லிச் சொல்லி உலப்பிலா ஆனந்தங் கொள்பவர் இப்பெரியார். பிராமணகுலத்திலுதித்த இவர், திருமாலடியார் நீசரேயாயினும் அவரைப் பெரியோராக மதித்துப் போற்றினராகலின் தொண்டரடிப் பொடியென்று அழைக்கப்பட்டனர். அவருடைய பத்தியநுபவங்களை யெல்லாம் திருமாலே என்ற பிரபந்தம் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பொருளாழமும்

தெளிவுமுடைய அப்பிரபந்தம் பத்திரசமும் கவிச்சுவையும் நிறைந்ததொன்று. மாயவலையிற் கட்டுண்டுகிடந்த ஆழ்வாரைத் திருமாலை யென்னும் பிரபந்தத்தில் பெருமாள் துயிலெழுப்பிலரென்றும் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பெருமானைத் துயிலெழுப்பிலரென்றும் பெரியோர்கள் கூறுவர்.

‘அமலன் ஆதிபிரான்....’ என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியருளிய திருப்பாணாழ்வார் பாணர் வகுப்பைச்சேர்ந்த இசைச்செல்வர். திருவரங்கத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் திருமாலின் திருவுருவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு அதுபவிக்க ஆசை கொண்ட இப்பெரியார், இழிகுலத்தவராதலின் அங்கே அடியிடவுந்துணியாது உள்ளம் உருகி நின்ற சமயத்தில், உலோகசாரங்க மகாமுனிவர் இவரைத் தூக்கிச் சென்றனரென்றும், அவ்வாறு தூக்கிச்செல்கையில் ‘அமலன் ஆதிபிரான்....’ என்ற பதிகத்தைப் பாடினரென்றும் கூறுவர். திருமாலின் அழகைப் பாநாதிசைமகக் கண்டு அதுபவித்ததை அப்பதிகத்தில் சுவைததும்ப எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். அவர் பாடியது ஒருபதிகமாயிருந்த போதும் அது மிக்க சிறப்புவாய்ந்தது என்பதை,

“பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல்பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்”
என்று பிற்காலத்தோர் கூறிய பாராட்டுரையால் அறியலாம்.

திருமங்கையாழ்வார் கள்வர்குடியிற் பிறந்து திருமங்கையென்னும் நாட்டையாண்ட சிற்றரசராவார். அவரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் முதலிய அருட்செல்வர்களைப் போலவே, பத்தர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தைப் பெரிதாக மதித்த பெரியாராவார். ஆலயத்திருப்பணியிலேயே தமது பொருளையெல்லாம் செலவிட்டனரென்பது அவருடைய பாக்களிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இமயந்தொடக்கம் குமரி முனைவரையுமுள்ள திருமால் கோவில்கள் பலவற்றைக் கண்டுதரிசித்துப் பாடிய பதிகங்களே அவர் பாடிய பெரிய திருமொழியாகும். அதனைவிட, திருவெழுகூற்றிருக்கை, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் பிரபந்தங்களையும் பாடியுள்ளார். அவருடைய பதிகங்கள் யாவும் தங்குதடையின் நிச்செல்லும் ஒத்திசையும் ஓசைப்பெருக்குமுடையவை. கடல்மடை திறந்தாற்போல எவ்வகைப்பட்ட யாப்பிலும் திறம்படப்பாடும் ஆற்றல் மிகுடையராகலின் அவரை 'நாலுகவிப்பெருமாள்' என்றும், 'அருள்மாரி' என்றும் கூறுவர். திருமாலின் அருளை அவர் பெறுதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள வாழ்க்கையதுபவங்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டும் உணர்ச்சியிக்க அவர்பிரபந்தங்கள் ஆறும் வேதாங்கங்களின் உட்பொருளைக் கூறுவன வென்பர்.

விஷ்ணுசித்தர் பட்டர்பிரான் என்ற திருநாமங்களையுடைய பெரியாழ்வார் ஸ்ரீ வில்லிபுத்

தூரில் அவதரித்துப் பாண்டிநாட்டில் வைணவ சமயத்தை வளர்த்துவந்த ஒரு பெரியாராவர். மனமொழி மெய்களால் திருமாலை வழிபடுவதையே தமது வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக்கொண்டு, அவர் ஒரு நந்தவனம் அமைத்து, நாடொறும் பூமாலை புனைந்தும் பாமாலை சூட்டியும் திருமாலை வழிபட்டனர். திருமாலிடத்திற் பிறிதொன்றினையும் வேண்டாது தான் அன்புசெலுத்துதல் ஒன்றினை மட்டுமே வேண்டி நின்றனர். திருமாலவதாரங்களுள் அவர் கிருஷ்ணாவதாரத்திலே சிறப்பாக ஈடுபட்டிருந்தனர். அதனால், கண்ணன் பாலனாயிருந்த காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டியும் கோபிகளும் அவனுடைய லீலைகளாற் பெற்ற இன்பத்தைத் தாமும் அதுபவித்ததாகப் பாவித்துப் பாடிய பதிகங்களைக் கொண்டுள்ள பிரபந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழி யென்று வழங்கும். தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுதல் முதலிய பல பருவங்களாகக் கண்ணனுடைய பிள்ளைப் பருவத்தை வகுத்து அவனுடைய மங்கள குணங்களைப் பாராட்டும் அப் பிரபந்தம், பிற்காலத்திலெழுந்த பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வழிகாட்டியாய் நின்றது. இவர் பாடிய மற்றொரு பிரபந்தம் திருப்பல்லாண்டு எனப்படும்.

பெரியாழ்வாருக்கு மகளாய் அவதரித்த கோதையார் பாடிய பிரபந்தங்கள் திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்பன. நாச்சியார் ஆண்டாள் என்ற திருநாமங்களும் அவருக்குண்டு. சிறு பிராயந்தொடங்கி அவர் திருமாலிடத்தில் மிக்க

அன்புடையவராய்த் தமது தந்தையார் செய்துவந்த பூமாலைகட்டுதல் முதலிய திருத்தொண்டுகளையே தாமும் செய்துவந்தனர். கண்ணனிடத்தில் அவர் கொண்ட காதல் முதிர முதிர, அவரையே தமது நாயகராகக் கொள்ள ஆசைகொண்டு, தம்மை அவர் விரும்புவதற்குரிய மேனியழகு தமக்குண்டோ என்று அறிதற்பொருட்டு, கண்ணனுக்கெனத் தமது தந்தையார் கட்டிவைத்த பூமாலைகளைத் தாமே யணிந்துபார்த்து இன்புற்றனர். அவ்வாறு அம்மையார் சூடிய பூமாலைகளே கண்ணனுக்குச் சாத்தப் பட்டன. அதனால் அவர் 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்' எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். கண்ணன் வாழ்ந்த காலத்தில் கோபிகளுள் தாமும் ஒருவராகப் பிறந்து கண்ணன் பேரழகை நேரிற்கண்டு அதுபவிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறவில்லையே என்ற கவலை அவரை வருத்தியதால், வில்லிபுத்தூரைக் கோகுலமாகவும் தம்மைக் கோபிகளுள் ஒருவராகவும் பாவித்துப்பாடிய அவருடைய திருமொழி கற்பனையுலகிற் கண்ணனையடைதற்கு அவர்பட்ட பாடெல்லாந் திரண்டு உருப்பெற்றதுபோலக் காணப்படுகின்றது. அவ்வம்மையார் பாடிய திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்ற பிரபந்தங்கள் கரைபுரண்டோடும் காதல்வெள்ளத்திற் பற்றுக்கோடின்றித் தவிக்கும் அவர் அதுபவங்கள் பொதிந்துள்ள மையின், தமிழிலக்கியத்தில் அவை சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவனவாயின. இறைவனிடத்தில் அடியார்கொண்டுள்ள அன்பை நாயகிபாவத்தில் அமைத்துப்பாடிய பெரியார் பலருளர்; எனினும்

பெண்ணாகப் பிறந்து தம்மை இறைவனுக்கு நாயகியாகப் பாவித்துத் தமிழிற்பாடிய புலவர் ஆண்டாளன்றி வேறுயாருமில்ர். அவ்வாறு அவர் பாடிய பாக்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு :

தந்தையும் தாயும் உற்றாரும் நிற்கத்
 தனிவழி போயினு ளென்னும் சொல்லு
 வந்தபின்னைப் பழி காப்பரிது
 மாயவன் வந்துருக் காட்டுகின்றான்
 கொந்தள மாக்கிப் பரக்கழித்துக்
 குறும்புசெய்வாரோர் மகனைப் பெற்ற
 நந்தகோ பாலன் கடைத்தலைக்கே
 நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின்.

அவர் பாடிய திருப்பாவையும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவெம்பாவையும் பண்டைக் காலந்தொட்டுத் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் அனுட்டித்துவந்த மார்கழினோன்பினை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த சுவைமிக்க பாடல்களாகும்.

வீரராய் உலகாண்ட சேரருள் இறைவனுக்கு அடித்தொண்டுபூண்டு அடியார்களுக்கு ஆவன புரிந்து வைதிகமார்க்கங்களை விளங்கச் செய்த அரசர் இருவர் : அவர்களுள் திருமாலை வழிபட்ட குலசேகரப் பெருமாள் ஒருவர் ; சைவநெறியைத் தழைக்கச்செய்த சேரமான்பெருமாள் நாயனார் மற்றவர். இருவரும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திற்கு முன்பின்கூடு இருந்து ஆட்சி புரிந்தனரென்பர். சேரமான்பெருமாள் நாயனார்

சிவபெருமான் பேரில் பாடிய பிரபந்தங்கள் போள்
வண்ணத்தந்தாதி, திருக்கையா ஞானவுலா முத
லியன. குலசேகரப் பெருமாள் திருமால் பேரில்
பாடிய பிரபந்தம் பெருமாள் திருமொழி எனப்படும்.
திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவேங்கடமும் திரு
வரங்கமும் அவருடைய உள்ளத்தை வசீகரித்தது
போலவே திருமாலவதாரங்களுள் இராமாவதாரம்
சிறப்பாக அவருடைய மனத்தைப் பிணித்தது.
திருவேங்கடத்தைப் பாடும்பொழுது அங்குள்ள
பொருள்களுள் யாதேனுமொன்றாகத் தான் பிறக்
காததை நினைந்து சோக உணர்ச்சி ததும்பும்படி
பாடியுள்ளனர். 'தசரதன் புலம்பல்' என்ற பதி
கத்தைப் பாடும்பொழுது தம்மைத் தசரதராகவே
பாவித்துக் காளைச் சென்ற இராமனை எண்ணி
யெண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தனரென்றே அவர்
பாக்களிலிருந்து தெரிகின்றது. அப்பதிகத்தினையு
யும் 'தேவகி புலம்பல்' என்ற பதிகத்தினையும்
நாம் படிக்கும்பொழுது, வாற்சல்லியத்தால் ஏற்
படும் இன்ப துன்பங்களை அவர் நன்றாக அநுப
வித்தே அவற்றைப் பாடியுள்ளார் என்பது தெரி
கின்றது.

திருக்குருகூரில் வேளாள குலத்தில் அவதரித்த
நம்மாழ்வார் நான்கு வேதங்களின் உட்பொருளைத்
தமிழில் தந்து, மக்களுக்கு உய்யும் வழிகாட்டிய
தமிழ்ப் பெரியாராவார். அவருக்கு 'மாறன்' 'சட
கோபன்' என்ற பிற பெயர்களும் உண்டு. சிறப்பு
நோக்கி அவரை அவயனியாகவும் பிற ஆழ்வார்
த. இல.—6

களை அவயவங்களாகவும் கூறுவர். 'அணுவுக் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்' எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் பரம்பொருளைப் பத்தி ஞானமார்க்கங்களில் நின்று கண்டு அதுபவித்த நம்மாழ்வார் பாடியருளிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்புள் உயர்ந்த வரிசையில் வைத்தெண்ணப்படுபவை. பேரின்ப வெள்ளத்துட் கிடந்து திளைத்த அப்பெரியாரின் பொன்மொழிகள் திசை விளக்காய் நின்று இறைவனை நண்ணும் வழியை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. நம்மாழ்வாரைக் குருவும் தெய்வமுமாகக் கொண்டு 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு' என்ற பதிகத்தைப் பாடிய மதுரகவியாழ்வார் காலத்தால் பிற ஆழ்வார்களுக்குப் பிந்தியவரென்பர். நம்மாழ்வாருக்குப் பின் திருக்குருகூரில் அவர் நெடுங்காலம் நம்மாழ்வாரையே போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு தமது காலத்தைக் கழித்தனர். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும் பாடிய பிரபந்தங்களைக் கொண்ட நூல் 'நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம்' எனப்படும்.

5. பிறநூல்கள்

பல்லவர் காலத்திலே தோன்றிய பத்திப்பாடல்களையொத்த பாவகைகள் அத்துணைப் பெருந்தொகையாக வேறு எக்காலப் பகுதியிலும் தமிழில் தோன்றவில்லை யென்றே கூறலாம். அக்காலத்தில் தமிழில் தோன்றி விருத்தியடைந்த

செய்யுள்வகைகளும் பலவாகும். வேண்டிய ஆதரவளித்து வடமொழியைப் பல்லவ அரசர்கள் சிறப்பாகப் போற்றிவந்ததினால், வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் முந்தியகாலப் பிரிவுகளில் தமிழோடு கலந்ததிலும் அதிகமாகப் பல்லவர் காலத்திற் கலந்தன. அதனோடு வடமொழி யாப்பு முறைகளையும் தமிழ்மொழி தழுவத்தொடங்கிற்று. அதனால், வடமொழி யாப்பமைதிகளையும் பிற இலக்கணங்களையும் விளக்குதற்குத் தமிழில் சங்கயாப்பு, பாட்டியல் நூல் முதலிய யாப்பிலக்கண நூல்களும் பிற இலக்கண நூல்களும் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்தன. அவையெல்லாம் இக்காலத்திற் கிடைத்தில.

சைவமும் வைணவமும் புத்துயிர் பெற்றதனால் பௌத்த சமண சமயங்களின் வளர்ச்சி பெரிதும் தடைப்பட்டபோதும், அவை முற்றாக அழிந்துவிடவில்லை. அவ்விரு சமயத்தவர்களும் பள்ளிக்கூடங்களை யமைத்து மாணாக்கருக்குக் கல்வி கற்பித்தும், சிறந்த நூல்களை எழுதியும், ஒழுக்க நெறி வழுவாது வாழ்ந்தும் தமது சமயத்தை வளர்த்துவந்தனர். சமண முனிவர்கள் எழுதிய இலக்கணநூல்கள், நிகண்டுகள், காவியங்கள், அறநூல்கள் முதலியன தமிழிலக்கியத்தை அணிசெய்துநிற்கின்றன. கொங்குவேளிர் என்னும் சமணப் பெரியார் எழுதிய உதயணன் கதை பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த காவியங்களுள் சிறந்த தொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பௌத்தரும் சமணரும் பாடிய தனிப்பாடல்களுட் சிலவற்றைச்

சோழர்காலத்தில் எழுந்த யாப்பருங்கல விருத்தியுரை முதலியவற்றுட் காணலாம்.

பல்லவ அரசர்கள் வடமொழிப் பற்றுடையோ ரெனினும் அவர்களுள் இரண்டாம் நந்திவர்மன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் முதலியோர் தமிழறிவும் தமிழ் மொழிப்பற்றும் உடையோராய் வாழ்ந்துவந்தனரென்று அக்காலத்துச் சாசனங்கள் வாயிலாக அறியலாம். **நந்திக் கலம்பகம்** என்னும் பிரபந்தமும் பெருந்தேவனார் எழுதிய **பாரத வெண்பா** வென்னும் இதிகாசமும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத்தவை.

6. உரைநடை நூல்கள்

முந்திய காலப்பகுதியைப் போலவே பல்லவர்காலமும் உரைநடை இலக்கியம் விருத்திபெறாத காலமாகும். இறையரைகப்பொருளுக்கு எழுதிய உரையைவிட வேறு உரைநூல்கள் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்தனவாகத் தெரியவில்லை. அதனால், அக்காலத்து உரைநடையின் வளர்ச்சியை அவ்வுரை நூல் கொண்டும் அக்காலத்தில் தோன்றிய சாசனங்கள் கொண்டுமே ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம். சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படும் உரைநடையிலும் இறையரைகப்பொருளுரையின் நடை வளர்ச்சியடைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது; எனினும், மோனை எதுகைகளை அதிகமாகக் கொண்டுள்ள அவ்வுரை நடை சிறந்த ஒத்திசையுடையதாய் விளங்குகின்றது. அவ்வுரைநடைக்கு மேல்வரும் வாக்கியம்தக்க உதாரணமாகும் :

“என்னை பிரியுமாறெனின், ஒருவ ரொருவரின் முன்னந் தழை விழைதக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென்றும், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், அருவியாடி அஞ்சனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க் கொடியில் ஊசலாடுதுமென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்லோ வென்றும் இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்லோ வென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிப வென்பது.”

சமணம் முதலிய வடநாட்டுச் சமயங்கள் தமிழ் நாட்டிற் பரவியதன் பயனாக வடமொழியும் தமிழ் மொழியும் கலந்த ஒரு புதிய உரைநடையும் பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிற்று. அது மணிப்பிரவாளநடை யெனப்படும். **ஸ்ரீபுராணம், கயசிந்தாமணி** முதலிய சமணசமயத் தொடர்பான நூல்கள் பல்லவர் காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுந்த நூல்களாகும். அக்காலந் தொடங்கி அந்நடை பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்துவந்தது. மேல்வரும் அதிகாரங்களில் அதன் வளர்ச்சியைக் கூறுவாம்.

IV. சோழர் காலம்

சோழமன்னர் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலமாகிய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிமுதல் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுவரையும் உள்ள காலப்பகுதி, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சோழர்காலப்பகுதி யெனப்படும். அது ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

தமிழ் நாட்டு அரசியல் வளர்ச்சியை நோக்குமிடத்து, அது சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் மிக உன்னத நிலையிலிருந்ததென்றே கூறலாம். பல்லவராட்சிக் காலம் முடிவடைந்த ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி தொடக்கம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையும் (ஏறக்குறைய முந்தூறு ஆண்டுகளுக்குச்) சோழராட்சி நிலவிற்று. பல்லவர் வடக்கிலிருந்த கீழைச் சாளுக்கியரோடும் தெற்கிலிருந்த பாண்டியரோடும் நெடுங்காலமாகப் போர்புரிந்துவந்ததால் அவராட்சி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வலிகுன்றியிருந்தது. அதனையறிந்து, பலகாலமாக அவருக்குத் திறை கொடுத்துச் சிற்றரசராயிருந்து ஆண்டுவந்த சோழ அரசர் தனியாட்சி செய்ய முற்பட்டனர். விசயாலயன் என்னும் சோழ அரசன் முதன் முதலாகப் பல்லவரிடமிருந்து தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றி, அதனைத் தனது தலைநகராகக் கொண்டு

தனியாட்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் முதலாம் ஆதித்தன் பல்லவராட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளையெல்லாம் கைப்பற்றி ஆண்டான். இவ்வாறு சோழவம்சத்தினரின் ஆட்சி வளர்ந்துவந்தது. ஆதித்தன் மகன் பராந்தகச் சோழன் பாண்டியரோடு போர் செய்து பாண்டி நாட்டையும் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்தினன். அவனுக்குப் பின் ஆண்ட அரசர்களுள் இராசராச சோழனுடைய காலத்திற் சோழராட்சி உயர்நிலை எய்திற்று. கடற்படை தரைப்படைகளைப் பெருக்கி அவற்றின் உதவி கொண்டு தமிழ் நாட்டின் வடக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள பலநாட்டரசர்களோடு போர்புரிந்து அவர்களை வென்று அந்நாடுகளையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினன். பின் ஈழமண்டலத்தையும் கிழக்கிந்திய தீவுகள் பலவற்றையும் தனதாக்கினன். அவன் மகன் இராசேந்திர சோழனுடைய ஆதிக்கம் கங்கை நாடு தொடக்கம் யாவா சுமத்திரா தீவுகள் வரையும் சென்றிருந்தது. அவன் 'கங்கைகொண்டசோழன்' என்றும் அழைக்கப்பட்டான். தமிழரசர்களின் ஆட்சிமுறை உச்சநிலையடைந்தது அவன் காலத்திலெனலாம். அவன் காலத்திற்குப் பின் சோழநாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்ட சோழ அரசர்களுள் பாராட்டத்தகுந்தோர் முதலாங் குலோத்துங்க சோழனும் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழனுமாவர். இரண்டாங் குலோத்துங்கனுடைய காலத்திற்குப் பின் சோழராட்சி வலிகுன்றி, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மூன்றாம் இராசராச சோழனதாட்சிக்

காலத்தோடு முடிவடைந்தது. சோழராட்சி நிலை தளர, அவருக்குத் திறை கொடுத்து ஆண்டுவந்த பாண்டியர் தலையெடுத்தனர். அவர்களுள் ஆற்றல் மிக்க சுந்தர பாண்டியன் ஆட்சிசெய்த காலத்திலிருந்து பாண்டியர் தனியாட்சி செய்யலாயினர். அக்காலம் முதல் அவராட்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவராட்சியும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தளர்ச்சியுறத் தொடங்கிற்று.

2. சமய நிலை

தமிழிலக்கியங்களுட் பெரும்பாலான சமயச் சார்புடையன வென்பது அவ்விலக்கிய வரலாற்றை நோக்குமிடத்துப் புலனாகும். மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் சமயவொழுக்கத்தைச் சிறப்பாகப் பாராட்டி வந்தமை, அங்ஙனம் சமயச் சார்புடைய இலக்கியங்கள் பெருவரலினவாகத் தமிழில் எழுந்தமைக்கு ஒரு காரணமாகலாம். ஆகவே, பல்வேறு சமயங்களையும் தமிழ் மக்கள் போற்றி வந்தவாற்றை அறிந்துகொள்ளுதல் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் படித்தற்குப் பெரிதும் பயன்படுமென்பது சொல்லாமலே அமையும். வைதிக சமயங்கள் பல்லவராட்சிக் காலத்தில் புத்தயிர் பெற்றுத் தழைத்தமையும் அதனால் தமிழிலக்கியம் சிறப்படைந்தமையும் முந்திய அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, சோழராட்சிக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுச் சமயங்கள் ஒன்றோடொன்று பகைமை பாராட்டாது தத்தம் வழிகளில் வளர்ச்சிபெற்று வந்ததையும்

அதனால் தமிழிலக்கியம் சிறப்படைந்து வளர்ந்ததையும் நோக்குவாம்.

பல்லவர் காலத்தில் தம்முள் முரண்பட்டு நின்ற சமயங்கள் சோழர் காலத்தில் பகைமையின்றி வளர்ந்து வந்தனவென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. நாட்டு நலத்தையே பெரிதாக மதித்து ஆட்சிபுரிந்த சோழப்பெருமன்னர் எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்பமதித்து ஆதரித்துவந்தமையால் அக்காலப் பகுதியில் சமயப்பகை மூளாதிருந்தது. அரசரும் அரசுகூடும்பத்தினரும் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் வேண்டிய உதவிகள் பலவற்றையும் செய்து வந்தனரெனினும், அவர்கள் சைவராயிருந்தமையின் சைவத்தையே சிறப்பாக வளர்த்துவந்தனர். பழைய சைவக்கோவில்களைப் புதுப்பித்தும், நாயன்மாரின் பாராட்டைப் பெற்ற பல இடங்களில் கருங்கற்கோவில்களைப் புதியனவாய்க் கட்டியும், அவற்றில் நித்திய பூசை முதலியன நடைபெறுதற்கு வேண்டிய பொருள்களை உதவியும் பலவாறு சைவத்தைப் போற்றிவந்தமையால், அக்காலத்தில் சைவம் சிறப்பாக வளர்ந்துவந்தது. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பல்லவர் காலத்தில் ஏற்றிவைத்த பத்தி விளக்கைச் சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்த அடியார்களும் பிறரும் சுடர்விட்டெரியச் செய்தனர் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. சைவ வைணவ ஆலயங்களில் நடைபெறவேண்டிய கருமங்கள் குறைவின்றி நடைபெறுதற்பொருட்டு மக்கள் பலர். மானியமாக நிஷங்கள் பலவற்றை விட்டதுமன்றி, வேறுபல

பொருள்களைக் கொடுத்தும் அவற்றை ஆதரித்து வந்தனர். ஆலயங்களில் தேவாரங்களையும் திவ்ய பிரபந்தங்களையும் ஒதுதற்கு வேண்டிய வசதிகளை மக்கள் செய்துவந்ததிலிருந்து பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பத்திப் பாடல்களுக்குச் சோழர் காலத்திலிருந்த பெருமதிப்பு ஒருவாறு புலனாகும். வைதிக சமயங்களை வளர்க்கும் நோக்கமாகத் தேவாரங்களை நம்பியாண்டார்நம்பியும் திவ்ய பிரபந்தங்களை நாதமுனிகளும் அக்காலத்தில் தேடிப்பெற்றுத் தொகுத்திராவிடின், அவற்றுட் பல எமக்குக் கிடைத்திரா. அதனால், அவர்கள் வைதிக சமயங்களுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் மொழிக்கும் சிறந்த தொண்டாற்றினரென்றே கூறலாம். மெய்கண்ட தேவரும் இராமானுசரும் சுத்தாத்துவிதம் விசிட் டாத்துவிதம் ஆகிய தத்துவக் கொள்கைகளைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்பியதும் சோழர் காலத்திலேயே என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்லவர் காலத்தில் வைதிக சமயங்களால் அலைப்புண்டு நலிவெய்தியிருந்த சமணம் பௌத்த மாகிய இரு சமயங்களும் சோழர் காலத்தில் தத்தம் வழிகளில் வளர்தற்கேற்ற வசதிகள் பலவற்றையும் பெற்றுத் தழைக்கலுற்றன. அச்சமயத்தோர் சிறந்த இலக்கியங்களையும் இலக்கண நூல்களையும் இயற்றித் தமிழை வளர்த்துவந்தனர்.

3. இலக்கியப் பண்பு

தமிழிலக்கியம் பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சோழர் காலத்தில் சிறப்பாக வளர்ந்துவந்துள்ளது.

பிறநாட்டிலிருந்து வந்து தமிழ்நாட்டை அடிப்படுத்தி ஆண்ட பல்லவர் தமிழ்நாட்டில் தம் ஆட்சியை நிலைப்படுத்த முயன்றனரன்றி, நாட்டின் நன்மை கருதி உழைத்தனரெனக் கூறுதல் பொருந்தாது. பகையரசர்களோடு போராடுவதிலேயே அவருக்கமெல்லாம் சென்றதனால் அவராட்சி தமிழ் நாட்டிற்குப் பெரும் பயனளித்திலது. அதனால், சமுதாயமும் வளர்ச்சியடைந்திலது. அத்தகைய நிலையில் சமுதாயத்தின் சிறப்பைக் கூறும் இலக்கியங்களும் அரசனைப் பாராட்டும் செய்யுட்களும் தோன்றுதலரிதாகும். சோழப் பெருமன்னரின் ஆட்சிமுறை பல்லவர் ஆட்சிமுறையிற் பெரிதும் வேறுபட்டதொன்றாகும். நாட்டு நலன்கருதி அவர் ஆண்டதன் பயனாக, பகை பிணி வறுமை யென்பன நாட்டை விட்டகல, அது செல்வம் மலிந்து வளஞ்சிறந்தது. கல்வியறிவையும் கலைகள் பலவற்றையும் வளர்த்தலில் மக்களுக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. அக்காலத்தில் தமிழர்தம் பண்பாடு உச்சநிலை எய்திற்றென்றும், சமுதாயம் உயிர்த்துடிப்புடையதாய் விளங்கிற்றென்றுங் கூறலாம். உள்ளத் தெளிவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் பொருந்தப்பெற்ற பல புலவர்களை அச்சமுதாயம் தோற்றுவித்தது. அவர் அச்சமுதாயத்தினையும் அதன் சிறப்புக்குக் காரணமாயிருந்த மாட்சி மிக்க மன்னரின் ஆட்சித்திறனையும் பாராட்டிப் பல நூல்களை இயற்றினர். சங்ககாலப் புலவர்கள் தம் காலத்திலிருந்த அரசரின் வீரச்செயல் கொடைச் சிறப்பு முதலியவற்றையும், மக்களின் மாண்புடைப் பண்புகளையும் தம் செய்

யுட்களிற் சித்திரித்துக் காட்டியதுபோல, சோழர் காலத்திலிருந்த புலவர் சோழரின் சீரிய குணங்களையும் அவராட்சியால் உயர்நிலையடைந்த சமுதாயத்தின் சிறப்பினையும் தம் நூல்களிற் பாராட்டியிருப்பதை நோக்கின், அவ்விருகாலப் பிரிவுகளிலுமெழுந்த இலக்கியப்போக்கிலுள்ள ஒப்புமையை ஒருவாறு உணரலாம்.

சோழர் காலத்தில் அரசரும் மக்களும் வைதிக சமயங்களை வளர்த்தற்குப் பல முயற்சிகளைச் செய்து வந்தனர். கருங்கற் கோவில்கள் பலவற்றைக் கட்டி ஆலயத் திருப்பணிகள் பல செய்ததும், வேதாகமக் கல்வியை நாட்டில் விருத்தி செய்தற் பொருட்டு நிலங்களை மானியமாகப் பிராமணருக்கு அளித்தும், வடமொழிக் கல்வி நிலயங்களை நிறுவிடும் அவர் வைதிக சமயங்களை ஆதரித்தனர். இவ்வாறு வடமொழிக் கல்வி பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சிறப்பாக அக்காலத்திற் போற்றப்பட்டதன்பயனாக, வடமொழி நூல்களிலுள்ள கதைகளையும் கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு சோழர்காலப் புலவர்கள் பல காவியங்களையும் புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். முதன்முதலாகத் தமிழ்ப்புலவர் வடமொழிக்காவிய முறையினைத் தழுவித் தமிழிற் காவியங்களியற்றியது அக்காலத்திலேயே யாகும். வடசொற்களும் வடமொழி இலக்கண அமைதிகளும் தமிழில் அதிகமாகப் புகுந்த அக்காலத்தில், அவற்றை அமைக்கும் முறையைக் கூறும் இலக்கண நூல்

களும் தமிழிலெழுந்தன. மேற்கூறிய நூல்களை விட, தத்துவ சாஸ்திர நூல்கள் அக்காலத்தில் தோன்றியதற்கும் வடமொழிக் கல்வி விருத்தியே காரணமெனலாம். பல்லவர் காலத்தில் பத்திப் பாடல்களைப் பெற்று வளர்ந்த வைதிக சமயங்கள் காட்டிய உண்மை நெறிகளைத் தத்துவ சாஸ்திரத்தின் உதவி கொண்டு நிறுவ வேண்டியிருந்தமையால், மெய்கண்ட தேவர் இராமானுசர் முதலிய பெரியார்கள் அக்காலத்தில் தத்துவ நூல்களை இயற்றினர். அக்காலந் தொடக்கம் தமிழ் நாட்டில் தத்துவ நூலாராய்ச்சி விருத்தியடையவே சாஸ்திர சம்பந்தமான பல நூல்கள் தமிழில் எழுந்தன.

சோழர்காலத்திலிருந்த பெரியோர்கள் இவ்வாறு புதிய துறைகளில் தம் ஊக்கத்தைச் செலுத்தித் தமிழிலக்கியத்தை வளர்த்ததோடமையாதும் முன்னோர் இயற்றிய நூல்களைப் பொன்னே போல் போற்றிப் படித்ததுபவித்தும்வந்தனர். அவர் தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய இலக்கண நூல்களையும், எட்டுத்தொகை முதலிய இலக்கியங்களையும், ஐயந்திரிபறக் கற்றுவந்தனரென்று அக்காலத்திலெழுந்த உரைநூல்களால் அறியலாம். பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பத்திப் பாடல்களை நாதமுனிகளும் நம்பியாண்டார்நம்பியும் தேடிப் பெற்று உலகுக்கு உதவினர். பல்லவர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்த நாயன்மார்களின் வரலாற்றை அறிதற்பொருட்டு, நம்பியாண்டார்

நம்பி சேக்கிழார் முதலிய சைவப்பெரியார்கள் சிறந்த ஆராய்ச்சிகளை நிகழ்த்தினரென்று அவர்கள் இயற்றிய நூல்களாலறியலாம்.

அகவல், வெண்பா, வஞ்சி, கலி என்னும் நால்வகைப் பாவிற்கும் இனமாயுள்ள தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் மூவகைப் பாவினங்கள் பல்லவர்காலத்தில் பெருவழக்காயிருந்தன. அவை அக்காலத்தில் பண்ணோடு பாடுதற்குரியனவாக விளங்கின. அவற்றின் ஓசைச்சிறப்பில் ஈடுபட்ட சோழர் காலப் புலவர்கள் அவற்றைக் கையாண்டு காவியங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். நீண்ட கதைகளைப் பாடுதற்கு இளங்கோவடிகள் முதலிய முற்காலப் புலவர்கள் கையாண்ட அகவற் பாவில் காவியங்களை இயற்றும் வழக்கம் பல்லவர்காலத்திற்குப்பின் அருகிவிட்டதென்றே கூற வேண்டும். சோழர் காலத்தில் பலவகையான யாப்புக்களைப் புலவர்கள் கையாண்டனரென்று அக்காலச் சாசனங்களாலும் இலக்கண நூல்களாலும் உரைகளாலும் அறியலாம்.

4. திருமுறைகளும் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தங்களும்

பல்லவராட்சிக் காலத்தில் நாயன்மாரும் ஆழ்வார்களும் அவதரித்துச் சிறந்த பத்திப் பாடல்களைப் பாடியருளி, வைதிக சமயங்களுக்குப் புத்துயிரளித்த வரலாற்றை முந்திய அதிகாரத்திற்கூறினோம். நாயன்மார் செய்துவந்த தொண்டின்

சிறப்பை முதலாம் ஆதித்தன் காலம் முதலாகச் சோழப் பெருமன்னரும் மக்களும் உணர்ந்து, அவர்களின் உருவச் சிலைகளைக் கோவில்களில் வைத்து வணங்கிவந்தனரென்று அக்காலச் சாசனங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வாறு போற்றப்பட்ட நாயன்மார் அருளிச்செய்த தோத்திரப் பாடல்களுட் சில ஆங்காங்கு மக்களால் ஓதப்பட்டு வந்தனவன்றி, அவற்றையெல்லாம் ஒருங்கு பெற்று ஓதக்கூடிய வகையில் அவை அக்காலத்தில் தொகுக்கப்படவில்லை. அந்நிலையில் நம்பியாண்டார்நம்பி அவதரித்து நாயன்மார் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் தேடிப் பெற்று, ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்துச் சைவ உலகுக்கு அளித்தனர். அவருக்கு அகப்படாத திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளின் திருப்பதிக மொன்றைப் பழைய சாசனமொன்றிலிருந்து இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் பெற்றிருக்கின்றனராகலின், அக்காலத்திலே நம்பியாண்டார்நம்பிக்கு அகப்படாமல் பல திருப்பதிகங்கள் நாட்டில் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சம்பந்தசுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகங்கள் நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாம் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் தேவாரங்கள் ஏழாம் திருமுறையாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவாசகமும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரும் எட்டாந் திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப்பாக்களும் திருப்பல்லாண்டும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், திருமந்திரம் பத்தாந் திருமுறையாகவும், காரைக்காலம்மையார் சேரமான்பெருமாள் நாயனார் முதலியோர் பாடிய பிரபந்தங்கள் பதினேராந் திருமுறையாகவும், பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முதலேழு திருமுறைகளுமே நம்பியாண்டார்நம்பியால் தொகுக்கப்பட்டன என்பர். இவ்வாறு அவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் தேடித் தொகுத்திராவிடின், அவற்றுட் பல அழிந்திருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை. அதுவுமன்றி, பல்லவர் காலப்பகுதியிலும் அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்த சிவனடியார்களின் வரலாற்றை அறிதற்கும் அவர் பலவாறு முயன்றனரென்பதை அவர் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைக்கொண்டு அறியலாம். இவ்வாறு அவர் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் செய்த தொண்டு பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. முதலேழு திருமுறைகளையும் அவர் வகுத்ததுபோல ஏனைய திருமுறைகளைப் பிற்காலத்தோர் வகுத்து அவற்றுடன் கூட்டிப் பன்னிரு திருமுறைகளாக அமைத்தன ரென்பர்.

வீரநாராயணபுரத்தில் அவதரித்த நாதமுனிகள் அங்குள்ள திருமால் கோவிலுக்குத் தொண்டு

செய்துவரும் நாளில், நம்மாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகூரிலிருந்து அக்கோயிலைத் தரிசிக்கச் சென்ற அடியார் சிலர் திருப்பதிகமொன்றைப் பாட, நாதமுனிகள் அது திருவாய்மொழி யென்னும் நூலிலுள்ளது என்று அறிந்து அந்நூலைப்பெற ஆசை கொண்டனர். உடனே அவர் திருக்குருகூருக்குச் சென்று திருவாய்மொழியை மட்டுமன்றி, நம்மாழ்வார் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்களையும் பிற ஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்களையும் தேடிப் பெற்று அவற்றையெல்லாம் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தமாகத் தொகுத்தனர். அதுவுமன்றி, அங்ஙனம் தொகுத்த பாக்களுக்கெல்லாம் இசையமைத்தும் உதவினர். இவ்வாறு அவர் வைணவத்துக்கும் தமிழுக்கும் செய்த தொண்டு பாராட்டற்குரியது. அவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலத்திலும் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தனரென்பர்.

5. காவியங்கள்

இராசராச சோழன் முதலிய புவிச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிபுரிந்த சோழர்காலமே புகழ்படைத்த கம்பன் முதலிய கவிச்சக்கரவர்த்திகள் வாழ்ந்து ஒப்பற்ற தமிழ்க் காவியங்களை இயற்றித் தமிழ் மொழியின் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டிய காலமாகும். தமிழிலுள்ள காவியங்களுள் ஐந்திணைப் பெருங்காப்பியம் என்றும் ஐந்திணைச் சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். இவற்றுள் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையா

த. இல.—7

பதி, குண்டலகேசி என்பன பெருங்காப்பியங்கள். சூளாமணி, யசோதரகாவியம், உதயணகுமார காவியம், நீலகேசி, நாககுமார காவியம் என்பன சிறு காப்பியங்கள். இவற்றுள் பெரும்பாலான சமணர்களாலும் ஏனைய பௌத்தர்களாலும் இயற்றப்பட்டவை.* இவற்றுள் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமுமே தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைக் கூறும் காவியங்கள். பிறநாட்டுக் கதைகளைக் கூறும் ஏனைய காவியங்கள் எட்டும் சோழர் காலத்தில் எழுந்தவை என்பர். அவை வடநூல் மரபினைத் தழுவித் தமிழில் அணியிலக்கணம் வகுத்த தண்டியாசிரியர் முதலியோர் குறித்த காப்பிய இலக்கணங்களுக்கு அமைய இயற்றப்பட்டவை. கடவுள் வாழ்த்து முதலியவற்றை முதலிலுடையதாய், ஒப்பற்ற குணங்களையுடைய ஒருவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு, அவனுடைய நாடு நகர் பிறப்பு வளர்ப்பு அவனுடைய செயற்கரிய செயல்கள் முதலியவற்றை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளும் பயப்பக் கூறுவது பெருங்காப்பியம் என்றும், அறம் முதலிய நான்கினுள் ஒன்றேனும் குறைபாடுடையது சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். தண்டியாசிரியர் காலத்திற்குமுன் எழுந்த சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை யென்னும் நூல்கள் அவர் கூறிய பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமையப் பெறாமையால், அவை பெருங்காப்பியங்களல்ல வெனச் சிலர் கூறுவது பொருந்தாது. அறம்

* சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகளைச் சைவ ரென்பர் ஒருசாரர்.

பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பொருளும் பயப்பத் தமிழ்நாட்டுக் கதையொன்றினைத் தழுவி, தமிழ் மரபு பிறழாது பல சிறப்புக்களும் ஒருங்கே பொருந்த இயற்றப்பட்டுள்ள சிலப்பதிகாரம், தண்டியாசிரியர் கூறும் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்ற காவியங்களிலும் சிறந்து விளங்குவதனால் அதனையும் பெருங்காப்பியத்தோடு ஒப்பக் கொள்ளுதல் எவ்வகையானும் பொருந்தும். மணிமேகலையும் அத்தகையதே. மேற்கூறிய காப்பியங்களைவிட வேறுபல சிறந்த காப்பியங்கள் சோழர் காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், தமிழ் மொழிக்குப் புகழினை ஈட்டிக்கொடுத்த பெரியபுராணமும் கம்பராமாயணமும் கந்தபுராணமும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வடமொழி மரபினைத் தழுவித் தமிழிலெழுந்த காப்பியங்களுள், பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் சிறப்பாக அமையப்பெற்ற நூல் சிந்தாமணி. அது பெருங்காப்பியங்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது. சீவகன் கதையைக் கூறும் இந்நூல் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண முனிவரால் பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. இன்பத்தை மிகுத்துக் கூறும் அந்நூலின்கணுள்ள பதின்மூன்று இலம்பகங்களிலும் மணங்களே கூறப்படலால் அது மணநூல் என்றும் பெயர் பெறும். காப்பிய அமைப்பில் வடமொழி மரபைத் தழுவி இயற்றப்பட்டதெனினும், கருத்தமைதியிலும் உவமை உருவகச் சிறப்பிலும் பிறவற்றிலும் அது தமிழ்

மரபு பிறழாது கற்பனைத் திறனுடையதாய் விளங்குகின்றது. புதுமுறையில் எழுந்த அக்காப்பியம் சோழர் காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் ஒரு விருந்தாய் விளங்கிற்று. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தம் பத்திப் பாடல்களிற் கையாண்ட விருத்தம் முதலிய பாவினங்களையும் பிற யாப்புக்களையும் ஆராய்ந்து இயற்றமிழ் நூலிற்கு ஏற்றவற்றைத் தெரிந்து, தம் நூலிற் பயன்படுத்தித் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு புதுவழியை ஆசிரியர் வகுத்துக் காட்டினமையால், அவருக்குப் பின் வாழ்ந்த கம்பர் சேக்கிழார் கச்சியப்பர் முதலிய பெரும் புலவர்களும் அவரைப்பின்பற்றி விருத்தம் முதலிய யாப்புக்களில் தம் காப்பியங்களை இயற்றினர்.

ஆற்றல் மிக்க தமிழ்மொழியின் பெருமையை இராமாயணம் என்னுங் காவியத்தின் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டிய கம்பர் உலகில் தோன்றிய உத்தம கவிகளுள் ஒருவராக மதிக்கப்படுகின்றனர். கல்வியறிவிலும் புலமைத்திறனிலும் இணையற்றவராகலின் 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்ற முதுமொழியும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுவதாயிற்று. அவர் வாழ்ந்த காலத்தைப்பற்றியும் அவருடைய வாழ்க்கையைப்பற்றியும் பலரும் பல்வாறு கூறுவர். அவர்காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டென்பர் சிலர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஒரு சோழனின் விருதுப் பெயராகிய 'தியாகவிநோதன்' என்பதை அவர் தமது காவி

யத்தில் குறித்துள்ளனராகலின், அவர் வாழ்ந்த காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டென்பர் வேறு சிலர்.

தமிழர்தம் பண்பாடு உன்னதநிலை பெற்றிருந்த சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த கம்பர் இயற்றிய காவியம், ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் பண்பாடு உயர்நிலை எய்துங் காலத்தில் அம் மொழியில் உயர்ந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுமென வரலாற்று நூல்கள் கூறுவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. வடமொழி நூல்களைத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படித்த சோழராட்சிக் காலத்தில் தமிழர்தம் உள்ளத்தில் பலநூற்றாண்டுகளாக அழுந்திக்கிடந்த வடநாட்டு இராமன்கதை தென்னை மக்களின் பண்பாட்டிற்கு இணங்கத் தமிழில் உருப்பெறுதல் எவ்வகையிலும் பொருத்த முடையதாகும். இராமனிடத்தில் தீராத அன்பு கொண்ட கம்பர் உள்ளத்தில் அக்கதை ஆரிய நாகரிகத்துக்குரிய அம்சங்கள் பலவும் நீங்கப்பெற்றுச் சோழர்காலத்துத் தமிழ் நாட்டிற்குரிய ஒரு கதையாகவே பரிணமித்தது. அவர் கற்பனைச் சிறகு கொண்டு பிறகவிகளுக்கு எட்டாத உலகிற்சென்று சஞ்சரித்துப்பெற்ற அநுபவங்கள் அனைத்தையும் அக்காவியம் தன்னகத்தேகொண்டு விளங்குகின்றது. காவிய அமைப்பிலும் யாப்பு அணிமரபுகளிலும் அவருக்குச் சிந்தாமணி ஒரு வழிகாட்டியாயிருந்த போதிலும், நூற்புணர்ப்பு முதலிய பண்புகளில் கம்பர் செய்த காவியம் சிந்தாமணியை மட்டு

மன்றித் தமிழில் தோன்றிய காவியங்களைத்தையும் வென்றுவிட்டதென்றே கூறவேண்டும்.

‘பத்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவ’ என்று பிற்காலத்துப் புலவரொருவர் பாராட்டிய சேக்கிழார் சுவாமிகள் சோழர் காலத்திற் காவியஞ்செய்த கவியரசர்களுள் ஒருவராவர். அவரியற்றிய பெரியபுராணம் என்னுங்காவியம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பாடியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையினையும், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியினையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு, தென்னாட்டில் சைவ நெறி தழைக்கவந்த நாயன்மார் அறுபத்துமூவரின் வாழ்க்கைச் சிறப்பினை ஆராய்ந்து கூறும் ஒரு திவ்விய நூலாகும். அது பல நாயன்மார்களின் சரித்திரத்தைத் தனித்தனி கூறும் நூலேயாயினும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் தலைவராகக்கொண்டு அவரது அற்புத வாழ்க்கையைப் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்துக்கிணங்கத் திறம்படப் புணர்த்துக் கூறும் ஓர் அருங்காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது. தெய்வமணங்கமழும் பாமாலைச்செறிவாகக் காட்சியளிக்கும் அக்காவியம், சைவசமயத்தோர்க்கு ஒரு கலங்கரைவிளக்கம் போன்றுள்ளது. தேவாரத்திருப்பதிகங்களில் அவருடைய உள்ளம் தோய்ந்திருந்ததனால் அவற்றிற் காணப்படும் சந்தங்கள் பலவற்றைத் தமது காவியத்தில் சிறப்பாக அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். தெளிவும் இனிமையும் வாய்ந்த சிறுச்சிறு வாக்கியங்களின் தொகுதியாக விளங்கும் அவருடைய பாக்கள், கல்வியறிவில்லாதோரும்

படித்து இன்புறக்கூடிய வகையில் ஆற்றொழுக்காக அமைந்துள்ளன.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் இயற்றிய கந்தபுராணம் சோழர்காலப் பகுதியில் எழுந்த பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று என்பர் இலக்கியவரலாற்று நூலாசிரியர். அது வடமொழியிலுள்ள ஸ்கந்தபுராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய சங்கர சங்கிதையிற் காணப்படும் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் கதையை எடுத்துக் கூறுகின்றது. வெள்ளப்பெருக்கெடுத்துச் செல்லும் ஓர் ஆற்றின் வேகத்தை யொத்து ஓசைச்சிறப்புடன் தங்குதடையின்றிப் பாக்கள் செல்வது இக்காவியத்தின் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும். ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதையை வளர்த்துச் செல்லும்போதே, பாக்களில் ஆங்காங்கு சித்தாந்த சைவக் கருத்துக்களையும் அமைத்துக் காட்டுந்திறன் வியக்கத்தக்கது. குமாரச்சுடவுளிடத்துப் பத்தியுடையார்க்கு முருகபத்தியை மேன்மேலும் வளரச் செய்யும் இச்சிறந்த காவியம் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவர்கள் விரும்பியோதும் நூல்களுள் சிறந்த தொன்றாகும். 'நவிரொறும் நவிரொறும் நானயம் பயப்பது; பயிரொறும் பயிரொறும் அறுமுகக் கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது' என்ற பாராட்டை இக்காவியம் பெற்றுள்ளது.

6. சிற்றிலக்கியங்கள்

மேலே குறித்த காவியங்களை இயற்றிய புலவர்களைவிட, பல சிற்றிலக்கியங்களை இயற்றிய பெரும்

புலவர்களும் அக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தனர். அவர்களுள் சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர், நம்பியாண்டார்நம்பி, பட்டினத்துப்பிள்ளையார், கருவூர்த்தேவர் முதலியோர் சிறந்தவராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

முதலாங் குலோத்துங்க சோழன் (1078—1118) காலத்தில் நிகழ்ந்த கலிங்கத்துப் போரைக் கூறும் கலிங்கத்துப் பாணியென்னும் பிரபந்தத்தைச் சயங்கொண்டார் பாடினார். இதுவே பரணிப் பிரபந்தங்கள் யாவற்றுள்ளும் சிறந்ததாகலின் இதன் ஆசிரியர் 'பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்' என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர் தாம் கருதிய பொருளைப் புலப்படுத்துதற்கேற்ற ஓசை சந்தம் முதலிய வற்றை அமைத்துச் செய்யுள் செய்தலில் வல்லுநர் என்பதற்கு விரைவுக் குறிப்புச் சொற்களும் குறிலிணைச் சீர்களும் பொருந்தியுள்ள பின்வரும் பாக்கள் உதாரணமாகும் :

1. எடுமெடு மெடுமென வெடுத்ததோ
ரிகலொலி கடலொலி யிகக்கவே
விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்
விடும்விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே.

2. பொருபுலி புலியொடு சிலைத்தபோற்
பொருபட ரொடுபடர் சிலைக்கவே
யரியினொ டரியின மடர்ப்பபோ
லரசரு மரசரு மடர்க்கவே.

3. விளைகனல் விழிகளின் முளைக்கவே
 மினலொளி கனலிடை பிறக்கவே
 வளைசிலை யுருமென விடிக்கவே
 வடிகளை நெடுமழை சிறக்கவே.

தமிழரசர் செய்த போரைப் பொருளாகவுடைய
 நூல்கள் பல இருந்தன; அவற்றுள் இந்நூலும்
 கோச்செங்கணன் காலத்தில் வாழ்ந்த பொய்கை
 யார் பாடிய களவழியுமே எமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

விக்கிரம சோழன், இரண்டாங் குலோத்துங்க
 சோழன், இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய
 மூவர் காலத்திலும் வாழ்ந்த ஒட்டக்கூத்தர் அம்
 மூவர்மேலும் உலாப் பிரபந்தங்கள் பாடியதோடு
 குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத்தமிழ் தக்கயாகப்
 பரணி என்ற பிரபந்தங்களையும் பாடினார். வீர
 பத்திரக் கடவுள் தக்கனைக்கொன்று அவன் செய்த
 யாகத்தை அழித்த கதையைக் கூறுவது தக்க
 யாகப் பரணி.

நளவெண்பாவைப் பாடிய புகழேந்திப்புலவரை
 இரண்டாங் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தவர் என்
 பர். அறவுரைகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் கூறு
 தற்கேற்ற ஓசைச் சிறப்பினையுடைய வெண்பா
 யாப்பில் சுவைகள் பல கொண்ட கதைகளை
 விரித்துக் கூறுதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அத்
 தகைய வெண்பாயாப்பில் ஓசைச்சிறப்பும் கற்
 பனைச்சிறப்பும் பொருந்துமாறு நளன் கதையை
 இணையற்ற வகையில் அவர் பாடினார். அதனால்,

அவர் 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' யென்று பாராட்டப்பட்டனர்.

உலகப்பற்றைத்துறந்த பெரியார்களுள் 'பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் ஆருந் துறப்பது அரிதரிது' என்று பாராட்டப்பட்ட பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடிய பத்தியநுபவங்கள் நிறைந்த பிரபந்தங்கள் பதினொராந்திருமுறையுள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.* திருவிசைப்பாப் பாடிய ஒன்பது நாயன்மார்களுள் பலர் அக்காலத்தவராவர். பத்திச்சுவை மிக்க அவர் பாடல்கள் யாவும் ஒன்பதாந்திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அக்காலப் பிரிவிலிருந்த சோழப் பெருமன்னரின் வீரச்செயல் முதலியவற்றைக் குறித்துப் பாடிய மெய்க்கீர்த்திகளிற் காணப்படும் செய்யுட்கள் அக்கால இலக்கியவளத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. யாப்பு அணிநலன்களைக் கொண்டுள்ள அச்சிறப்புடைச் செய்யுட்களைக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த புலவர்களே பாடியிருத்தல் வேண்டும்.

7. இலக்கண நூல்கள்

சோழராட்சிக் காலத்தில் வடமொழிக் கல்வி தமிழ்நாட்டில் ஓங்கியதன்பயனாக, வடநூற் கருத்துக்கள் யாப்பு அணிவகைகள் முதலியன தமிழின் கட்டுகுந்தன. தற்பவ தற்சம உருவங்களோடு பல வடசொற்களும் தமிழிலக்கியங்களில் வந்துள்ளன.

* பத்திரகிரியார் காலத்திருந்த பட்டினத்தடிகள் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் வேருவர்.

தமிழ்மொழி மரபிலும் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சிற்சில மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. பேச்சுவழக்கோடு அம்மாற்றங்கள் நின்றுவிடாமல் எழுத்துவழக்கிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டனவாகலின், அவற்றையெல்லாம் தழுவிக்கொள்ளுதற் பொருட்டுப் புதிய இலக்கண நூல்களை அக்காலத்துப் புலவர்கள் இயற்றவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அதனால், இலக்கண நூல்கள் பல அக்காலப்பகுதியில் எழுந்தன. அவற்றுள், அமிதசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, புத்தமித்திரர் இயற்றிய வீரசோழியம், குணவீரபண்டிதர் இயற்றிய நேமிநாதம், பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல், நாற்கவிராசநம்பி இயற்றிய நம்பியகப்பொருள், தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரம் முதலியன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக்கு இருந்த பெருமதிப்பின் விளைவாக, தமிழ்மொழியில் எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்ற ஐவகை இலக்கணங்களிலும் உண்டான மாற்றங்களை இந்நூல்கள் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்விலக்கண நூல்களுள் பெரும்பாலானவற்றைச் சமண பௌத்தமதப் பெரியார்கள் இயற்றினர். தமிழில் தோன்றிய நிகண்டுகளுள் பலவற்றையும் அவர்களே இயற்றினர்.

8. சைவ சித்தாந்த நூல்கள்

உலகத்திலுள்ள சமயங்கள் பலவும் தோன்றி வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்குமிடத்து ஓர்

உண்மை எமக்குப் புலனாகின்றது: அதாவது, சமய வாழ்க்கையில் ஒரு மனிதனுக்குத் தெய்வ நம்பிக்கை முதலிற் பிறக்கின்றது; அதைத் தொடர்ந்து சமயம் போதிக்கும் உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிதற்கு வேண்டிய விசாரணையில் அவனுக்கு ஊக்கம் உண்டாகிறது. அதேபோல, ஒரு சமுதாயத்தில் சமயவாழ்க்கை ஆரம்பிக்கும்பொழுது அது நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டு தொடங்குகின்றது. அதன்பின் புத்திசாதாரியத்தினால் சமய உண்மைகளை அறிதற்குவேண்டிய ஆராய்ச்சி அச்சமுதாயத்தின்கண் பிறக்கின்றது. எனவே, தெய்வபத்தியோடுகூடிய தோத்திரப்பாடல்கள் முதலில் உருவெடுக்கின்றன; அவற்றைத் தொடர்ந்து விசாரணையின் பயனாகச் சாத்திரங்கள் தோன்றுகின்றன. சைவசமய வரலாறும் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. காரைக்காலம்மையார் காலத்தில் பத்திமார்க்கமாய் விளங்கிய சைவம், பல்லவர் காலத்தில் கருமயோக ஞான மார்க்கங்களையும் உடையதொன்றாக விளங்கிற்றென்று தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திரம் என்பவற்றால் அறியலாம். அக் காலங்களில் எழுந்த சைவ நூல்களுள் திருமந்திரம் ஒழிந்த ஏனைய நூல்கள்யாவும் தோத்திரவுருவமானவை யென்பதை முந்திய அதிகாரங்களிற் கூறினோம். அந்நூல்களுள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ள சைவசமயக் கருத்துக்கள் யாவும் சோழர்காலத்தில் எழுந்த சைவசித்தாந்த நூல்களில் ஆராயப்படுகின்றன.

பதி பசு பாசங்களாகிய முப்பொருள்களின் உண்மைகளையும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் வீடு பேற்றிற்கு உரிய நெறியினையும் அந்நெறிநின்றூர் பெறும் பயனையும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. அவையாவன : திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், இருபா இருபஃது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப் பஃருடை, கொடிக் கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன. அவற்றுள் திருவுந்தியார் என்னும் நூல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் திருவியலூர் உய்யவந்ததேவநாயனாரால் இயற்றப்பட்டது. அவருடைய மாணாக்கருக்கு மாணாக்கராய் விளங்கிய திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனர் திருவுந்தியாரிலுள்ள பொருளை விளக்கும் நோக்கத்தோடு திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை எழுதினார். அவற்றின்பின் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்டதேவரால் இயற்றப்பட்ட சிவஞான போதமே சைவசித்தாந்த முதலாம் எனப்படும். அது பன்னிரு சூத்திரங்களைக்கொண்ட ஒரு சிறு நூலாயுள்ளபோதும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் யாவற்றையும் தன்னுள்ளே கொண்டுவிளங்குகின்றது. மெய்கண்டதேவருக்கு மாணாக்கராய் விளங்கிய அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானபோதத்தின் உட்பொருளை விளக்கிக்காட்டுங் கருத்துடன் சிவஞான சித்தியார் என்ற வழிநூலையும் இருபாவிருபஃது என்ற நூலையும் இயற்றினார். சிவஞான

சித்தியார் என்னும் நூல் பரபக்கம் சுபக்கம் என்னும் இருபிரிவுகளையுடையது. அவற்றுள், பரபக்கம் புறச் சமயங்களைக் கண்டிப்பது; சுபக்கம் சிவஞானபோதம் கூறும் சித்தாந்தத்தை விரித்துக் கூறுவது. மெய்கண்டதேவர் மாணக்கருள் இன்றொருவரான மனவாசகங்கடந்தார் எழுதிய நூல் உண்மை விளக்கம் எனப்படும். மேற்கூறிய ஆசிரியர்களுக்குப்பின் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாசாரியர் இயற்றிய சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூல் சிவஞானபோதத்தின் வழிவந்த புடைநூலாகக் கருதப்படும். அவர் அதனையன்றி, திருவருட்பயன் வினாவெண்பா போற்றிப்பஹ்ருடை கொடிக்கவி நெஞ்சு விடுதாது உண்மைநெறி விளக்கம்* சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் நூல்களையும் அருளிச் செய்தனர்.

9. உரைநூல்கள்

பலசிறந்த காவியங்களையும் பிரபந்தங்களையும் தத்துவ நூல்களையும் இலக்கண நூல்களையும் தமிழ்மொழி பெற்று விளங்கியகாலம் சோழப்பெருமன்னர்காலம் என்பது மேற்கூறியவற்றி் லிருந்து விளங்கும். தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த தமிழ்மொழி சோழர் காலத்தில் சிற்சில வேறுபாடுகையுடையதாய் விளங்கியமையால் அவற்றைத் தழுவிப்பது இலக்கண நூல்கள் இயற்றல் சோழர் காலத்தில் அவசியமாயிற்று. அவற்றுள், யாப்பருங்கலம் வீர

* உண்மைநெறி விளக்கம் என்ற நூலை சீகாழித் தத்துவநாதர் இயற்றின ரென்பர் சிலர்.

சோழியம் என்பனவற்றிற்கு அக் காலத்திலேயே சிறந்த உரைகளும் வகுக்கப்பட்டன. தொல்காப்பியர் இயற்றிய இலக்கணநூலையும் அக்காலத்தில் பல ஆசிரியர்கள் ஆராய்ந்து உரைகள் எழுதினர். முதன்முதல் அதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் அக்காலத்தவராவர். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்த சேனாவரையரும் பொருளதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்த பேராசிரியரும் அக்காலத்தவரென்பர். பேராசிரியர் பொருளதிகாரத்திற்கு மட்டுமன்றி, திருக்கோவையாருக்கும் ஓர் அரிய உரை எழுதியுள்ளனர்.* மெய்கண்டதேவர்தாம் எழுதிய சிவஞான போதத்திற்கு ஒரு பொழிப்புரையும் எழுதியுள்ளனர். பல்லவர்காலத்து உரைநடை மோனையெதுகைகளை அதிகமாகக்கொண்டு பாட்டின் சாயலுடையதாயிருந்த தென்று முந்திய அதிகாரத்திற்கு கூறியேன். சோழர்காலத்து உரைநடையின் சிறப்பை இளம்பூரணர் சேனாவரையர் பேராசிரியர் முதலியோர் எழுதிய உரைகளிலிருந்து அறியலாம். சிறந்த உரைநடைக்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படும் பொருட்டெளிவு, தர்க்கரீதியாகக் கருத்து அமையுந்தன்மை, மலைவின்மை முதலிய பல சிறந்த பண்புகளோடு பொருளுக்கேற்ற ஒத்திசை பொருந்தியதாக அக்காலத்து உரைநடை விளங்கிற்று. செய்யுள் நடையில் மட்டுமன்றி உரைநடையிலும் அக்காலப்பகுதி சிறந்து விளங்கிற்றெனலாம்.

* திருக்கோவையாருக்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய பேராசிரியரின் வேருவர் என்பர் சிலர்.

V. நாயக்கர் காலம்

பதினொலாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சோழர்காலத்திற்கும் பதினொட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த ஐரோப்பியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி நாயக்கர் காலமாகும்; அது ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

ஆற்றல்மிக்க மன்னர் ஆட்சி புரியுங் காலத்தில் நன்னிலையிலிருக்கும் ஒரு தேசம் ஆற்றலில்லாமன்னராட்சியில் நிலைகுன்றுதல் இயல்பாகும். முதலாம் இராசராச சோழன் இராசேந்திர சோழன் முதலிய பேராற்றல் வாய்ந்த மன்னர்கள் அரசாண்ட காலத்தில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய தமிழ்நாடு, மூன்றாம் இராசராச சோழன் (கி. பி. 1250) முதலிய அத்துணை வலிமையில்லாச் சோழமன்னராட்சிக்காலத்தில் பெருமையிழந்து நிலைகுலையத் தொடங்கிற்று. சோழமன்னர் வலிகுன்றப் பாண்டியராதிக்கம் தமிழ்நாட்டில் தலையெடுத்தது. முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்திலும் (1270) அவனுக்குப்பின் ஆண்ட குலசேகர பாண்டியன் காலத்திலும் பாண்டியராட்சி உயர்நிலை பெற்றிருந்தது. அவராட்சிக்குப்பின் உரனில்லாப் பாண்டியர் காலத்தில் நிலைகுலைந்த தமிழ்நாடு பதினொலாம் நூற்றாண்டில் (1327) முகம்மதியரின் ஆட்சிக்

குட்பட்டது. தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்த தமிழரசரின் ஆதிக்கம் பதினாலாம் நூற்றாண்டில் முடிவடையவே தமிழ்நாடு பிறவரசருக்கு அடிமைப்படுவதாயிற்று.

அந் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடு மட்டுமன்றி இந்தியாவின் தென்பாகத்தில் தனியாட்சி செய்துவந்த நாடுகள் பலவும் வலிகுன்றியிருந்தன. வடக்கே யுள்ள நாடுகளை ஆண்ட முகம்மதியர் ஆற்றலுடையோராயிருந்தமையால் அவர் ஆதிக்கம் தென்னாடுகளிலும் பரவத்தொடங்கிற்று. தம் சமயத்தைத் தெற்கிலுள்ள நாடுகளிலும் பரவச் செய்வதைத் தம் நோக்கங்களுள் ஒன்றாகக்கொண்டு, அவர் அந்நாடுகளுக்குப் படையெடுத்துச் சென்றனர். பண்டு தொட்டுத் தம்நாடுகளில் தழைத்துவந்த இந்துசமயம் முகம்மதியரின் படையெடுப்புக்களால் அழிந்துபடுமென்று அஞ்சி, தென்னாட்டரசர் பலரும் ஒருங்கு சேர்ந்து முகம்மதியரின் படையெடுப்பை எதிர்க்க முயன்றனர். அந்நாளில் விசயநகரத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த இந்துமன்னர் இஸ்லாமிய சமயம் தென்னாடுகளில் பரவவொட்டாது தடுத்து இந்துசமயத்தை வளர்க்க முற்பட்டனர். அம் முயற்சியில் ஈடுபட்ட விசயநகர மன்னருக்குத் தென்னாடுகள் பலவும் உதவியளித்தன. அதனால், விசயநகர மன்னரின் ஆதிக்கம் தமிழ்நாட்டிலும் பிற தென்னாடுகளிலும் பரவிற்று. அக்காலந்தொடக்கம் முதலாக ஆண்டுகளுக்குமேல் அவர்கள் தாமேயும் தம் பிரதிநிதிகள் மூலமாகவும் தமிழ்நாட்டை ஆண்டு

த. இல.—8

வந்தனர். விசயநகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த பேரரசரின் ஆதிக்கம் சிலகாலஞ்செல்லக் குறையலாயிற்று. அம்மன்னரின் பிரதிநிதிகளாக மதுரையிலும் தஞ்சாவூரிலுமிருந்து தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்த நாயக்கமன்னர் நாளடைவில் தனியாட்சி செய்யத்தொடங்கினர். அவர்கள் ஆட்சியும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு முடிவடைந்தது. ஆகவே, விசயநகரமன்னரும் நாயக்கமன்னரும் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர்காலம் என வழங்கும்.

2. சமய நிலை

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டில் நிலவிவந்த சைவம் வைணவம் ஆகிய இந்துசமயங்கள் முகம் மதியரால் அழிவடையாது தப்பியதற்கு நாயக்கமன்னரின் பெருமுயற்சியும் பேருக்கமுமே காரணமெனக்கூறல் மிகையாகாது. அவர்கள் முகம்மதியரின் படையெடுப்பைத் தடுத்ததோடு சைவ வைணவ சமயங்களுக்கிடையே உண்டான உட்பகைகளை நீக்கி, அச் சமயங்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர். அம்மன்னர்களைப் போலவே தமிழ்மக்களும் தங்கள் சமயங்களை வளர்ப்பதில் ஊக்கமுடையோராய் உழைத்துவந்தனர். அக்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த நாயக்கமன்னர் வைணவசமயத்தவராய் இருந்த போதும், சைவம் முதலிய பிறசமயங்களையும் ஆதரித்தனர்.

பாசபதம், வீரசைவம், சித்தாந்தசைவம், வடகலைவணவம், தென்கலைவணவம் ஆகிய மதங்களும் கேவலாத்துவிதம், விசிட்டுத்துவிதம் முதலிய தத்துவசாஸ்திரக் கொள்கைகளும் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவின. சமய வளர்ச்சி நோக்கமாகத் தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய மடங்களும் ஆதீனங்களும் மன்னரின் உதவியையும் மக்களின் ஆதரவையும்பெற்றுச் சிறப்பாகச் சமயத்தொண்டு புரிந்துவந்ததனால், இந்துசமயம் தமிழ்நாட்டில் உயர்நிலைபெற்று விளங்கிற்று. அச்சமயப் பிரிவுகளுக்கிடையே வாதப்போர்கள் நிகழ்ந்தனவெனினும் அவை அவற்றின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கவில்லையென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. கோயில்வழி பாடு கிரியானுட்டானம் முதலியன மக்கள் சமய வாழ்க்கையில் சிறந்துவிளங்கின என்பது அக்காலத்து நூல்களிலிருந்து தெரிகின்றது. கிறிஸ்தவம் இஸ்லாமியமென்னும் சமயங்களும் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற் கால்வைத்தன.

3. இலக்கியப் பண்பு

இனி, நாயக்கர்காலப்பகுதியில் எழுந்த தமிழிலக்கியப் போக்கினை ஆராய்வாம். காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க அவ்விலக்கியங்கள் சமயச்சார்பு, தத்துவச்சார்பு, பழமைபோற்றும் பண்பு முதலிய சிறப்பியல்புகள் பலவற்றைக் கொண்டுவளங்குகின்றன.

*கோயிற்றிருப்பணி செய்வதில் சிறந்து விளங்கிய பல்லவரும் சோழரும் முற்காலத்தில் கட்டிய

கோவில்கள் பல இன்றும் நம்முன்னோரின் நாகரிகச் சின்னமாக விளங்குகின்றன. முற்காலத்திலிருந்த அடியார்கள் உள்ளம்பூரித்துப் பாராட்டிய அக்கோவில்களை நாயக்கர்கால மக்கள் ஆர்வத்தோடு போற்றிவந்தனர். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலும் தமிழர்தம் உள்ளத்திலும் விளங்கிய கோவில்களை அழித்தற்பொருட்டு அக்காலத்திற் படையெடுத்துச் சென்ற முகம்மதியர்பால் மக்களுக்கு வெறுப்பும் பகைமையும் ஒருங்கு தோன்றியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. தம் சமயத்தையும் கோவில்களையும் எவ்வகையானும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உள்ளக்கிளர்ச்சி மக்களுக்கு உண்டாக, அவர்கள் ஒருங்குதிரண்டு முகம்மதியரை எதிர்த்துப் போராடித் தம் நாட்டைக் காப்பாற்றினர். இக்கோவில்கள் தமிழர் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் உலகத்துக்கு அறிவுறுத்தும் வகையிலே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் நின்று தமிழ்நாட்டை இன்றும் அணிசெய்கின்றன. இங்ஙனம் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டுவந்த கோவில்கள் புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டியதனால், அவற்றைப் பொருளாகக்கொண்ட பல பிரபந்தங்களையும் காப்பிய நலங்கனிந்த புராணங்களையும் அவர்கள் இயற்றினர். அவை கோயில்களின் வரலாற்றினையும் அவற்றின் பெருமையையும் ஆங்காங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனின் அருட்டிறனையும் அற்புதச் செயல்களையும் பாராட்டுவனவாயும் விளங்குகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் தத்துவசாத்திர நூல்கள் பல சோழர்காலத்தில் எழுந்தவரலாற்றை முந்திய அதிகாரத்திற்கூறியும். அக்காலந் தொடக்கமாக தத்துவக்கொள்கைகள் நாடெங்கும் பரவிவந்த மைக்கு நாயக்கர்காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. தர்க்கமுறையாகத் தத்துவசாத்திரக் கருத்துக்களை நேரிலெடுத்துக் கூறுவனவும், அக் கருத்துக்களைக் கல்தகளில் அமைத்து விளக்குவனவும் என இருவகையான இலக்கியங்கள் தத்துவசாத்திர சம்பந்தமாக அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பிற்கூறியவை சிறந்த இலக்கியச் சுவையுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன.

பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்கு அக்காலத்திலியற்றிய உரைகளையும் மெய்யடியார் புகழைப்பாடிய அக்காலப் பிரபந்தங்களையும் நோக்குமிடத்து, அக்காலப் புலவர்கள் பழமையைப் போற்றும் பண்புடையோராய் வாழ்ந்தனரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

சங்ககாலந்தொட்டு வடசொற்களும் வடநூற்கருத்துக்களும் தமிழிலக்கியத்திற்குப் பயின்றுவந்த மையை முந்திய அதிகாரங்களால் அறிந்துள்ளாம். நாயக்கர்காலத்தில் அவை பெருவரவினவாய்த் தமிழ்நூல்களுள்ளே புகுந்தமைக்குப் பலகாரணங்களாள். மன்னர் போற்றும் மொழியினை மக்களும் போற்றுதல் இயல்பாதலின், விசயநகர மன்னரும் நாயக்கமன்னரும் போற்றிவந்த வடமொழியினைத்

தமிழ்மக்களும் போற்றினர். தத்துவநூற் கொள்கைகள் தமிழ்நாட்டிற் பெரிதும் பரவிய நாயக்கர் காலத்திலே தத்துவசாஸ்திரக் கருத்துக்களை விளக்கும் வடநூல்களை மக்கள் விரும்பிக் கற்றமையும் அதன் பயனாக அக்கருத்துக்கள், அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் முதலியனவும் தமிழிலக்கியத்தில் மிகுதியாகப் பயின்றவந்தமையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கன. வடமொழிப் புலமைமிக்க தென்னாட்டறிஞர் பலர் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவக் கொள்கைகளையும் மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகச் செய்துவந்த பிரசாரமும் இயற்றிய நூல்களும் தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக்குப் பெருமதிப்பை உண்டாக்கினவென்றே கூறலாம். நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்திற்கு மணிப் பிரவாளநடையில் சிறந்த உரைவகுக்கப்பட்டதும், அந்நடையில் வைணவ சமயசம்பந்தமான குருபரம்பரைப்பிரபாவம் முதலிய நூல்கள் எழுதப்பட்டதும், நாயக்கர்காலப்பகுதியில் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய நூல்களை எழுதிய ஆசிரியர்கள் வடநூல்களிலுள்ள தத்துவக் கருத்துக்களையும் பிறவற்றையும் அந்நூல்களிற் கூறவேண்டியிருந்ததனாற்போலும் வடசொற்றொடர்களைக் கலந்து மணிப்பிரவாள நடையில் அவற்றை எழுதினர். வடமொழிப்பயிற்சி மிக்கிருந்த அக்காலத்தில் அம்மொழியிலுள்ள இதிகாச புராணங்களை மக்கள் படித்துப் பெரிதும் போற்றிவந்ததனால், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரும் புலவர்கள் பார்தம்

முதலிய இதிகாசங்களையும் அரிச்சந்திரபுரானம் முதலிய புராணங்களையும் இயற்றினார்.

சோழப்பெருமன்னரின் ஆட்சித்திறனும் வீரச்செயலும் கொடைச்சிறப்பு முதலியனவும் சோழர்காலப் புலவருள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்ததனால், அவர்களியற்றிய இலக்கியங்களுட்பல அம்மன்னரைப் பாராட்டும் முறையில் அமைந்திருத்தலை முந்திய அதிகாரத்தால் அறிந்துள்ளோம். விசயநகரமன்னரும் நாயக்கமன்னரும் பிறநாட்டினராயிருந்தது மாத்திரமன்றி, அவராட்சிமுறையும் புலவருணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய அத்துணைச் சிறப்புடையதாய்க் காணப்படாததால், அவர்குணவிசேடங்களைப் பொருளாகக்கொண்ட இலக்கியங்கள் அக்காலப்பகுதியில் எழவில்லை. மக்கள்போற்றிய சமயங்களும் தத்துவசாஸ்திரக் கொள்கைகளுமே புலவருணர்ச்சியைப் பெரிதும் தூண்டின. அதனால், அவர்கள் சமயச்சார்பும் தத்துவச்சார்புமுடைய பிரபந்தங்கள் பலவற்றை இயற்றினார். முந்திய காலப் புலவர்கள் அரசரைப்பாடுதற்குக் கையாண்ட பிரபந்தவகைகளை நாயக்கர்காலப் புலவர்கள் தம்கருத்திற்கிணங்க அமைத்ததனால், அக்காலத்தில் பிரபந்த இலக்கியம் பெரிதும் விருத்தியடைந்துள்ளது. கலிங்கப்போரைப் பாடுதற்குச் சயங்கொண்டார் கையாண்ட பரணிப் பிரபந்தத்தைத் தத்துவராயர் என்னும் புலவர் தத்துவசாஸ்திரக் கொள்கைகளை விளக்குதற்பொருட்டுப் பிரயோகித்தமைக்கு அவரியற்றிய மோகவதைப் பரணி அஞ்ஞெவதைப் பரணி முதலியன தக்க உதாரணங்களாகும். இவ்வாறு முந்திய காலப்பிரிவுகளில் வாழ்ந்த புலவர்கள்

கையாண்ட பிரபந்தவகைகளையேயன்றி, வேறு சில புதிய பிரபந்தவகைகளையும் அவர்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

சோழர்கால இலக்கியங்களையும் நாயக்கர்கால இலக்கியங்களையும் ஒப்புநோக்குவோமாயின், நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் சிற்சில பண்புகளில் குறைவுடையனவாயும் சிலவற்றில் சிறப்புடையனவாயும் காணப்படுகின்றன. சோழர் பிறநாடுகளை அடிமைப்படுத்தி ஏகசக்கராதிபத்தியம் செலுத்திய காலத்தில், மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்பட்ட சில சிறப்புடைப் பண்புகள், நாயக்கர்காலத்தில் தமிழ்நாடு பிறருக்கு அடிமைப்பட்டு வலியிழந்து துயில் கொண்டமையினாலேயே காணப்படாதொழிந்தன. அதனால், சிறந்த உணர்ச்சியநுபவங்கள் கருத்துக்கள் கற்பனைகள் முதலியவற்றைத் தம்முட்கொண்டு விளங்கும் நூல்கள் பல அக்காலத்தில் எழவில்லை. சோழர்காலப் புலவர்களுடைய வாயிற்றேன்றிய வாழ்த்துக்கவியும் நாயக்கர்காலப் புலவர்கள் வாயிற்றேன்றிய வசைக்கவியும் அவ்வக்காலப் பண்பாட்டிற்கு அறிகுறியாக விளங்குகின்றன. சோழர்காலப் புலவர்கள் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் சிறந்த உணர்ச்சியநுபவங்களையும் எளிதிற் கண்டுணரக்கூடிய வகையில் அமைத்துப் பாக்கள் பாடியிருப்ப, நாயக்கர்காலப் புலவர்கள் கல்வியறிவுள்ளோர் மட்டுமே ஆராய்ந்து தேடிக்காணக்கூடிய வகையில் பொருளை அமைத்துப் பாக்களைப் பாடியுள்ளனர்.

இவ்வாறு நாயக்கர்கால இலக்கியம் சிற்சில குறைபாடுகளை யுடையதாய்க் காணப்பட்டபோதும்,

அது வேறுசில வழிகளில் சில சிறப்புக்களையுடைய தாய் விளங்குகின்றது. அக்காலச் செய்யுட்களுள் பெரும்பாலான கற்பனை, சொல்லலங்காரம், ஓசைச் சிறப்பு முதலியனவற்றைக் கொண்டுவிளங்குகின்றன. யமகம், திரிபு, மடக்கு, சித்திரகவி முதலிய சொற்கிறப்புள்ள செய்யுட்களையும் அவர்கள் பெருந்தொகையாகப் பாடியுள்ளனர். அவைமட்டுமன்றி, சொல்லடுக்கு, சந்தம், சிலேடை முதலியவற்றைக் கொண்டுள்ள செய்யுட்களையும் பெருந்தொகையாக அவர்கள் பாடியுள்ளனர். வடமொழி பெரிதும் பயின்ற காலம் அதுவாகலின், வடமொழிச் சந்தங்கள் பலவற்றை ஆசகவி யமகம் முதலியவற்றில் அமைத்து அவர்கள் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர். காளமேகப் புலவர் இரட்டைப் புலவர் முதலியோர் தாம்பாடிய பன்னூற்றுக்கணக்கான செய்யுட்களில், பல பொருள்பயக்கும் சிலேடைகளை அமைத்துப் பாடியிருப்பதை நோக்குமிடத்து, நாயக்கர் கால மக்களுக்கு சிலேடைப் பாக்களைச் சுவைப்பதில் பெருவிருப்பு இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது அறிதல்கூடும். அக்காலத்தில் தோன்றிய செய்யுட்களின் போக்கைப் பின்வரும் பாக்களை நோக்கியறியலாம் :

காளமேகப்புலவர் பாடியது

தூதஞ்சு நாளிகையி லாறுநா ழிகைதனிற்
 சொற்சந்த மாலை சொல்லத்
 துகளிலா வந்தாதி யேழுநா ழிகைதனிற்
 ரெகைபட விரித்து ரைக்கப்

பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநாழிகைதனிற்
 பரணியொரு நாள்முழுவதும்
 பாரகா வியமெலா மோரிரு தினத்திலே
 பகரக்கொடிக்கட்டி நேன்

சீதஞ்செயுந்திங்கண் மரபிலு னீடுபுகழ்
 செய்யதிரு மலைராயன் முன்
 சீறுமா நென்றுமிகு தாறுமாறுகள்செய்
 திருட்டுக் கவிப்புலவரைக்

காதங் கறுத்துச் சவுக்கிட் டடித்துக்
 கதுப்பிற் புடைத்து வெற்றிக்
 கல்லணையி னெடுகொடிய கடிவாள
 மிட்டேறு கவிகாள மேகநானே.

காளமேகப்புலவர் இறந்தபோது இரட்டையர் பாடியது

ஆசு கவியா லகில வுலகெங்கும்
 வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசரா
 விண்கொண்ட செந்தழலாய் வேகுதே யையையோ
 மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்.

நாயக்கர்காலத்தின் முற்பகுதியிலெழுந்த பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் பல சிறப்புக்களைப் பொருந்தி விளங்கியமையின், அவை மக்கள் மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்ந்தன; அவற்றைப் பின்பற்றி அத்துணைச் சிறப்பில்லா இலக்கியங்கள் பெரும்பாலான அக்காலப் பிற்பகுதியில் எழுந்தமையின், அவை மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்திலவென்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

4. பிரபந்தங்கள்

நாயக்கர்காலப் புலவர்களியற்றிய பிரபந்தங்கள் சமயச்சார்பும் தத்துவச்சார்பும் உடையனவாய் விளங்குதலை முன்னே கூறினோம். தமிழ்மொழியிலுள்ள தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் நாயக்கர்காலப் புலவர்களால் பெரிதும் கையாளப்பட்டவை பரணி, உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், நான்மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, தூது முதலியன. அவற்றுட்கில பின்வருமாறு :

பரணி : மோகவதைப் பரணி, பாசவதைப் பரணி, அஞ்ஞைவதைப் பரணி.

உலா : திருவாரூலா, திருக்காளத்திநாதரூலா, ஏகம்பநாதரூலா, மதுரைச் சொக்கநாதரூலா.

கலம்பகம் : மதுரைக் கலம்பகம், காசிக் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம், கச்சிக் கலம்பகம்.

பிள்ளைத்தமிழ் : மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்.

நான்மணிமாலை : நால்வர் நான்மணிமாலை, திருவாரூர் நான்மணிமாலை.

மும்மணிக்கோவை : பண்டார மும்மணிக்கோவை, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.

தூது : சிவஞான பாஸ்ய சுவாமிகள் நெஞ்சுவிடு தூது.

பரணி : போர்முகத்தில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரன் மேல் கடவுள்வாழ்த்து

கடைதிறப்பு முதலிய உறுப்புக்களை அமைத்து அவனுடைய பலவகைச் சிறப்புக்களையும் புறப்பொருளமைதிதோன்றக் கலித்தாழிசையால் பாடப்படுவது பரணியெனப்படும். அது காளியையும் யமனையும் தன் தெய்வமாகப்பெற்ற பரணியெனும் நாண்மீனில்வந்த பெயரெனக் கூறுவர்.

உலா : பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண் ஆகிய ஏழுபருவ மகளிரும் தன்னைக்கண்டு காதல் கொள்ளும்வண்ணம் தலைவன் வீதியிற் பவனிபோந்தானென்று கலிவெண்பாவாற் பாடப்படுவது உலா.

கலம்பகம் : பலவகை மலர்களும் கலந்த மாலையைக் கலம்பகம் என்பர். அதனைப்போன்று அகப்புறத் துறைகளிற் பலவும் பலவகையாப்புக்களும் விரவிவர அந்தாதித் தொடையால் இயற்றப்படுவது கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தம்.

பிள்ளைத் தமிழ் : கடவுளரையேனும் ஆசிரியரையேனும் உபகாரிகளையேனும் குழந்தையாகவைத்து, காப்பு முதலிய பத்துப் பருவங்களமைத்துப் பாடுவது பிள்ளைத் தமிழாகும். அது ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ் பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருவகைப்படும்.

நான்மணிமாலே : வெவ்வேறுவகையான நான்கு மணிகளைத் தொடுத்தமைத்த மாலேபோல வெண்பா கட்டளைக்கலித்துறை ஆசிரிய விருத்தம் ஆசிரியப்பா என்பனவற்றால் அந்தாதியாக நாற்பது செய்யுட்கள் பாடுவது நான்மணிமாலே.

மும்மணிக்கோவை : மூன்று வேறு மணிகளாலாய மாலையைப்போல ஆசிரியப்பா வெண்பா கலித்துறை என்பனவற்றால் அந்தாதியாக முப்பது செய்யுட்கள் பாடுவது மும்மணிக்கோவை.

தூது : தலைவன் தலைவியர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவர்பால் தமது காதலைப் புலப்படுத்தித் தம்முடைய கருத்திற்கு உடம்பட்டமைக்கு அறிகுறியாக மாலையை வாங்கி வருமாறு அன்னம் வண்டு கிளி முதலியவற்றைத் தூதுவிடுவதாகக் கலிவெண்பாவால் இயற்றப்படுவது தூது.

5. இலக்கியங்கள்

நாயக்கர்காலப் பகுதியில் பெருந்தொகையான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் மிகச் சிறப்புடையனவென்று கருதப்படும் சில இலக்கியங்களை இயற்றித்தந்த புலவர்களைப்பற்றி ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாம். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூராழ்வார், இரட்டையர், காளமேகப்புலவர் முதலியோர் சிறந்த புலவர்

வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுபவர்கள். அவர்களுள் அருணகிரிநாதரும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் சமகாலத்தவர் என்பர். இருவரும் தம் பாக்களில் வடமொழிச் சொற்களையும் சந்தங்களையும் அழகுற அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். அருணகிரிநாதர் பாடிய கந்தாலங்காரம், கந்தானுபூதி, திருப்புகழ் முதலிய நூல்கள் அவருடைய பத்தியதுபவங்களைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சந்தநலக்கனிவும் ஓசைச்சிறப்பும் அமையப்பெற்ற திருப்புகழ்ப் பாக்கள்யாவும் முருகப்பிரான்மீது அவருக்கிருந்த அன்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. படிப்போர் பலருக்கும் உறுதிபயக்கும் பண்புவாய்ந்த பாக்களை அவர் பாடியதால், 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். வில்லிபுத்தூராழ்வார் பல சந்தப்பாக்களால் பாரதத்தைத் தமிழில் இயற்றியுள்ளனர்.

இரட்டையர் எனப்படுவோர் இருபுலவர்கள்; அவர்களுள் ஒருவர் முடவர்; மற்றவர் குருடர். போகுமிடமெல்லாம் முடவரைக் குருடர் காவிச் சென்றனர். ஒருபாட்டைப் பாடும்போது ஒருவர் அதனைத் தொடக்க, மற்றவர் முடித்தனர் என்பர். பாக்கள் அமைந்திருக்கும் முறையை நோக்கில், அவை ஒருவர்பாடியனபோன்றே காட்சியளிக்கின்றன. அவர்கள் பல தனிப்பாடல்களையும் கச்சிக் கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம் முதலிய பிரபந்தங்களையும் பாடியுள்ளனர். கலம்பகம் பாடுவதில் அவர்கள் சிறந்தவராகலின், 'கண்பாவு கலம்பகத்

திற் கிரட்டையார்கள்' என்று அவர்கள் பாராட்டப் பட்டனர். 'வசைபாடக் காளமேகம்' என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட காளமேகப்புலவர் நினைத்த மாத் திரத்தில் சிலேடைநயம்மிக்க அங்கதச்செய்யுள் பாடுவதில் சிறந்த ஆற்றலுடைய ஒரு ஆசகவி. திருவானைக்காவுலா முதலிய பிரபந்தங்களையும் தனிச்செய்யுட்கள் பலவற்றையும் பாடியுள்ளனர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர் களுள் பரஞ்சோதிமுனிவர், அதிவீரராமபாண்டி யன், திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயர், நிரம்ப வழகிய தேசிகர் என்னும் நால்வரும் சிறந்தவராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். சோழர்காலத்திற் பெரும் பற்றப்புலியூர்நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடற்புரா ணத்தைப் பின் பரஞ்சோதி முனிவரும் இயற்றினர். அது சோமசுந்தரக்கடவுள் மதுரையிற் செய்தரு ளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. தென்பாண்டிநாட்டை ஆண்ட அதிவீரராமபாண்டியன் இயற்றிய நூல்கள் நூட தம், காசி காண்டம், கூர்ம புராணம் முதலியன. நம்மாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகையிற் பிறந்த திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயர், மாறன் என்ற திருநாமத்தையுடைய நம்மாழ்வாரில் மிக்க பத்தி யுடையவர். அதனால், அவர் நம்மாழ்வாரைப் பாராட்டிப் பல பாக்களைப் பாடியதுமன்றி, நம் பெருமாள் மும்மணிக்கோவை, குருகாமான்மியம் முதலிய இலக்கியங்களையும், மாறனகப்பெருள், மாறனலங்காரம் என்னும் இலக்கண நூல்களையும்

இயற்றினார். சேது புராணம், திருப்பாங்கிரிப் புராணம் முதலியவற்றை இயற்றிய நிரம்பவழகிய தேசிகர் சிவஞானசித்தியார் திருவருட்பயன் என்ற சித்தாந்த சாத்திர நூல்களுக்குச் சிறந்த உரையும் எழுதியுள்ளனர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புலவர்களுள் குமரகுருபர சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார், படிக்காசுப் புலவர் முதலியோர் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். குமரகுருபரர் தமிழறிவும் தவ்வொழுக்கமும் கவிதாசக்தியும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்றவர். தமிழ்ப்பாமாலைகொண்டு இறைவனைப் போற்றிய அப்பெரியார் இன்னிசை பொருந்திய பாக்களை எவ்வகை யாப்பிலும் அமைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இந்துஸ்தானி முதலிய வடநாட்டு மொழிகளிலும் வல்லுநராகலின், அம்மொழிச்சொற்களையும் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டனர். அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் காசிக் கலம்பகம், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நீதிநெறி விளக்கம் முதலியன. கற்பனைக்களஞ்சியம் என்று பாராட்டப்படும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஒரு வீரசைவர். தம் சமயக்கொள்கைகளைப் பிரபலிங்க லீலை முதலிய பிரபந்தங்கள் வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளனர். அவர் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்கள் சோணசைல மாலை, நிரோட்டக யமக அந்தாதி, நால்வர் நான்மணிமாலை முதலியன. அவர் கற்பனைச் சிறப்புடைய பாக்கள் பாடுவதற் சிறந்தவர். 'திவ்விய கவி' என்று

பாராட்டப்பட்ட பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் இயற்றிய பிரபந்தங்கள் அட்டபிரபந்தம் எனப்படும். அவை திருவாங்கக் கலம்பகம் திருவாங்கத்தந்தாதி முதலியன. சிலேடை யமகம் திரிபு முதலியவற்றையுடைய சுவைநிரம்பிய பாக்களைப் பாடுவதில் ஆற்றல்வாய்ந்தவர் என்பதற்கு அவர்பாடிய பிரபந்தங்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. சந்தப் பாக்கள் பாடுவதில் இணையற்று விளங்கியவர் படிக்காசுப்புலவர். அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் தொண்டைமண்டல சதகம், புள்ளிருக்கும் வேளூர்க் கலம்பகம் முதலியன. பல தனிப்பாடல்களையும் அவர் பாடியுள்ளனர். சிதக்காதிவள்ளல் இறந்ததைக் கேட்டு அவ்வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பை வியந்து அவர்பாடிய பாக்கள் நெஞ்சை உருக்குந்தகையன.

6. உரையாசிரியர்கள்

தமிழிலக்கண இலக்கியங்களுக்குச் சிறந்த உரைவகுத்த ஆசிரியர்களுள் நச்சினூர்க்கினியர் அடியார்க்குநல்லார் பரிமேலழகர் முதலியோர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் வாழ்ந்தவர்கள் என்பர். தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களுக்கும் எட்டுத்தொகை முதலிய இலக்கியங்களுக்கும் அக்காலப்பகுதியில் உரைகள் வகுத்ததை நோக்குமிடத்து, தமிழிலக்கண இலக்கியங்களை மக்கள் ஆர்வத்தோடு கற்றுவந்தனரென்பது தெரிய வருகின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மதுரையிலிருந்து கத்தோலிக்க சமயத்தொண்டு செய்துவந்த த. இல.—9

தத்துவபோதகசுவாமிகள்* உரோமாபுரிக்கு எழுதிய கடிதங்களில், அவர்காலத்தில் மதுரை முதலிய இடங்களில் ஆசிரியர் பலர் இருந்து மாணவர்க்குத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்பித்துவந்தமையைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால், அக்காலத்து மக்கள் பழைய இலக்கண இலக்கியங்களைப் பெரிதும் விரும்பிக் கற்றுவந்தனரென்பது தெரிகின்றது. அந்நூல்களை ஆசிரியருதவியின்றியும் மாணவர் கற்றற் பொருட்டு உரைகள் வகுக்கப்பட்டனபோலும்.

அடியார்க்குநல்லார் முற்காலத்திலெழுந்த முதல் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்து முத்தமிழ்க் காவியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்குச் சிறந்த உரைவகுத்துள்ளனர். அந்நூல் எழுந்த காலத்து இலக்கியமரபு பண்பாடு முதலிய வற்றை அவருரை தெளிவாகப் பிரதிவிம்பித்துக் காட்டுகின்றது. சுவைமிக்க அக்காவியத்தின் நயங்களை யெல்லாம் ஒத்திசைபொருந்திய உரைநடையில் அமைத்துக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து, அவர் சிறந்த உரைநடைவல்லார் என்பதும் கவிதையைச் சுவைக்கும் ஆற்றல் பெரிதுமுடையவர் என்பதும் புலப்படும். இயலிசைநாடகத் தமிழ்நூல்கள் பல அவர்காலத்தில் இருந்தனவென்பதை அவருரையால் அறியலாம். தமிழுரையாசிரியர்களுள் இலக்கண இலக்கிய அறிவில் நச்சினூர்க்கினியர் தலைசிறந்தவரென்பதை 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கினியர்' என்று பாராட்டப்படுவதிலிருந்து அறியலாம். தம்முடைய கொள்கைகளை நிறுவுவதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்களை யெல்லாம் பிறர் மனங்

* Robert de Nobile.

கொள்ளுமாறு தர்க்கமுறையாக அமைத்துக் காட்டுவதில் அவர் தலைசிறந்தவர் என்பது தொல்காப்பியம் முதலியவற்றிற்கு அவரெழுதிய உரையிலிருந்து அறியலாம். அவர் உரைவகுத்த நூல்களைப் பின்வரும் வெண்பாவால் அறிக :

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு னைஞ்ஞான்கும்—சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னூர்க்கினிய மே.”

திருக்குறளுக்கு உரைவகுத்தோர் பலர். அவர்களுள் பரி என்பார் வகுத்த உரை சிறந்ததென்றும், அதனினும் சிறந்த உரையைப் பரிமேலழகர் வகுத்ததனால் அவரைப் பரிமேலழகர் எனவும் பரிமேலழகியார் எனவும் பாராட்டினரென்றும் அறியக்கிடப்பதிலிருந்து திறன்படைத்த உரையாளர் அவர் என்பது பெறப்படும். செறிவு திண்மை முதலிய பண்புகளோடுகூடிய குறளுக்கு அத்தகைய சிறப்பியல்புகள் பொருந்திய செவ்விய இன்பமான மொழிநடையினால் உரைவகுத்தமை பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. தமிழிலக்கியங்களுக்கு வகுத்த உரைகளுள் அதுமிகச் சிறப்புவாய்ந்தது என்பதை,

“பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி.”

என்னும் வெண்பாவால் அறியலாம்.

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தப் பாடல்களிலுள்ள அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் பட்டர் முதலிய வைணவப் பெரியார்கள் ஆராய்ந்து உரை கூறியுள்ளனர். நாயக்கர்காலத்தில் வாழ்ந்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை முதலியோர் அவற்றிற்கு ஆரூயிரப்படி முதலிய உரைகளை எழுதியுள்ளனர். அவர்கண்ட நுண்பொருள்களையும் பிறவற்றையும் எடுத்துவிளக்கும் நோக்கமாக வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, 'வியாக்கியான சக்கரவர்த்தி' என்று புகழப்பட்ட பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஆகிய பேரறிஞர்கள் அப்பிரபந்தத்திற்கு மணிப்பிரவாளநடையில் சிறந்த உரைவகுத்துள்ளனர்.

சைவசித்தாந்த நூல்களை மக்கள் விரும்பிப் படித்தற்பொருட்டு அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அக்காலப்பகுதியில் உரைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன வென்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு பல ஆசிரியர்களும் உரைகளை யெழுத முன்வந்ததாலே தமிழரைநடை வளரத்தொடங்கிற்று. முந்திய காலப்பகுதிகளில் செய்யுட்பொருளையும் சூத்திரப்பொருளையும் விளக்க உதவிய உரைநடை, நாயக்கர்காலத்தில் தனி உரைநூல்களையும் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு வழிகாட்டியவர்தத்துவபோதகசுவாமிகள் என்றே கூறலாம். அவருடைய காலந்தொடக்கம் தமிழில் உரைநடையும் உரைநடை இலக்கியங்களும் வளரத்தொடங்கின.

7. தமிழைவளர்த்த அரசரும் ஆதீனங்களும்

முற்காலங்களில் ஆட்சிபுரிந்த தமிழரசர்கள் தமிழை ஆதரித்ததுபோல அத்துணைச் சிறப்பாக விசயநகரமன்னரும் நாயக்கமன்னரும் அதனை ஆதரிக்கவில்லை. அக்காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த அதிவீரராமபாண்டியன், இராமநாதபுரத்தை ஆண்ட சேதுபதிமன்னர்கள், யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட பரராசசேகரன் முதலிய தமிழரசர்கள் புலவர்களை ஆதரித்துவந்தனர். இவ்வாறு அக்காலத்தில் ஆண்ட சிற்றரசரும் பிறரும் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு வேண்டியனபுரிந்து அவர்களை ஆதரித்ததுமட்டுமன்றி, தாமும் சிறந்த இலக்கியங்களை இயற்றித் தமிழை வளர்த்துவந்தனர். அவர்களுள் **நைடதம்** இயற்றிய அதிவீரராம பாண்டியனும், **இரகுவமிசம்** என்னும் நூலை இயற்றிய யாழ்ப்பாணத்து அரசகேசரியும் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நாயக்கர்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய பல்வேறு சமயக்கருத்துக்களையும் தத்துவக்கொள்கைகளையும் பரப்புதற்பொருட்டுத் தோன்றிய மடங்களும் ஆதீனங்களும் பல. அவற்றுள் தருமபுரவாதீனம், திருவாவடுதுறையாதீனம் என்பவை சித்தாந்தசைவத்தை வளர்த்தற்கு அருமுயற்சிகள் பலவற்றை அக்காலந்தொடக்கமாகச் செய்துவருகின்றன. அம்மடங்களில் அதிபதிகளாயிருந்தோரும்

பிறரும் பல அரிய தத்துவசாத்திர நூல்களையும் சமயநூல்களையும் உரைகளையும் இயற்றியுள்ளனர். அவர்களுள் தருமபுரவாதீனத்தைச் சார்ந்த குமரகுருபர சுவாமிகளும், திருவாவடுதுறையாதீனத்தைச் சார்ந்த அம்பலவாணதேசிகர் ஈசானதேசிகர் சிவஞானமுனிவர் என்போரும் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அம்மடங்களைச் சார்ந்தோர் நூல்களை யெழுதியும், மாணவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் உதவிக் கல்விகற்பித்தும் சமய உபதேசஞ்செய்தும் தமிழ்வளர்ச்சிக்குச் செய்துவரும் தொண்டு போற்றத்தக்கதே.

VI. ஐரோப்பியர் காலம்

நாயக்கர்காலத்தின்பின் உள்ள பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளைக்கொண்ட காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படும்.

1. அரசியல் நிலை

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் நாயக்கராட்சி நிலைகுலைய, முகம்மதியர் பலமுறை படையெடுத்துவந்து ஈற்றில் நாட்டினைக்கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தனர். அவர் இஸ்லாமிய மதத்தினராதலாலும், நாட்டில் சிறந்த அரசியலை அவர் நிறுவ முடியாதிருந்ததனாலும், பற்பல இடங்களில் சண்டைகளும் குழப்பங்களும் இடையிடையே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அதனால், அவர் தம் ஆட்சியை நிலைப்படுத்த முடியாதிருந்தது. அந்நாளில் வியாபாரஞ் செய்தற்பொருட்டு இந்தியாவில் வந்து தங்கியிருந்த பிராஞ்சியருக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே பொருமையும் போட்டியும் இருந்துவந்ததனால், அவர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்க்கச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். முகம்மதியராட்சி குழப்பங்களுக்கு ஏதுவாயிருந்ததைக்கண்ட அவர்கள் உள்நாட்டு அரசியல்விஷயங்களிலுந் தலையிடத் தொடங்கினர். நாளைடைவில் முகம்மதியராட்சி வலி குன்ற, ஆங்கிலேயர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத்

தொடங்கினர். பிராஞ்சியரும் புதுச்சேரி காரைக் கால் என்னுமிடங்களைக் கைப்பற்றினர். இவ்வாறு ஐரோப்பியராட்சிக்குட்பட்ட தமிழ்நாட்டில் அமைதி நிலவிவந்ததனால் நாடு பலவழிகளிலும் முன்னேறியது. ஆங்கிலேயராட்சி 1947-ல் நீங்கவே பலதூற்றூண்டுகளாக அடிமைத் தளையில் அகப்பட்டுக்கிடந்த தமிழ்நாடு சுதந்திரம்பெற்றது.

2. சமய நிலை

நாயக்கர்காலப்பகுதியில் சைவம் வைணவமாகிய இந்துசமயப்பிரிவுகள் வளர்ந்துவந்தமையையும், தத்துவசாஸ்திரக் கொள்கைகள் நாட்டிற் பரவிவந்தமையையும் முந்திய அதிகாரத்திற்கூறிலேம். நாயக்கமன்னரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற் பரவத்தொடங்கிய கிறிஸ்தவசமயம் முகம்மதியரின் ஆட்சிக்காலத்திற் சில இன்னல்களை அதுபவித்தபோதும் தளர்ச்சியுற்றிலது; பின் ஆங்கிலேயராட்சி நாட்டில் நிலவிய காலத்தில் அது சிறப்பாகவளர்ந்துவந்தது. நாட்டையாண்ட ஆங்கிலேயர் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து தம் சமயத்திற்கு அதுதாபங் காட்டியமை அதன் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாயிருந்தது. தம் சமயத்திற்கென்றே வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ்செய்த ஐரோப்பியப் பாதிரிமாரும் சுத்தோலிக்க குருமாரும் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்து தம் சமயத்தை வளர்த்தற்கு இடைவிடாது உழைத்துவந்தனர். மக்களின் அன்பைப் பெறுதற்கு வழி அவர் மொழியைக்கற்று அவர்களோடு கலந்துவாழ்தல் என்

பதை நன்கறிந்த இவர் தமிழ்மக்களோடு கலந்து வாழ்ந்து தமிழ்மொழியைக் கற்று அம்மொழி வாயிலாகச் சமயக்கொள்கைகளை நாட்டிற் பரப்பினர். எத்தகைய இன்னல்கள் வந்துற்றபோதும் அவற்றிற்குச் சிறிதளவேனுஞ் சலியாது தம் காரியத்திற்கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து இவர் உழைத்து வந்தமையால் கிறிஸ்தவ சமயம் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வளரலாயிற்று. கிறிஸ்தவக் குருமார்தம் சமயத்திற்குச் செய்துவந்த தொண்டு தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிற்றென்றே கருதக்கிடக்கின்றது. நாயக்கர்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற் கால்வைத்த இஸ்லாமிய சமயம் முகம்மதிய ராட்சிக் காலத்தில் பற்பல இடங்களிலும் பரவிற்று. மேலும் பரவுதற்கேற்ற வசதிகள் அவராட்சிக் குப்பின் இல்லாமையால் அது வளர்ச்சியுறுதிருந்த போதிலும், அம்மதத்தைத் தழுவி யமக்கள் அதனைச் சிறப்பாகப் போற்றிவந்தனர்.

மேற்கூறிய பிறநாட்டுச் சமயங்கள் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து மக்களுட் பலரைத் தம் வசப்படுத்திய போதும் இந்துசமயம் தளர்ச்சியுறவில்லையென்றே கூறலாம். தத்தம் சமயங்களை வளர்த்தற்பொருட்டு கிறிஸ்தவரும் இந்துக்களும் கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக நிகழ்த்திவந்த சமயவாதங்கள் இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோலாயிருந்தனவென்றே கூறல்வேண்டும். அவ்வாதங்கள் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவினவென்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

3. இலக்கியப்பண்பு

சமயப் பிரசாரஞ் செய்தற்பொருட்டு ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த காலம்முதல் தமிழிலக்கியப் போக்கில் உண்டான மாற்றங்களையும் இக்காலத் தமிழிலக்கியத்திற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றையும் ஆராய்வாம்.

நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியில் தமிழிலக்கியம் மந்தகதியுடனும் ஐரோப்பியர்காலத்தில் விரைவாயும் சென்றதற்குப் பலகாரணங்களுள். மரணத்தின்பின் மக்கள் அடையுங்கதியை நோக்கியெழுந்த நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் சமயச்சார்பும் தத்துவச்சார்பும் உள்ளனவேயன்றி, வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பில்லாதவையென்றே கூறல் வேண்டும். இவ்வாறு உயிர்த்துடிப்பில்லாத நிலையை அடைந்ததற்கு அவை வடமொழி இலக்கியத்தை வேண்டாத அளவிற்குப் பின்பற்றியதும் ஒரு காரணமாகும். இதிகாசம் புராணம் தர்க்கம் தத்துவசாஸ்திரம் முதலிய பலதுறைகளிலும் சிறந்துவிளங்கும் வடமொழியிலக்கியத்தைத் தழுவி, முந்திய காலப்பிரிவுகளில் வாழ்ந்த ஆற்றல்மிக்க புலவர்கள் அரிய நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் இயற்றித்தந்தனர். அவர்கள் வீறுடன் கையாண்ட செய்யுள்வகைகளை நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்கள் தாமும் உபயோகித்து, அவர்சென்ற வழியிற் சென்று பல புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். இந்நூல்கள் சுவையும் உயிர்த்துடிப்பும் அற்றவையா யிருந்தமையால் மக்களின் மனத்

தைப் பெரிதுங் கவர்ந்தில. நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களுட் சிலர் மக்கள்மனத்தைக் கவரக்கூடியனவாயும் வாழ்க்கைத் தொடர்புடையனவாயுமுள்ள விஷயங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு நாடகப்பண்புவாய்ந்த குறவஞ்சி, பள்ளு என்னும் புதிய பிரபந்தங்களை இயற்றத்தொடங்கினர். அவற்றின்கண் சிந்து முதலிய புதிய செய்யுள்வகைகளைக் கையாண்டு பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்களையும் உபயோகித்தனர். இவ்வாறு புதிய வழிகளில் இலக்கியம் செல்லப்பகுந்தமை, நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியிலெழுந்த ஏனைய இலக்கியங்கள் மக்கள் மனதைக் கவராமைக்கு அறிகுறியாகும். இலக்கியம் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும் படித்து இன்புறக்கூடியதாயும் காலத்தின் போக்கிற்குப் பொருந்துவதாயும் மக்கள் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாயும் இல்லாவிடின், அது உயிர்த்துடிப்புள்ளதென்றும் வளர்ச்சிக்குரியதென்றும் கூறல்முடியாது. ஐரோப்பிய நாகரிகத்தொடர்பு உண்டாதற்குச் சிறிது முந்தியகாலப்பகுதியில் தோன்றிய தமிழிலக்கியங்கள் பல பாராட்டத்தக்கனவல்ல. யாப்பு அணி இலக்கணங்களைக் கூறும் நூல்களையும் நிகண்டுகளையும் படித்து, அவற்றிற்கிணங்கச் செய்யுட்களை இயற்றுவது எளிது; உணர்ச்சிவேகமும் கற்பனைத்திறனும் பொருந்திய பாக்களை இயற்றுதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று.

பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் ஐரோப்பிய நாடுகளில் கிரேக்க உரோம இலக்கியங்களைத் தழுவி

எழுந்த இலக்கியங்கள் கல்வியறிவுடையோர் மட்டுமே படித்தறியக் கூடியனவாயிருந்தன. அந்நூற்றாண்டில் அந்நாடுகளிலே கலைகள் புத்துயிர் பெற்றதன்பயனாக, வாழ்க்கைத் தொடர்புடைய இலக்கியங்களை ஆசிரியர்கள் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த மொழிகளிலேயே இயற்ற ஆரம்பித்தனர். அக்காலந்தொடக்கம் அவ்விலக்கியங்கள் காலப்போக்கிற்கிணங்க விரைவில் வளர்ந்துசெல்லத் தொடங்கின. ஐரோப்பியர் சமயப் பிரசாரஞ் செய்தற்பொருட்டு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து நூல்கள் பலவற்றை எழுதிய காலமுதல் தமிழிலக்கியம் ஒரு புதுவழியிற் செல்லத்தொடங்கிற்று. மக்கள்வாழ்க்கையை உயிராகக்கொண்ட இலக்கியவளம்படைத்த ஆங்கிலமொழியைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்மக்கள் கற்கத்தொடங்கினர். அம்மொழி வாயிலாகப் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களையுங் கற்றறிந்த தமிழ்வாணர் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களின் போக்கைத் தழுவி நூல்களை இயற்றத்தொடங்கினர். நாயக்கர்காலப் பிரிவில் வடமொழியிலக்கியத்தைப் பின்பற்றிச் சென்ற தமிழிலக்கியம் இக்காலத்தில் மேலைத்தேய இலக்கியமென்னும் புதுவெள்ளத்தைப் பெற்று விரைந்துசெல்லத் தொடங்கிற்று.

ஆங்கிலநாகரிகத் தொடர்பினால் தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கைமுறையில் பல மாற்றங்களுண்டாயின. சமுதாயத்தில் சமத்துவம் சுயாதீனம் முதலிய பண்புகள் சிறப்பிடம் பெறலாயின. அதனால்,

மக்களிடையே நிலவிய சாதிபேதங்கள் அருகத் தொடங்கின. இவ்வாறு பலவழிகளிலும் மக்கள் வாழ்க்கை மாற்றமுற இலக்கியமும் அதன்போக்கிற்கிணங்க வளர்ந்துசென்றது. அதுமட்டுமன்றி, அந்நாகரிகத் தொடர்பினால் விஞ்ஞானசாஸ்திரநூல்கள் அகராதிகள் ஒப்பிலக்கண நூல்கள் ஆராய்ச்சி நூல்கள் முதலியனவும் தோன்றின. அவற்றை விட, பத்திரிகைகளும் தோன்றி மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின. இக்காலப்பிரிவில் இருந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களுள் பலர் புதிய துறைகளில் பல நூல்களை இயற்றியுள்ளனரெனினும், சிலர் பழைய இலக்கியப் போக்கினைத் தழுவி புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றியுள்ளனரென்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இனி இக்காலப்பிரிவில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியத்திலும் சிறப்பாக நாடக இலக்கியமும், அதனினும் சிறப்பாக உரைநடை யிலக்கியமும் வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்குவாம்.

4. உரைநடை யிலக்கியம்

செய்யுள்நடையைப் போலவே உரைநடையும் உணர்ச்சியோடுகூடிய அநுபவங்களை வெளிப்படுத்துதற்குச் சிறந்த கருவியென்பதை நம்முன்னோர் அறிந்திருந்தனர் என்பதையும் அதனைப் பிரயோகித்துப் பல இலக்கியங்களை இயற்றினர் என்பதையும் தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறியலாம். தொல்காப்பியர் காலந்தொடக்கம் பதினேழாம் நூற்றாண்டுவரையுமுள்ள காலப்பகுதியில் உரை

நடையிலக்கியங்கள் காணப்படாமையால், அக்காலப் பகுதிக்குரிய தமிழிலக்கிய வரலாறு செய்யுளிலக்கிய வரலாறுகவே இருக்கின்றது. அக்காலத்தில் உரைநடையிலக்கியங்கள் தோன்றவில்லையெனினும், உரைநடை சிறப்பாக வளர்ச்சிபெற்று வந்ததென்று அக்காலத்தில் இலக்கண இலக்கிய நூல்களுக்கு எழுதிய உரைகளைக்கொண்டு கூறலாம். அவையாவும் கல்வியறிவுடையோர் படித்து இன்புறுதற்கேற்ற உயரிய நடையில் தர்க்கமுறையில் எழுதப்பட்டவை. சேனாவரையர் பரிமேலழகர் முதலியோர் கையாண்ட உரைநடையை நோக்கும் போது சிறந்த செய்யுள்நடையினை மட்டுமன்றி, பாராட்டத் தகுந்த உரைநடையினையும் தோற்றுவிக்கக்கூடிய ஆற்றலையுடையது தமிழ்மொழியென்பது தெரிகின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் உரைநடையிலக்கியங்கள் தோன்றாமையும் அங்ஙனம் தோன்றியிருந்தனவாயின், அவை அழிந்துபோனமைக்கும் சில காரணங்கள் கூறலாம். அச்சியந்திரமில்லாத அக்காலத்தில் மக்கள் நூல்களை ஏடுகளில் எழுதியே படிக்கவேண்டியிருந்தது. நூல்களின் பிரதிகளைப் பெருக்குதற்கு வசதிக்குறைவுகள் அக்காலத்திலிருந்தமையால், பல நூல்களையும் மனனஞ்செய்து வைத்திருக்கவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது. ஆகவே, சொற்கருக்கமும் பொருட்செறிவுமுள்ள செய்யுள்நடையைக் கையாளவேண்டியிருந்ததனால், புலவர்கள் தம் உணர்ச்சியநுபவங்களைச் செய்யுள் நடையிலேயே அமைத்தனர். அச்சியந்திரம் வந்தகாலத்தில் உரை

நடையிலக்கியங்கள் பல்கத்தொடங்கின. அதனால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் உரைநடையிலக்கியம் வளர்ச்சிபெற்றது.

ஐரோப்பியர்கால ஆரம்பத்திலே பல உரைநடை நூல்களை எழுதிய தத்துவபோதகசுவாமிகள் வீரமாமுனிவர்* என்ற இரு கத்தோலிக்கப்பெரியார்களும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம்பெற்று விளங்குகின்றனர். தத்துவபோதகசுவாமிகள் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இத்தாலி தேசத்திலிருந்து மதுரைக்கு வந்து தமிழ்மக்கள் விரும்பத்தக்க ஒழுக்கமும் உடையும் பூண்டு மக்களோடு கூடிவாழ்ந்து தமிழ்மொழியைக் கற்று அம்மொழிவாயிலாகக் கத்தோலிக்க மதப்பிரசாரஞ் செய்து உரைநடை நூல்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளனர். அவரெழுதிய நூல்கள் : ஆத்தும நிர்ணயம், கடவுள் நிர்ணயம், தத்துவக் கண்ணாடி, யேசுநாதர் சரித்திரம் முதலியன. இலக்கண இலக்கிய அறிவிற்குறைந்தவர்களும் கற்றுணரக்கூடிய இலகுவான உரைநடையில் அவையாவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இத்தாலி நாட்டிலிருந்து வந்து ஐம்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டிலே சமயத்தொண்டுசெய்த வீரமாமுனிவர் தமிழ்மொழியையும் கற்று, தமிழின் அருமை பெருமைகளை ஐரோப்பியரும் கண்டுபொற்றுதற்பொருட்டு, இலத்தீன் மொழியில் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்தும் தமிழிலக்கணநூல் எழுதியும் தமிழின் சிறப்பிணையெடுத்துக் காட்டினார். அது

* Constantius Beschi

மட்டுமன்றி, தமிழில் வேதவிளக்கம், வேதியரொழுக்கம், வாமன்கதை, பரமார்த்தகுருகதை முதலிய உரைநடையிலக்கியங்களையும் தேம்பாவணி என்னும் காவியத்தையும் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் முதலிய அரிய பிரபந்தங்களையும் தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் இலக்கணநூலையும் சதுரகராதி முதலியவற்றையும் இயற்றித் தமிழ்மொழியைச் சிறப்பித்தனர். அவர் எழுதிய சதுரகராதி உலகவழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் உள்ள சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுகின்றது. அதுவே பிற்காலத்தில் தோன்றிய பேரகராதிகள் பலவற்றிற்கும் வழிகாட்டியாயிருந்தது. தமிழ் நெடுங்கணக்கிலும் அவர் பல அரிய திருத்தங்களைச் செய்துள்ளார்.

வாக்கியங்களில் வடசொற்களை அதிகமாக அமைத்து ஓசைநயம் ஒன்றையே கருதி யெழுதியதால் தத்துவபோதகசுவாமிகளின் உரைநடை இயற்கைமுறையில் அமையவில்லை. வீரமாமுனிவர் எழுதிய வாமன்கதை, பரமார்த்த குருவின் கதை முதலியவை, உரைநடை இலக்கியங்களிற் காணப்படவேண்டிய பல சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. தமிழ்நடைநடையில் முதன்முதல் எழுந்த அங்கத இலக்கியம் பரமார்த்தகுரு கதையென்றே கூறலாம். நகைச்சுவை ததும்பும் கதையொன்றினைக் கூறும் வாயிலாக பாதிரிமாரையும் அவர்கள் செய்துவந்த காரியங்களையும் அந்நூலில் ஏளனஞ்செய்துள்ளனர். அவர் கல்வியறிவிற் குறைந்த மக்களுக்கும் பொருள் புலப்படக்கூடிய முறையில் இலகுவான

சொற்களைக் கையாண்டு உரைநூல்களை எழுதினர். வேதியரொழுக்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கீழ்வரும் பகுதி அவருரைநடைக்கு ஓர் உதாரணமாகும் :

“நீ அன்போடே சொன்னதை மற்றவரும் அன்போடே கேட்பார். நீயே வேறே நோக்க மின்றி அவன் ஆத்துமப் பிரயோசனம் ஒன்றி னையேபற்றிப் பேசுகிறயென்று கண்டால், கொடிய யயினும் பொருந்திக்கேட்பான். நீயே உருகி அவன் செய்த பாவத்தின் கொடுமை காட்டினால், அவனுங்கேட்டு உள்ளருகி அழுவான். நீயே அவ னுக்குப் பாவத்தினால்வருங் கேட்டுக்கு அஞ்சினாற் போலப் பேசினால் அவனும் அதற்குப் பயந்து நடக்கத் துணிவான்.”

சாதாரண கல்வியறிவுடையோரும் படித்துப் பொருளறியக் கூடியதாக உரைநடை அமைய வேண்டுமென்று கூறுவதால், தர்க்கமுறையாக இலக்கியவழக்குச் சொற்களும் இலக்கண அமைதி யும் உடையதாயிருத்தல் கூடாது என்பது கருத் தன்று. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குப் பொருந் தக்கூடியதாக அதனைக் கையாளுதலே தக்கது. சாத்திரசம்பந்தமான விஷயங்களைத் தெளிவுறுத்த வேண்டிய இடத்து, அவற்றிற்குப் பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்து இலக்கணவரம்பு கடவாது தர்க்கமுறைப்படி கூறுதல் இன்றியமையாததாகிந் தது. உணர்ச்சிசம்பந்தமான அநுபவத்தைப் புலப் படுத்தவேண்டிய இடத்து, பேச்சுவழக்கிலுள்ள செந்ற்களைப் பிரயோகியாமல் விடல் முடியாது.

த. இல.—10

தான் எழுதுவதைச் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும் படித்து இன்புறவேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய எழுத்தாளன் பொருத்தமான நடையில் எழுதாவிடின் அவன் நோக்கம் நிறைவேறமாட்டாது. அதனால், வீரமாமுனிவரும் அக்காலத்து வழக்கிலிருந்த சொற்கள் பலவற்றைக் கையாண்டு உரைநடையிலக்கியங்களை எழுதியுள்ளனர்.

இவ்வாறு தமிழுரைநடை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் விருத்தியடைந்ததற்குக் காரணமாயிருந்தவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை இரண்டு: ஒன்று அச்சியந்திரம்; மற்றது சமயப்பிரசாரம். பாதிரிமாரும் கத்தோலிக்கருமாரும் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகவே உரைநூல்களையும் நிருபங்களையும் எழுதி வெளியிட்டனர். அவற்றின் பிரதிகளை ஏராளமாகப் பெற்று மக்களுக்குக் கொடுத்தற்பொருட்டு, தரங்கம்பாடி அம்பலக்காடு முதலிய இடங்களில் அச்சியந்திரசாலைகளை அமைத்தனர். நூல்கள், நிருபங்கள், கண்டனங்கள் என்பவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளியிட்ட கத்தோலிக்கருக்கும் லாதர்சபையாருக்குமிடையே மூண்ட பகைமை காரணமாக எழுத்துவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. வீரமாமுனிவர் எழுதிய வேதவிளக்கத்திற்கு மறுப்பாக லாதர்சபையார் எழுதிய திருச்சபைப்பேதகம் என்ற கண்டனநூல் வெளிவந்தது. அந்நூலிற்கு மறுப்பாகப் பேதகம் மறுத்தல், லுத்தர் இனத்தியல்பு என்ற நூல்கள் இரண்டினை வீரமாமுனிவர் வெளி

யிட்டனர். கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரங்கள் இந்து சமயத்தை ஓரளவிற்குத் தாக்கினமையால் அவற்றிற்கு மாறாக ஏசுமத நிராகரணம் முதலிய கண்டன நூல்களைச் சைவர்கள் வெளியிட்டனர். இத்தகைய மதகண்டன வெளியீடுகள் தமிழுரைநடை விருத்திக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. காலத்திற்கேற்ற வகையில் உரைநடையும் வளர்ந்துசெல்வதாயிற்று.

அந்நூற்றாண்டில் தமிழுரைநடை ஒரு புதுவழியில் வளரத்தொடங்கியபோதும் முற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உயரிய நடையைப் பின்பற்றிப் பல உரைநூல்களை எழுதிய உரைநூலாசிரியர்கள் சிலரும் அக்காலத்தில் இருந்தனர். அவர்களுள் சிவஞானமுனிவர் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். தருக்கம், சமயசாத்திரம், இலக்கியம், இலக்கணம் முதலிய பலதுறைகளிலும் அந்நூற்றாண்டில் ஒப்பாரும்மிக்காருமில்லாது விளங்கிய பெரியார் அவர். காஞ்சிப் புராணம் முதலிய பல செய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றியதோடு இலக்கண விளக்கச் சூருவளி, சித்தாந்த மரபுகண்டனகண்டனம் முதலிய கண்டன நூல்களையும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலிய ஆராய்ச்சி நூல்களையும் திராவிட மாபாடியம் என்னும் சிவஞானபோதப் பேருரையையும் இயற்றியுள்ளனர். தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் படிப்போர் மனத்திற் பதியுமாறு தர்க்கமுறையாக அமைத்துக்காட்டும் ஆற்றலும், பிறர் எளிதில் விளங்கமுடியாத விஷயமாயினும் அதனைத் தெளிவாக விளக்குந்திறனும்,

சிவஞானமுனிவருக்கு உண்டென்பதை அவருரை நடையை நோக்கியறியலாம். பொருட்செறிவுடைய அவர்வாக்கியங்கள் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு கம்பீரமாகச்செல்லும் பண்பினையுடையன.

தமிழில் உரைநடை இலக்கியம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆரம்பித்தபோதும், அது விரைவாக வளரத்தொடங்கிய காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்றே கூறலாம். தமிழ்நாட்டின் ஆங்கிலக்கல்வி விருத்தியே அதற்குக் காரணமாகும். ஆங்கிலங்கற்ற ஆசிரியர் பலர் ஆங்கில உரைநடை இலக்கியங்களைத் தழுவித் தமிழில் உரைநடையிலக்கியங்களை இயற்ற முற்பட்டனர். அதனால், நாவல்கள் கட்டுரைகள் கதைகள் ஆராய்ச்சி நூல்கள் இன்றோரன்ன பல உரைநடை நூல்கள் தமிழிலெழுந்தன. தாண்டவராய முதலியார், ஆறுமுக நாவலர், வேதநாயகம்பிள்ளை, வீரசாமிச்செட்டியார், ராஜமையர், சரவணப்பிள்ளை, சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆகியோர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு உரைநடையாசிரியர்களுள் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கோர். அக்காலத்தில் உரைநடைநூல்கள் பெருகவேண்டுமென்ற கருத்துடையோர் பலர் மக்களை வசீகரிக்கத் தகுந்த இராமாயணக் கதை, பாரதக் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை, நளன் கதை முதலியவற்றை யெழுதி வெளியிட்டனர். தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரக் கதைகளையும் வீரசாமிச் செட்டியார் விநோதரச

மஞ்சரி என்ற நூலினையும் எழுதினர். ஆங்கிலத்திலுள்ள 'அற்புதசம்பவக் கதை'களைத் தழுவித் தமிழில் எழுந்த கதைநூல்களுள் வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுசூனசுந்தரி என்பனவும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் எழுதிய மதிவாணன் என்பதும் விசேடமாக நண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ராஜமையர் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரமும், யாழ்ப்பாணத்துச் சரவணப்பிள்ளை எழுதிய மோகனங்கி என்பதும் ஆங்கிலத்திலுள்ள உலகியற் கதைகளாகிய நாவல்களைத் தழுவித் தமிழிலெழுதப்பட்ட நூல்களாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரைநடையாசிரியர்களுள் சிவஞானசுவாமிகள் ஒப்புயர்வற்று விளங்கியதுபோலவே, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலர் சிறப்புற்று விளங்கினார். தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உரைநடை விருத்தி அவசியம் என்று வற்புறுத்தினோருள் ஆறுமுகநாவலர் சிறந்தவர். கிறிஸ்துமதப் பிரசாரத்தால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சைவசமயத்திற்குண்டான தளர்ச்சியை நீக்கிய நாவலர்பெருந்தகை தமிழ்மொழியை வளர்த்தற்குப் பல முயற்சிகள் செய்துள்ளனர். சென்னையிலே அச்சியந்திரசாலையொன்றை அமைத்துப் பல தமிழ் நூல்களைத் திருந்தியமுறையில் பிழையறப் பதிப்பித்துதவினர். எடுத்துக்கொண்ட காரியம் எதனையும் சோர்வின்றித் திருத்தமாகச் செய்யும் இயல்பினர் நாவலர் என்பதற்கு, வழக்கள் யாதுமின்றி அவர் அச்சிட்ட

நூல்களே சான்றாகும். செய்யுளிலக்கியங்களே வேண்டிய அளவு தமிழிலிருப்பதால் அவற்றை இயற்றுவதிலும் உரைநடை நூல்களை இயற்றுவதே தமிழ்மொழியை வளர்த்தற்குச் சிறந்தவழி என்று கொண்டு, பெரியபுராணம் திருவிளையாடற்புராணம் முதலியவற்றை உரைநடையில் எழுதியுதவியதோடு, அவர் பல கட்டுரைகளையும் கண்டன நூல்களையும் மாணவர் கற்றற்குவேண்டிய உரைநடை நூல்கள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ளனர். நாவலருடைய உரைநடை பழமையையும் புதுமையையும் ஒருங்குதழுவின முற்போக்குடைய ஒரு சிறந்த நடையாகும். பழைய இலக்கணமுறைகளை அநுசரித்து உரையாசிரியர்கள் எழுதிய நடையைப்போன்ற ஒரு கம்பீரமான நடையில் எழுதக்கூடிய ஆற்றலுடையவராயிருந்தபோதிலும், தமிழறிவிற் குறைந்தோரும் எளிதிற் பொருள் காணக்கூடியவகையில் காலத்திற்கேற்றவாறு வழக்கிலுள்ள வழுவற்ற சொற்களையும் பிரயோகித்து ஒரு சிறந்த நடையினைக் கையாண்டு நூல்களை எழுதினர். அதனால், அவர் 'வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்' என்று பாராட்டப்பட்டனர். தமிழுரைநடை வரலாற்றில் நாவலர் ஒரு சிறப்பிடம்பெற்று விளங்குவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆறுமுகநாவலர் காலத்தவரான சபாபதிநாவலர் தமது திராவிடப் பிரகாசிகையென்ற நூலில் உரையாசிரியர்களது உரைநடைப்போக்கைத் தழுவி வாக்கியங்களை அமைத்துள்ளனர். திராவிடப் பிரகாசிகையில் எடுத்தாளப்படும் விஷயங்கள் கற்றோரே படித்தின்புறுதற்குரியன. தமிழில் இலக்

கியம் இலக்கணம் சாத்திரம் முதலியன சம்பந்தமாக நிலவிய பிழையான கொள்கைகள் பலவற்றைக் கண்டிக்க எழுந்த நூலாதலின், அது பழைய உரைநடையைத் தழுவி எழுதப்பட்டதெனலாம். சேவைவரையரையும் சிவஞானமுனிவரையும் போலவே தர்க்கமுறையாக வசனங்கள் எழுதுவதற்கைதேர்ந்தவரென்பதை இவர் உரைநடையை நோக்கியறியலாம். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் முதலிய தமிழ்ப்பெரியார் சிலர் சபாபதிநாவலரைப்போலவே பழைய உரைநடையைத் தழுவி நூல்களை எழுத ஆரம்பித்தபோதும், அத்தகைய உரைநடையால் வரும்பயன் பெரிதாகாதென உணர்ந்து, நாளடைவில் இலகுவான சொற்களைப் பிரயோகித்து ஒரு புதிய நடையினை எழுத முற்பட்டனர். அதனால், அவர்களும் சிறந்த உரைநடையாசிரியர்கள் என்று பாராட்டப்படுகின்றனர். நாவலருடையகாலத்திலும் அதற்குப்பின்னும் இருந்த உரைநடையாளர்களுள் சிலர் வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பெய்து பழைய உரைநடையைப் பின்பற்றி உணர்ச்சியும் உயிருமில்லாத வாக்கியங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கோத்துவைத்ததால் அவர்களின் உரைநடை நூல்கள் போற்றுவாரின்றிக் கிடக்கின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழுரைநடை வளர்ச்சிக்கு மேற்கூறிய உரைநூல்களையன்றிப் பத்திரிகைகளும் உதவிபுரிந்தன. இப்பத்திரிகைகளின் உற்பத்திக்கு மதப்பிரசாரமே காரணமென்று கூறலாம். மக்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டி, அதுவாயிலாகச் சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்ப எண்

ணிய கிறிஸ்தவசமயப்பிரசாரர்கள் அந்தூற்றுண்டில் மாதாந்தப் பத்திரிகைகளை வெளியிடத்தொடங்கினார். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை தமிழ்ப் பத்திரிகை, சுவிசேஷபிரபல விளக்கம், நற்போதகம், சிறுபிள்ளை நேசதோழன், பாலிய நேசன், தேசோபகாரி என்பன. அவற்றைக்கண்ட இந்துக்கள் தம் சமயத்தைத் திருந்தியமுறையில் வளர்த்தற்பொருட்டு விவேகவிளக்கம், இந்துசாதனம் முதலிய பத்திரிகைகளை வெளியிட்டனர். மக்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டும் நோக்கமாகவே சமயச்சார்பில்லாத அமிர்தவசனி முதலிய பத்திரிகைகளும் வெளிவந்தன.

5. செய்யுள் இலக்கியம்

இக்காலப் பகுதியிலெழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களுள் சமயச்சார்பில்லாதன மிகச்சிலவென்றே கூறலாம். தத்தம் மதங்களை மக்கள் போற்றிவளர்த்தற்கு வேண்டிய ஊக்கமொன்றைத்தவிர, புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்ல வேறு சிறப்புடைப் பண்புகள் சமூகவாழ்க்கையில் காணப்படாமையே அதற்குக் காரணமாகும். அவ்வாறு அவைகாணப்படாமையுக்கு நாடாட்சி பிறர் கைப்பட்டிருந்தமையை ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். கிறிஸ்தவம் இஸ்லாம் ஆகிய சமயங்கள் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதியனவாய் வந்தமையால், அச்சமயங்களைச் சார்ந்தோர் விழிப்பாயிருந்து அவற்றைப் பேணிவளர்க்கவேண்டியிருந்தது. அவற்றின் வளர்ச்சி இந்துசமயத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடைசெய்யுமென்பதை உணர்ந்த இந்துக்கள் தம் சமயத்தைப் பேணும்

நோக்கத்துடன் சமயச்சார்பான இலக்கியங்களையே எழுதினர். அதனால், இக்காலப்பிரிவில் வாழ்ந்த புலவர்கள் சமய உண்மைகளை விளக்கும் புராணங்கள் பிரபந்தங்கள் என்பவற்றை இயற்றினர். முந்திய காலப்பகுதிகளிலிருந்து சமயத்தொண்டுபுரிந்த பெரியார்களையும் அந்தூல்களில் ஆங்காங்கு பாராட்டினர். இவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களை நோக்கும்போது, முற்காலத்துப் புலவர்கள் போற்றிய இலக்கியமரபினையே பெரும்பாலும் போற்றின ரென்பது தெரிகின்றது. அதுமட்டுமன்றி, அவர்கையாண்ட யாப்பு வகைகளையே தாமும் கையாண்டு சிந்து கண்ணி வண்ணம் முதலிய இசைப்பா வகைகளையும் விருத்திசெய்தனர். முற்காலத்தில் அருகிக் காணப்பட்ட குறவஞ்சிநாடகம், காதல், பள்ளு முதலிய பிரபந்தவகைகள் இக்காலப்பிரிவில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டனவெனலாம். அவை தோன்றி வளர்ந்தவரலாற்றை ஆராய்ப்புகுவார்க்கு இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியம் பெரும் பயனளிக்குமென்றே யாம் கூறல்வேண்டும்.

இந்துசமயத்தைச் சார்ந்த இக்காலப் புலவர்களுள் தாயுமானசுவாமிகள், இராமலிங்க அடிகள், சிவஞானமுனிவர், கச்சியப்பமுனிவர், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, திரிகூடராசப்ப கவிராயர், அருணாசலகவிராயர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவர்கள் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தாம்பெற்ற பத்திரான அநுபவங்களை உணர்ச்சிமிக்க பாக்களில் அமைத்து

உதவிய தாயுமானசுவாமிகளும் இராமலிங்க அடிகளும் உயர்ந்த வரிசையில் வைத்து மதிக்கப்படும் புலவர்கள். நாயன்மார்களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் பின் அநுபவவாயிலாகப் பெற்ற சமய உண்மைகளைத் தோத்திர உருவத்தில் அருளிய பெரியார்களுள் சிறந்தவர்கள் என்றே இவர்களைக் கூறலாம். தர்க்கம் தத்துவசாஸ்திரம் இலக்கண இலக்கியம் என்பவற்றில் மட்டுமன்றி, கற்பனைத்திறன் கவிதாசக்தி என்பவற்றிலும் சிவஞானமுனிவர் சிறந்தவரென்பதற்கு அவரியற்றிய அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ், காஞ்சிப்புராணம் முதலிய செய்யுளிலக்கியங்களே சான்றாகும். கல்வியறிவும் புலமையும்மிக்க அவர் மாணாக்கர் பன்னிருவரும் பலதூல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவர்களுள் கச்சியப்பமுனிவர் திருத்தணிகைப்புராணம் திருவாணைக்காப்புராணம் முதலிய புராணங்களையும், கச்சியானந்தருத்ரேசர் வண்டுவிடுதாது முதலிய பல பிரபந்தங்களையும் இயற்றினார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களுள் சிறந்தவராகப் பாராட்டப்படுபவர் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை யென்றே கூறலாம். அவர் பதினாறு தலபுராணமும், பத்துப் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தமும், பதினொரு அந்தாதி யும், மாலை லீலை கோவை முதலிய பிற நூல்களும் பாடினரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. குசேலோ பாக்கியானம் என்ற நூலையும் அவர் பாடினரென்பார். மகாமகோபாத்தியாயர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர், மயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை முதலியோர் அவர் மாணாக்கராவர். கல்வியறிவில்லா

மக்களும் படித்துச் சுவைக்கக்கூடியதாக இசையுடன்கூடிய பாக்களைக்கொண்டு நாடக உருவத்திலெழுந்த நூல்கள் பல. அவற்றுள் திரிகூடராசப்பகவிராயர் இயற்றிய திருக்குற்றூலக் குறவஞ்சி, அருணாசல கவிராயர் இயற்றிய இராமநாடகம், கோபாலகிருஷ்ணபாரதியார் இயற்றிய நந்தனார் சரித்திரக்கீர்த்தனை என்பனவும் முக்கூடற்பள்ளு என்ற பிரபந்தமும் சிறந்தவையெனக் கூறலாம்.

இனி, சிறிஸ்தவசமயப் புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுளிலக்கியங்களை நோக்குவாம். அவர்களுள் வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம்பிள்ளை, கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகிய மூவரும் தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் சிறப்பினராகப் பாராட்டப்படுகின்றனர். வீரமாமுனிவர் உரைநடைநூல்கள் பலவற்றை இயற்றியதுமட்டுமன்றி, பல செய்யுளிலக்கியங்களையும் இயற்றினார். அவற்றுள் சிறந்துவிளங்குவது தேம்பாவணி யென்னும் காவியம். வாடாதமாலையாகிய அக்காவியம் யேசுநாதரின் தந்தை சூசையப்பரைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளது. அதன்கண் யேசுநாதர் பிறப்பு, வரலாறு, அவர் நிறுவிய சமயத்தின் பெருமை, கத்தோலிக்கமதக் கருத்துக்கள் இன்றோரன்ன பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. சிந்தாமணி கம்பராமாயணம் முதலிய பெருங்காப்பியங்களைத் தழுவித் தமிழ்மரபு பிறழாது இயற்றப்பட்ட அக்காவியத்தின்கண் 'தாந்தே' 'தாசோ' முதலிய மேனாட்டுப் பெரும் புலவர்களின் கருத்துக்களும், முன் தமிழிலில்லாத

புது அணிகள் சிலவும் வந்துள்ளன. அதன் சிறப்பைப் புலவரொருவர் 'தேம்பாவணியினைத் தொடினும் தமிழ்மணங்கமழுமென் கரமே,' என்று பாராட்டியுள்ளனர். வீரமாமுனிவர் இயற்றிய ஏனைய செய்யுளிலக்கியங்கள் திருக்காவலூர்க்கலம்பகம், கித்தேரியம்மாள் அம்மானை, அடைக்கலநாயகி வெண்பா, அன்னையழுங்கல் அந்தாதி என்பன.

பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் முதலிய உரைநடையிலக்கியங்களை இயற்றிய மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை என்பார் சர்வசமய சமரசக்கீர்த்தனை, நீதிநூல், பெண்புத்தி மாலை முதலிய செய்யுள் நூல்களையும் தனிப்பாடல்கள் பலவற்றையும் பாடியுள்ளனர். அவர் கத்தோலிக்க மதத்தினராயிருந்தபோதும் சமரச மனப்பான்மையுடையவரென்று அவர் பாக்களால் அறியலாம். வைணவராகப் பிறந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவிய கிருஷ்ணபிள்ளை என்பார் இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய மநோகரம் என்னும் இரு செய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஆங்கிலமொழியில் ஜோன் பன்யன்* ஆசிரியர் எழுதிய 'பில்கிறிம்ஸ் புரேகிறஸ்'† என்னும் நூலைத் தழுவி விருத்தப்பாவால் பாடப்பட்ட ஒரு காவியமாகும். யேசுநாதர்மீது அவர் பாடிய பத்திப்பாடல்கள் இரட்சணிய மநோகரம் என்னும் நூலின்கண் உள்

* John Bunyan.

† Pilgrims Progress.

என. அவற்றுட்பல நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தி லுள்ள பாக்களின் போக்கைத் தழுவி யுள்ளன.

இனி, இஸ்லாமியசமயத்தால் தமிழிலக்கியம் அடைந்த சிறப்பினை நோக்குவாம். இஸ்லாமிய சமயத்தோர் பிறமத கண்டனம் செய்ததாகவோ, பிறரைத் தம்வசப்படுத்தச் சமயப்பிரசாரஞ் செய்த தாகவோ அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியதாயில்லை. அவரனைவரும் தம் சமயத் தைச் சீரியமுறையில் பேணவேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்தையுடையோராய் வாழ்ந்துவந்தனர். பதி னேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப்புலவர் இயற்றிய சீரூப்புராணம் என்ற காவியமே இஸ்லா மிய இலக்கியங்களுள் முதன்மைவாய்ந்தது. சீனிய சரித்திரம், வரலாறு என்னும் பொருள்களையுடைய 'சீரத்' என்னும் அரபிச்சொல் திரிந்து சீரவா யிற்று என்பர். நபிகள்திலகத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் அந்நூல் காப்பியநலங்கனிந்து விளங்குவ தொன்றாகும். கங்கைநாடு கம்பர் காவியத்தில் காவிரிநாடானதுபோல, அராபியப் பாலைவனம் சீரூப்புராணத்தில் நெல்விளையும் தண்புனல்நாடா கத் திகழ்கின்றது. அழகிய உவமையுருவகங்களும் கற்பனைச் சிறப்புக்களும் அக்காவியத்தின்கண் மலிந்துகிடக்கின்றன. புலவரின் கற்பனைத்திற னுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுளைத் தருவாம்:

தருங்கொண்ட நயினூர்கீர்த்தி
 ஜெகமெலாம் பரந்தமிழஞ்சி
 டெருங்கியே விசும்பிலண்ட
 முகடுற நிறைந்தவே போல்

இருங்கண வெள்ளைமேக

மிரைப்பசங் கடல்வீழ்ந் துண்டோர்
கருங்கட லெழுந்த தென்னக்
ககனிடைச் செறிந்து மீண்ட.

முதுமொழிமலை யென்ற பத்திச்சுவை நிரம்
பிய பிரபந்தமொன்றையும் அவர் பாடியுள்ளார்.
முகம்மதுநபியின் பாதாரவிந்தத்தைக் காண்பதற்கு
அவருக்கிருந்த ஆசையை அது நன்கு புலப்படுத்து
கின்றது. முகையதீன் புராணம் இயற்றிய வண்ணக்
களஞ்சியப் புலவர், மீதிரு சாநா என்ற நூலைப்
பாடிய மதாறுசாகிபு புலவர், இபுனி ஆண்டாள்
படைப்போர் என்னும் நூலியற்றிய அலியார் புலவர்
முதலியோர் பதினெட்டம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த
புலவர்கள். சீரு வண்ணம், நாகையந்தாதி, புலவ
ராற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடிய பல
புலவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்
தனர். இஸ்லாமியப் புலவர்களுள் குணங்குடி
மஸ்தான்சாகிபுப்பெரியார் சிறந்தவராகப் பாராட்
டத்தக்கவர். பிற மதத்தினரும்போற்றும் அவர்
திருப்பாடல்களிலிருந்து அவர் ஒரு சிறந்த ஞானி
யென்பதை அறியலாம். அவர் பாடல்கள்யாவும்
தாயுமானசுவாமிகளின் பாடல்களைப் பெரிதும் ஒத்
திருக்கின்றன. கழிநெடிலடி ஆசிரியனிருத்தப்
பாவால் தாயுமானசுவாமிகள் தம் மௌனகுருவைப்
பாராட்டியதுபோல, மஸ்தான்சாகிபுப்பெரியாரும்
குணங்குடியில் வாழ்ந்த தம் குருவாகிய முகையித்
தீனைப் பலவாறு பாராட்டியுள்ளனர்.

பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பல புலவர்களும் ஆராய்ச்சியாளரும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழை வளர்த்துவந்தனர். அவர்களுள் சின்னத்தம்பிப்புலவர், கனகசபைப்புலவர், சேனாதிராய முதலியார், மயில்வாகனப்புலவர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர் முதலியோர் பல சிறந்த பிரபந்தங்களையும் தனிச் செய்யுட்களையும் பாடியுள்ளனர். இவர்களுள் உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவரே ஈழநாட்டுப் புலவர்களுள் பெருந்தொகையான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர். இவர் ஏறக்குறைய அறுபது பிரபந்தங்கள்வரை பாடியுள்ளனர். இவர் பாடிய தனிச்செய்யுட்களும் பல. இவர் பிரபந்தங்களுட் சிலவே சமயச்சார்புற்றியன; ஏனையவை தமிழ்நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலுமுள்ள தமிழ்ப்புரவலர்கள்மீது பாடப்பட்டவை. சுவையிக்க இவர் பாடல்கள் படிப்போர்க்குப் பெரிதும் இன்பந்தரவல்லன. ஆறுமுகநாவலர் சிவபதமடைந்த போது இவர் பாடிய பாக்களுள் பின்வரும் செய்யுளொன்றே இவரது புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாயமையும் :

ஆரூர னில்லைப் புகலியர்கோ
 னில்லை யப்ப னில்லைச்
 சீரூரு மாணிக்க வாசக
 னில்லைத் திசை யளந்த
 பேரூரு மாறுமுக நாவல
 னில்லைப்பின் னிங்கியார்
 நீரூரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப்
 போதிக்கும் நீர்மையரே.

மறைசை அந்தாதி, காவைவேலன் கோவை, பருளை விநாயகர் பள்ளு முதலிய பிரபந்தங்களின் ஆசிரியராகிய சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்கையாகவே கவிபாடும் ஆற்றல்வாய்ந்தவர். இளமையிலேயே கவிபாடும்வன்மை இவருக்கு இருந்ததென்பதற்கு இவர் பாடிய தனிச்செய்யுட்களே சான்றாகும். இலக்கண இலக்கிய அறிவு, சிறந்த உரைநடை எழுதும் ஆற்றல், பேச்சுவன்மை, புராணங்களுக்கு உரைகூறுந்திறன் ஆகிய இவற்றில் சிறந்து விளங்கிய ஆறுமுகநாவலர், சபாபதிநாவலர், அம்பலவாணநாவலர், பொன்னம்பலபிள்ளை, சுனகைம் குமாரசுவாமிப்புலவர், கதிரைவேற்பிள்ளை முதலியோர் இக்காலத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம்பெற்று விளங்குபவர். இவர்களுட் சிலரைப்பற்றி மேலே குறித்தாம். வட்டுக்கோட்டை செமினெரியில் ஆங்கிலமும் அருந்தமிழும் ஒருங்குகற்று ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றைச்செய்து தமிழை வளர்த்த பெரியார்களுள் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, கரேல் விசுவநாதபிள்ளை, வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை முதலியோர் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆங்கிலமொழியிலுள்ள தர்க்கம்கணிதம் முதலிய சாத்திரங்களையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து, நூல்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் இயற்றித்தந்த பெருமை இவர்களுக்கே உரியது.

6. நாடக இலக்கியம்

பண்டைக்காலத்தில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் வளர்ந்துவந்தன

வென்பது நூல்களாலும் உரைகளாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. அக்காலத்தில் கதை நூலிய கூத்துக்கள் முதலியனவற்றை மக்கள் பெரிதும் போற்றி வந்தன ரென்பது சிலப்பதிகாரத்தை நோக்குமிடத்துப் புலனாகும். இந்நூற்குப் பேருரை வகுத்த அடியார்க்குநல்லார் “நாடகத்தமிழ்நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன” என்று கூறியுள்ளார். நாடகத்தமிழின் இலக்கணத்தைக் கூறும் இசைநுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமாபு, பாசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நூல்களை அவர் அந்நூற்கு உரைகாண்பதற்குத் துணையாகக் கொண்டிருக்கின்றார். அவையாவும் இக்காலத்திற்குடைத்தில. இதனால், பண்டைக்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய நாடகத்தமிழிலக்கியத்தை நாளடைவில் மக்கள் கைவிட்டுவந்தனர் என்றே கூறலாம். ஆடல்பாடல்கள் மக்களின் மனத்தைக் காமவழிப்படுத்தும் என்ற கொள்கையைப் போற்றிய சமணரும் சாக்கியரும் தமிழ்நாட்டில் செய்து வந்த சமயப்பிரசாரத்தினற்போலும் இடைக்காலத்திலிருந்த தமிழ்மக்கள் நாடகத்தமிழைக் கைவிட்டனர். இசையும் நாடகமும் காமத்தை விளைக்குமெனக் கூறினர் நச்சினூர்க்கினியரும். சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசாசேஸ்வர நாடகம் முதலியவற்றை மக்கள் கோவில்களில் நடித்துவந்தனர் என்று சாசனங்கள் குறிக்கின்றன. அந்நாடகங்களும் இக்காலத்திற்குடைத்தில.

த. இல.—11

நாயக்கமன்னர் காலத்தில் எழுந்த இராம நாடகம், குற்றலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற் பள்ளு முதலிய நூல்களையும் பதினொட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை முதலிய நூல்களையும் நோக்குமிடத்து, நாயக்கமன்னர் காலந்தொடக்கம் மக்களால் நாடகத்தமிழ் போற்றப்பட்டுவந்துள்ளது எனக் கூறலாம். அவைமட்டுமன்றி, அரிச்சந்திர நாடகம், கிருஷ்ணன்தாது நாடகம், மார்க்கண்டேயர் நாடகம், சிறுத்தொண்டர் நாடகம், அல்லி நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம், கோவல நாடகம், காத்தவராயன் நாடகம், இராவணசம்மார நாடகம், ஆதி நாடகம், கண்டி நாடகம், பூதத்தம்பி நாடகம் முதலிய பல நாடகங்கள் தமிழில் எழுந்தன. அவை தமிழ்முறைதழுவி நடிக்கப்பட்டுவருகின்றன.

ஆங்கிலக்கல்வி நாட்டிற் பயிலத்தொடங்கிய தன்பின், ஆசிரியர் பலர் ஆங்கிலநாடக இலக்கிய முறையினைத் தழுவித் தமிழில் நாடகங்களை இயற்றப் புகுந்தனர். அவர்களுள் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரும் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய மனோன்மனீயம் என்னும் நாடகம் அகவற்பாவாற் பாடப்பட்டு ஐந்து அங்கங்களைக்கொண்டு விளங்குகின்றது. அது நாடகவுருவத்தில் அமைந்திருந்தபோதும் காவியத்தின்போக்கைத் தழுவி யுள்ளது. அரங்கமேடையில் நடிப்பதற்காக அது இயற்றப்படவில்லை யென்பதை அந்நூலின் முகவுரையில் ஆசிரியர்தாமே குறித்துள்ளனர். தெவிட்

டாத இன்பம்பயக்குந் தீந்தமிழ்ச் செய்யுட்கள் பலவற்றைக்கொண்டுள்ளது இந்நாடகவிலக்கியம். ஆசிரியர் தமிழ்த்தெய்வவணக்கம் கூறுமிடத்துப் பாடிய செய்யுளொன்றை உதாரணமாகத் தருவாம்:

பல்லுயிரும் பலவுலகும்
 படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
 எல்லையறு பரம்பொருண்முன்
 னிருந்தபடி யிருப்பதுபோற்
 கன்னடமும் களிதெலுங்குங்
 கவின்மலையா ளமுந்துளுவும்
 உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே
 யொன்றுபல வாயிடினும்
 ஆரியம்போ லுலகவழக்
 கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
 சீரிளமைத் திறம்வியந்து
 செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே

கலாவதி, ரூபாவதி, மான விஜயம் என்னும் நாடகங்களைச் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றியுள்ளனர். இவற்றுள் மானவிஜயம் அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது; எனினும், சிறுபான்மை வெண்பாவும் விருத்தப்பாவும் விரவிவந்துள்ளன. இவர்கள் காட்டிய வழியைப்பின்பற்றி இருபதாம் நூற்றாண்டில் பல நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

இதுகாறும் இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னுள்ள தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஆறு காலப் பிரிவுகளாக வகுத்து ஆறு அதிகாரங்களிற் சுருக்கமாகக் கூறிலாம். இனி, இந்நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கினை நோக்குவாம்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் பெருந்தொகையான தமிழிலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இதனை நோக்குமிடத்து, தமிழிலக்கியம் பல கிளைகள்விட்டுச் செழிப்பாக வளர்ச்சியுறுங்காலம் என்றே இந்நூற்றாண்டைக்கருதலாம். தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் விரைவாக முன்னேறிச் செல்கின்ற இக்காலத்தின் போக்கிற்கும் மக்களின் வாழ்க்கைமுறைக்கும் இணங்கவே இவ்விலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன. இக்கால மக்களின் வாழ்க்கைமுறை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த மக்களின் வாழ்க்கைமுறையிற் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற இரு உலகப்போர்களையும், விஞ்ஞானவளர்ச்சி கல்விவிருத்தி முதலியவற்றையும் அதற்கு காரணங்களாகக் கூறலாம். பொருளாதாரநிலையில் மக்களுக்கிடையேயுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் சாதிவித்தியாசங்கள் முதலியன வரவர அருகிக்கொண்டுபோவதையும், முந்திய காலப்பகுதியிலும் சிறப்பாக இக்காலப்பகுதியில் அரசியல் விஷயங்களிலும் பிறவற்றிலும் பொதுமக்கள்

கூடுதலான செல்வாக்கைப் பெற்றுவருவதையும், பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளும் பிறவும் மக்களின் வாழ்க்கைமுறையில் மாற்றங்கள் சிலவற்றை உண்டாக்கிவருவதையும் இன்று நாம் காணலாம். இவ்வாறு மக்களுடைய கொள்கைகளும் வாழ்க்கை முறையும் மாற்றமுற்றுச் செல்வதற்கிணங்க இக்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கும் வேறுபட்டுச் செல்கின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாகும். இக்காலத்து இலக்கிய ஆசிரியர்களுட் பலர் வழக்கொழிந்த சொற்களைக் கைவிட்டுப் பாமர மக்களுக்கும் பொருள் புலப்படக்கூடிய புதுமையும் வேகமும் பொருந்தியுள்ள மொழிநடையில் வாழ்க்கைத் தொடர்புடைய நூல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ்ச் செய்யுள் வரலாற்றில் ஒரு புதிய யுகத்தினைப் பிறப்பித்தாரெனக் கூறுதல் மிகையாகாது. அவர் காலத்திற்குமுன் வாழ்ந்த புலவர்கள் தம் அதுபவ வரட்சியைப் புலப்படுத்துதற்கு நிகண்டுகளிற் காணப்படும் வழக்கற்ற சொற்களைப் பிரயோகித்து வாழ்க்கைத் தொடர்பில்லாத செய்யுட்களை இயற்றிவந்ததனால் தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கியம் வளர்ச்சிகுன்றியதொரு நிலையினை எய்திற்று. அந் நிலையில் பாரதியார் தோன்றி, கல்வியறிவில்லாமக்களும் எளிதிற் பொருள்கண்டுணரக்கூடிய மொழிநடையில் தம் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சியருபவங்களையும் வெளியிட்டனர். அவர் பிரயோகித்த

சொற்றொடர்கள், கைக்கொண்ட செய்யுள்நடை, கவிதைக்குப் பொருளாக எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்கள் முதலியவற்றை நோக்கின், தமிழிலக்கியத்திற்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தமை புலனாகும். 'சிட்டுக்குருவி' தொடக்கம் 'ஊழிக்கூத்து' ஈறாக அவர் இயற்றிய பாக்கள்யாவும் காலத்தின்போக்கிற்கிணங்க மக்கள் எல்லோரும் படித்ததுபவிக்கக்கூடிய மொழிநடையில் அமைந்துள்ளன. எழுத்தறியாத ஏழையொருவனுக்கும் உணர்ச்சியின்பம் அளிக்கவல்ல உயிர்த்துடிப்புள்ள பாக்களை அவர் பாடியதன்பின் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்தோரே பொருளறிதற்குரியது தமிழ்ப்பாட்டு என்ற கருத்து நீங்கலுற்றது. மக்களுள்ளத்தில் சுதந்திர உணர்ச்சியைச் சுடர்விட்டு எரியச் செய்த தேசியப்பாடல்கள் அவருக்குப் பெரும்புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்தபோதும், அவருடைய உண்மையான கவித்திறனையும் கற்பனைசக்தியையும் கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயிற் பாட்டு என்பவற்றில் காணலாம். பொருட்டெளிவும் உணர்ச்சிவேகமும் பொருந்தியுள்ள அவர் பாடல்களுள், பத்திரசங்கனிந்த கண்ணன் பாட்டுக்கள் பெரியாழ்வார் பாடிய திருப்பாடல்களை எமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. பொருளுக்கேற்ற ஓசையைக் கையாளுந்திறனை 'ஊழிக்கூத்து' முதலிய பாடல்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. விருத்தம் வெண்பா முதலிய பழைய யாப்புவகைகளில் திறம்படப் பாடக்கூடிய ஆற்றல் அவருக்கு இருந்தபோதிலும், திரி கூடராசப்பகவிராயர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதி

யார் முதலிய புலவர்கள் கையாண்ட சிந்து முதலிய புதிய யாப்பு வகைகளைத் தாமும் கையாண்டு பல சிறந்த கவிதைகளை இயற்றியுள்ளனர். அவருக்குப் பின்வந்த புலவர்களும் அவர்காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி இப்புதிய யாப்பு வகைகளில் பல செய்யுட்களை இயற்றியுள்ளனர். ஆகவே, பொருள் முதலிய வற்றிலன்றி யாப்பு வகைகளிலும் பாரதியார் இக்காலப் புலவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கினரெனக் கூறுதல் மிகையாகாது. பாரதியாருக்குப்பின் பல தனிச் செய்யுட்களையும் செய்யுளிலக்கியங்களையும் இயற்றித் தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த இக்காலப் புலவர்களுள் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, பாரதிதாசன், சுத்தானந்த பாரதியார், ச. து. ச. யோகிகள், முகவைக்கண்ண முருகவர், கம்பதாசன், பெ. தூரன், யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர், சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மேற்கூறிய புலவர்கள் பாடியுள்ள பாக்கள் சிலவற்றில் *பிளேக்கு, ஷெல்லி, கீற்ஸ் முதலிய ஆங்கிலப் புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்களின் சாயல் படிந்திருப்பதை நாம் காணலாம். சுப்பிரமணிய பாரதியார் காட்டிய புதுவழியிற் செல்லாது, முந்திய காலத் தமிழ்ப்புலவர்கள் சென்றவழியிற் சென்று பல அரிய செய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றிய புலவர்களையும் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்நாடு தோற்றுவித்துள்ளது. அவர்களுள் சுவர்க்க நீக்கம், அகலிகை வெண்பா

* Blake, Shelley, Keats.

முதலிய இலக்கியங்களை இயற்றிய வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரும், பாரிவெண்பா பாடிய ரா. இராகவையங்காரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இந்நூற்றாண்டிலே பல செய்யுளிலக்கியங்களும் தனிச் செய்யுட்களும் தோன்றியுள்ளனவேனும் பெருந்தொகையாக உரைநடையிலக்கியங்கள் வெளிவந்திருப்பதை நோக்கின், உரைநடையிலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய காலப்பகுதி என்றே இந்நூற்றாண்டின்க் கூறலாம். ஐரோப்பிய நாகரிகத்தொடர்பினாலும் ஆங்கிலக்கல்வி விருத்தியினாலும் தமிழ்நாடு அடைந்த சிறப்புக்களுள் தமிழுரைநடையிலக்கியம் வளர்ச்சிபெற்றுவருவதும் ஒன்றாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முடிவடையமுன்னரே தமிழ் மொழியில் ஆர்வங்கொண்ட அறிஞர் பலர் தமிழிலக்கிய சம்பந்தமாகவும் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திர சம்பந்தமாகவும் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து அரிய கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியதோடு ஏட்டுவடிவிலிருந்த பல தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களை அச்சிட்டும் உதவினர். அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளுள் தனி நூல்களாக வெளிவந்தவைவற்றைவிட, ஏனைய யாவும் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகள் வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன. சிறந்த உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரைகளையாவும் தமிழ் உரைநடைபுதிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலுடையதாய் வளர்ச்சியுற்று வந்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உரைநடை பெரும்பாலும் கல்வியறிவுடையோர் படித்தறிதற்கென்று எழுதப்

யட்டதாகலின் இலக்கண வரம்புக்குட்பட்ட உயரிய நடையென்றே அதனைக் கூறலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய நடை சிறிதுசிறிதாகக் கைவிடப்பட, வேறுவகையான உரைநடைகளை எழுதத்தொடங்கினர். இக்காலத்து உரைநடை சிறிதளவு தமிழைக் கற்றோரும் படித்துப் பொருள் அறியக்கூடியதாகக் காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க அமைந்துள்ளது. சிலர் வடமொழி கலவாத தனித்தமிழ் நடையொன்றை வளர்க்க முயன்றனர். வேறுசிலர் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அளவிற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவாள நடையையொத்த ஒரு புதியநடையில் எழுத முற்பட்டனர். இன்னுஞ்சிலர் வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பிரயோகித்துப் பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடையைத் தழுவத்தொடங்கினர். காலத்தின் போக்கினையும் வழக்கிலுள்ள மொழியின் நிலையினையும் நோக்காது, தாம் தாம் விரும்பிய வாறெல்லாம் எழுத ஆரம்பித்தவர்களின் முயற்சி பெரும்பயன் அளித்திலதென்றே கொள்ளலாம். பேச்சுவழக்கையொட்டியே எழுத்துவழக்கும் இருத்தல்வேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்ந்த எழுத்தாளர் பலர் இக்காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க, வேகமும் உயிர்ப்பண்பும் பொருந்தப்பெற்ற இலகுவான உரைநடையொன்றைக் கையாளத்தொடங்கினர். அவர்களுள் டக்டர் உ. வே. சாயிநாதயாரும் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பாமரமக்களும் படித்துப் பொருளறிந்து இன்புறக்கூடிய ஒரு தெளிந்த நடையில் அவர்கள்

தம் வாழ்க்கையதுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். பாரதியாரின் உரைநடைச் சிறப்பை ஞானாதம், சந்திரிகையின்கதை முதலிய உரைநடையிலக்கியங்களால் அறியலாம். டக்டர் உ. வே. சாமீநாதையர் எழுதியுள்ள **நினைவு மஞ்சரி**, **நான் கண்டதும் கேட்டதும்** முதலிய நூல்களில் அவருரைநடையின் சிறப்பைக் கண்டு தெளியலாம். தம் வாழ்க்கைமுழுவதையும் தமிழ்மொழிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, ஏட்டுவடிவிற்கிடந்த பல நூல்களைத் திருந்தியமுறையில் அச்சிட்டு உலகிற்கு அளித்த பேருதவிக்குத் தமிழ்மக்கள் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். தனித்தமிழில் ஓசைச்சிறப்புடைய ஓர் உயரிய நடையைக் கையாண்டு, தமக்குப் பின்வந்த எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு வழிகாட்டிய மறைமலையடிகள் இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழறிந்த பெரியார்களுள் ஒருவராவர். இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் தத்துவ ஆராய்ச்சியிலும் பல ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு, அதன்பயனாக அவர் எழுதியுதவிய நூல்கள்யாவும், பிறமொழிச்சொற்களின் உதவியின்றியும் தமிழ்மொழி இக்காலக் கருத்துக்களைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல்வாய்ந்தது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. இன்னும் இந்நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த பெரியார்களுள் அரசன் சண்முகனரும் ரா. இராகவையங்காரும் விபுலானந்த அடிகளும் பாராட்டத்தக்கவர்கள். இந்நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கண அறிவில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய அரசன் சண்முகனார் பல சிறந்த கட்டுரை

களையும் சண்முகவிருத்தி என்னும் இலக்கண ஆராய்ச்சி நூலினையும் எழுதியுள்ளனர். அவ்ருடைய நுண்ணறிவையும் உரைநடையாற்றலையும் அவற்றிற் கண்டுதெளியலாம். தமிழிலக்கியங்களுட் பொதிந்துகிடக்கும் நுண்ணிய கருத்துக்களைச் சுவைபட எடுத்துக்கூறும் வன்மையும் தமிழறிவும் ஆராய்ச்சித்திறனும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்றவரார். இராகவையங்காரவர்கள். இவர் பாரிவேண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றியதைவிட, சேதுநாடும் தமிழும், நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார், தமிழ் வரலாறு முதலிய பல ஆராய்ச்சிநூல்களையும் எழுதியுள்ளனர். சிறந்த உரைநடைவன்மையும் செய்யுளியற்றும் ஆற்றலும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்ற விபுலானந்த அடிகள் இயல் இசை நாடகமாகிய முத்தமிழையும் ஆராய்ந்து பல அரிய கட்டுரைகளை எழுதியுதவியதோடு, மதங்கஞானமணி, யாழ்நூல் என்பவற்றையும் எழுதியுள்ளனர். பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்துகிடந்த தமிழரின் பண்டை இசைக்கருவிகள், பண்முறை முதலியவற்றைப் பலநூல்களின் உதவிகொண்டு ஆராய்ந்து தமிழுலகிற்கு வெளிப்படுத்திய பெருமை அடிகளுக்கேயுரியது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களுள் நாவல்களும் சிறுகதையிலக்கியங்களுமே பெருந்தொகையாக வெளிவந்துள்ளன. ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளிற் பெரிதும் விருத்தியடைந்துள்ள இவ்விருவகை இலக்கியங்களும் ஆங்கிலக்கல்வியைத் தமிழ்மக்கள் கற்கத்தொடங்கியதன்

பயனாக தமிழ்மொழிக்குப் புதிதாக வந்துள்ளவை. தமிழில் வெளிவந்துள்ள நாவல்களுள் அராபிக் கதைகளையொட்டிச் சிலவும் ஆங்கிலத்திலுள்ள துப் பறியும் நாவல்களையொட்டிச் சிலவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றைவிடத் தமிழ்மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக்கொண்டும் தமிழரின் முற்காலக் கலைச்சிறப்பு, வாழ்க்கைமுறை, சரித்திரம் என்பனவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டும் பல நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு வெளிவந்துள்ள நாவல்களுள் பெரும்பாலானவற்றின்கண்கதைமட்டுமே பிரதான இடம் பெற்றுள்ளதன்றி, கதாபாத்திரங்கள் உண்மைத்தத்துவமுடையனவாகச் சிருட்டிக்கப்படவில்லையென்றே கூறலாம். வாழ்க்கைச்சம்பவங்களை உள்ளவாறே எடுத்துக் கூறுகின்ற நாவல்களை வாசகர்கள் விரும்பிப்படிப்பதுண்டு; வாசகர்களுக்குக் கதைப்போக்கில் கவர்ச்சியை உண்டாக்கக்கூடிய முறையில் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ள நாவல்களையும் மக்கள் விரும்பிப்படிப்பதுண்டு. இத்தகைய நூல்களை மக்கள் விரும்பிப்படிப்பதனால் அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியங்கள் என்று கொள்ளமுடியாது. இலக்கியங்களுக்குக் கலைப்பண்பு இன்றியமையாதது. வாசகர்களை வசிகரிக்கக்கூடிய எத்துணைச் சிறப்புக்கள் ஒரு நூலின்கண் இருந்தபோதும், அதன்கண் கலைப்பண்பு இல்லாவிடின் அது இலக்கியமாகாது. வாழ்க்கையுண்மைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவற்றைப் புலப்படுத்துதற்கு ஏற்ற கதாபாத்திரங்களைச் சிருட்டித்து, வளர்ச்சிக்கிரமத்

தில் அமைத்து, கதையைப்பூர்த்திசெய்துள்ள நாவல் களே கலைச்சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அத்தகைய நாவல்கள் தமிழில் மிகச்சிலவே. மாதவையர் எழுதியுள்ள **பத்மாவதி சரித் திரம்** போன்ற நாவல்களே சிறந்த இலக்கியங்களாக எண்ணத்தகுந்தவை. இவ்வாறு தமிழில் எழுந்த நாவல்களைவிட, ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்தும் வங்காளி, மராட்டி முதலிய இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள நாவல்களே கலைச்சிறப்புடையனவாக விளங்குகின்றன. இக்காலப்பிரிவில் நாவல்களை எழுதியுள்ள ஆசிரியர்களுள் வை. மு. கோதைநாயகி அம்மையார், வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், வை. மு. ஸ்ரீநிவாசன், ஸ்ரீ. ய. லக்ஷ்மிநாராயணன், குகப்பிரியை, தி. நா. சுப்பிரமணியன், க. நா. சுப்ரமணியம், வ. ரா, ரா. வெங்கடாசலம், எஸ். சீதாராமையா, பி. எம். கண்ணன், ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நாவல்களுக்கு அடுத்தபடியாகச் சிறுகதை இலக்கியங்கள் பெருந்தொகையாக இந்நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாகரிகம் விரைவாக வளர்ச்சியுறும் இக்காலத்தில் விரிந்துசெல்லும் நாவல்களை வாசிப்பதற்கு மக்களுக்கு நேரங்கிடைத்தலரிது. அதனால், சிறுகதைகள் தோன்றலாயின. பெருங்கதைகளின் சுருக்கந்தான் சிறுகதை எனக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது. நாவல்களின் பண்புவேறு; சிறுகதைகளின் பண்புவேறு.

நாவல் பல பாத்திரங்களைக் கொண்டதாயிருக்கும். வாழ்க்கையுண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் நோக்கமாக நாவலாசிரியர் ஒரு கதையைக் கற்பனைசெய்து கூறவேண்டியனவற்றையெல்லாம் விரித்துக்கூறி, வாசகர்கள் அறியவேண்டியயாவற்றையும் நூலிற்றந்து கதையை வளர்த்துமுடிப்பர். சிறுகதை அப்படியன்று; ஆசிரியர் தாம் புலப்படுத்தக் கருதியவற்றையெல்லாம் விரித்துக்கூறாது பல இடங்களிலும் கதைப்போக்கினையும் பாத்திரங்களின் குணங்களையும் வாசகர்கள் அனுமானித்து அறியக்கூடியவகையில் சொற்சுருக்கமுடையதாகப் புனைவதே சிறுகதையாகும். அதனை வாசித்தபின் மனத்தில் ஒரு கிளர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய முறையில் அது அமைந்திருக்கும். வாக்கியங்களும் உணர்ச்சியனலை எழுப்பக்கூடியனவாயிருக்கும்.

தமிழ் நாட்டில் சிறுகதை யிலக்கியங்கள் தோன்றுதற்கு வழிகாட்டியவர் வ. வெ. சு. ஐயர் என்றே கூறலாம். அவர் எழுதிய கமல விஜயம், குளத்தங்கரை அரசமாம் முதலிய கதைகள் கலைப்பண்புடையனவாய் அமைந்துள்ளன. அவருக்குப்பின் பல சிறுகதையெழுத்தாளர்கள் தோன்றி நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். அவற்றுட்கில, தமிழ்மக்களின் சமூகவாழ்க்கையை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அதன்கண் உள்ள சில குறைபாடுகளை நீக்கும்நோக்கமாக எழுதப்பட்டவை. தமிழிலே தோன்றியுள்ள சிறுகதைகளுள் பெரும்பாலானவை வாழ்க்கைச்சம்பவங்

களை உள்ளவாரே எடுத்துக்கூறுவனவாய் அமைந்துள்ளன. அவை படிப்போர்க்கு இன்பந்தரவல்ல நகைச்சுவை முதலியவற்றைக் கொண்டுவிளங்கிய போதும் கலைப்பண்புள்ளனவாகக் காணப்படவில்லை. வேறுபல கதைகள் காமச்சுவையை மிகுத்துக் கூறுவன. இவைகளை நீக்கின் தமிழில் எழுந்த சிறுகதைகளுள் ஒருசிலவே கலைப்பண்புள்ளனவாக விளங்குகின்றன. சிறுகதை புனையுந்திறன் இயற்கையாகவே அமையப்பெற்ற புதுமைப்பித்தன் (சொ. விருத்தாசலம்) எழுதிய கதைகளும், குடியின்கேடு தீண்டாமைவிலக்கு முதலியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாசாரியார் எழுதிய கதைகளும் கலைப்பண்புள்ள சுவைநிரம்பிய கதைகளாகும். ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நாடோடியும் (ஸ்ரீ. எம். வெங்கடராமன்) நகைச்சுவை பொருந்திய பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். அவர்களைவிட, த. நா. குமாரஸ்வாமி, கி. வா. ஜகந்நாதன், சாவி (சா. விசுவநாதன்), க. நா. சுப்ரமணியம், மு. வரதராஜன், சி. வைத்தியலிங்கம், 'இலங்கையர் கோன்', என். எஸ். ஸ்ரீநிவாசன், ந. பிச்சமூர்த்தி, பி. எம். கண்ணன், வி. எஸ். ராமகிருஷ்ணன், ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன், கு. ப. ராஜகோபாலன், து. ராமமூர்த்தி முதலியோரும் சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளனர்.

இலக்கிய விமர்சனம் என்று கூறப்படும் 'இலக்கிய நலன் ஆய்தல்' சிறந்ததொரு கலையாக

ஐரோப்பியநாடுகளிலே பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்துவந்துள்ளது. முற்காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுள் சிலர் கவிதையிற் காணப்படும் நலன்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளனரேனும், இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் நலனாய்தல் தமிழில் ஒரு கலையாக வளர்க்கப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலக்கல்வி விருத்தியடைந்ததன் பயனாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்த சில இலக்கியரசிகர்களே தமிழில் இக்கலையினை வளர்க்க முன்வந்துள்ளனர். இவர்களுள் இக்கலையினை ஆரம்பித்து வைத்தவர் வ. வெ. சு. ஐயர் என்றே கூறலாம். கோமர் வால்மீகி என்பவர்கள் இயற்றிய காவியங்களோடு கம்பன் இயற்றிய காவியத்தை ஒருங்குகூட்டி ஆராய்ந்து எழுதியுள்ள 'கம்பராமாயணரசனை' என்ற கட்டுரை இலக்கியநலனைத் தமிழில் எடுத்துரைக்கும் நூல்களுள் முதலில்வைத்து எண்ணத்தகுந்தது. அவருக்குப்பின் இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு உழைப்பவர்களுள் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர்தம் இலக்கியநலனையுந்திறனை அவர் எழுதியுள்ள இதய ஒலி முதலிய நூல்களைக்கொண்டு அறியலாம்.

இந்நூற்றாண்டிலே செய்யுளிலக்கியமும் உரையாடையிலக்கியமும் சிறப்பாக வளர்ந்துவருவது போல நாடக இலக்கியம் வளரவில்லையென்றே கூறலாம். தமிழ்நாட்டில் சினிமாக்கலை வளர்ச்சி

பெற்று வருவதை அதற்கு ஒரு காரணமாகக் கூறுவர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாடகக்கலையை வளர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் பலவற்றைச் செய்துவந்தவர்களுள் இராவ் பகதூர். பி. சம்பந்தமுதலியார் என்பவரே முதலில்வைத்து எண்ணத்தகுந்தவர். அவர் நடிகராயிருந்து நாடகங்களிற் பங்குபற்றியும் நாடகங்களை நடப்பித்தும் பல நாடகங்களை எழுதியும் ஆங்கிலத்திலுள்ள சில நாடகங்களை மொழிபெயர்த்தும் நாடகக்கலையை விருத்திசெய்யப் பலவாறு முயன்றுள்ளனர். அவரைவிட, ந. பிச்சமூர்த்தி, க. நா. சுப்ரமணியம், ஆர். ஜகந்நாதன் முதலியோர் பல நாடகங்களை எழுதியுள்ளனர். ந. சிதம்பர சுப்ரமணியன் என்பவர் ஊர்வசி முதலிய பன்னிரு சிறு நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலத்திலுள்ள நாடகங்கள் சிலவும் இப்ஸன் முதலிய பிரபல நாடகாசிரியர்கள் எழுதியுள்ள சில நாடகங்களும், வங்காளமொழியிலுள்ள நாடகங்கள் சிலவும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கியம் பல துறைகளிலும் விரைவாக வளர்ச்சியுறுவதற்குத் துணையாயிருந்தவற்றுள் பத்திரிகைகளையும் நூற்பதிப்புக் கழகங்களையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப்பகுதியில் பிறமொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள் பலவும் தமிழிலக்கியத்தை அணிசெய்துநிற்கின்றன.

இக்காலத்து இலக்கியங்களுள் பெரும்பாலானவை வாசகர்களை இன்புறுத்தும் நோக்கமாக
த. இல.—12

எழுந்தவை. எழுத்தாளர்களுட் பலர் தம் பொருள் வருவாயைப் பெருக்கும் நோக்கமாகவும் பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர். இத்தகைய நூல்களில் சிறந்த கலைப்பண்புகள் காணப்படாமையால் அவை நெடுங்காலம் நிலைத்துநிற்கக்கூடிய ஆற்றல்வாய்ந்தவையெனக் கொள்ளமுடியாதாகலின், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவை இடம் பெறக்கூடியனவோ என்பதை இப்பொழுது துணிந்துகூறுதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அதனால், இக்கால இலக்கியப்போக்கினை ஓர் அதிகாரமாக வகுத்துக்கூறுது இம்முடிபுரையில் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளாம்.

அட்டவணை

நூல்வரிசை

[எண்—பக்க எண்]

அ

- அகத்தியம் 8, 161.
அகநானூறு 10, 12.
அகலிகை வெண்பா 167.
அஞ்சைவதைப்பரணி 119, 123.
அடைக்கல நாயகி வெண்பா 156.
அட்ட பிரபந்தம் 129.
அமிர்த வசனி 152.
அமுதாம்பிகை பின்னீத் தமிழ் 154.
அரிச்சந்திரன் கதை 148.
அரிச்சந்திர நாடகம் 162.
அரிச்சந்திர புராணம் 119.
அல்லி நாடகம் 162.
அவிநயம் 8.
அற்புதத் திருவந்தாதி 62.
அன்னையமுங்கல் அந்தாதி 156.

ஆ

- ஆசாரக்கோவை 10, 46.
ஆதி நாடகம் 162.
ஆத்தும நிர்ணயம் 143.
ஆரூரேப்படி 132.

இ

- இசை நுணுக்கம் 161.
இதய ஒலி 176.
இந்திர காளியம் 161.
இந்து சாதனம் 152.
இபுனி ஆண்டான் படைப்போர் 158.
இரீகுவமிசம் 133.

- இரட்சணிய மனோகரம் 156.
இரட்சணிய யாத்திரிகம் 156.
இராசராசேஸ்வர நாடகம் 161.
இராம நாடகம் 155, 162.
இராமாயணம் 100.
இராமாயணக் கதை 148.
இராவணசம்மார நாடகம் 162.
இருபா இருபஃது 109.
இலக்கண விளக்கச் சூருவளி 147.
இறையரைகப்பொருள் 7, 8, 47, 84.
இனியவை நாற்பது 10, 46.
இன்னா நாற்பது 10, 46.
இன்னிலை 10, 11, 47.

உ

- உண்மை விளக்கம் 109, 110.
உண்மைநெறி விளக்கம் 109, 110.
உதயணன் கதை 83.
உதயண குமார காவியம் 98.

ஊ

- ஊர்வசி 177.

எ

- எட்டுத் தொகை 8, 9, 11, 47, 129.

ஏ

- ஏகம்ப நாதரூலா 123.
ஏசுமத நிராகரணம் 147.
ஏலாதி 10.

ஐ

ஐங்குறு நூறு 10, 13.
ஐந்திணை எழுபது 10, 11.
ஐந்திணையம்பது 10, 11, 15.

க

கச்சிக் கலம்பகம் 123, 126.
கச்சியானந்தருத்ரேசர் வண்டு விடுதூது 154.
கடவுள் நிர்ணயம் 143.
கண்டி நாடகம் 162.
கந்தபுராணம் 99, 103.
கந்தரலங்காரம் 126.
கந்தரனுபூதி 126.
கமலாம்பாள் சரித்திரம் 149.
கமல விஜயம் 174.
கம்பராமாயணம் 99, 155.
கயசிந்தாமணி
கரவைவேலன் கோவை 160.
கலாவதி 163.
கலிங்கத்துப்பரணி 104.
கலித்தொகை 10, 13, 41, 44.
களவழி நாற்பது 10, 15, 105.
காக்கைபாடினியம் 8.
காசிக்கலம்பகம் 123, 128.
காசி காண்டம் 127.
காஞ்சிப் புராணம் 147, 154.
காத்தவராயன் நாடகம் 162.
கார் நாற்பது 10, 11.
கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை 156.
கிருஷ்ணன் தூது நாடகம் 162.
கீழ்க்கணக்கு 10.
குசேலோபாக்கியானம் 154.
குண்டலகேசி 98.
குருகாமான்மியம் 127.
குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ் 105.
குளத்தங்கரை அரசமரம்
குறிஞ்சிப்பாட்டு 10, 11, 14.

குறுந்தொகை 10, 11, 41.
குற்றாலக் குறவஞ்சி 162.
கூர்ம்புராணம் 127.
கைநிலை 10.
கொடிக்கவி 109, 110.
கோவல நாடகம் 162.

ச

சங்க யாப்பு 83.
சங்கற்ப நிராகரணம் 109, 110.
சண்முகவிருத்தி 171.
சதுரகராதி 144.
சந்திரிகை 170.
சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை 156.
சிதம்பர மும்மணிக்கோவை 123.
சித்தாந்தமரபு கண்டன கண்டனம் 147.
சிந்தாமணி 97, 99, 101, 155.
சிலப்பதிகாரம் 10, 44, 49, 97, 98, 99, 130, 161.
சிவஞான போதம் 109, 110, 111.
சிவஞான சித்தியார் 109, 128.
சிவஞான பாலைய சுவாமிகள் நெஞ்சுவிடுதூது 123.
சிவப்பிரகாசம் 109, 110.
சிறிய திருமடல் 77.
சிறுத்தொண்டர் நாடகம் 162.
சிறுபஞ்சமூலம் 10.
சிறுபாணற்றுப்படை 10.
சிறுபிள்ளைநேசதோழன் 152.
சீருப்புராணம் 157.
சீருவண்ணம் 158.
சுருணசுந்தரி 149.
சுவர்க்க நீக்கம் 167.
சுவிசேஷ பிரபல விளக்கம் 152.
சூளாமணி 98.
சேதுநாடும் தமிழும் 171.
சேதுபுராணம் 128.

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரம் 109.
சோண சைல மாலை 128.

ஞ

ஞானாதம் 170.

த

தக்கயாகப் பரணி 105.
தண்டியலங்காரம் 107.
தத்துவக் கண்ணாடி 143.
தமிழ்ப் பத்திரிகை 152.
தமிழ் வரலாறு 171.
திணைமாலை நூற்றைம்பது 10, 11.
திணைமொழி ஐம்பது 10, 11.
திராவிட மாயாடியம் 147.
திராவிடப் பிரகாசிகை 150.
திரிகடுகம் 10.
திருக்குறள் 10, 11, 15, 41, 42, 44, 131, 143.
திருமுருகாற்றுப்படை 10, 15, 47.
திருவிரட்டை மணிமாலை 62.
திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் 63.
திருவாசகம் 72, 96, 108.
திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் 72, 96, 111.
திருமந்திரம் 73, 96, 108.
திருச்சந்த விருத்தம் 74.
திருமாலை 75, 76.
திருப்பள்ளியெழுச்சி 75, 76.
திருவெழுகுற்றிருக்கை 77.
திருக்குறுந்தாண்டகம் 77.
திருநெடுந் தாண்டகம் 77.
திருப்பாவை 78, 79, 80.
திருவெம்பாவை 80.
திருக்கைலாய ஞானவுலா 81.
திருவிருத்தம் 82.
திருவாகிரியம் 82.
திருவாய்மொழி 82, 97.

திருவிசைப்பா 96.
திருப்பல்லாண்டு 96.
திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 96, 102.
திருத்தொண்டக் தொகை 102.
திருவுந்தியார் 109.
திருக்களிற்றுப்படியார் 109.
திருவருட்பயன் 109, 110, 128.
திருவானுருலா 123.
திருவானூர் நான்மணிமாலை 123.
திருக்காளத்தி நாதருலா 123.
திருப்புக்ழ் 126.
திருவாணைக்காவலா 127.
திருவினையாடற் புராணம் 127, 150.
திருப்பரங்கிரிப் புராணம் 128.
திருத் தணிகைப் புராணம் 154.
திருவாணைக்காப் புராணம் 134.
திருக்குற்றலக் குறவஞ்சி 155.
திருவரங்கத்தந்தாதி 129.
திருவரங்கக் கலம்பகம் 129.
திருக்காவலூர்க்கலம்பகம் 144, 156.
திருச்சபைப் பேதகம் 146.
தில்லைக் கலம்பகம் 123, 126.
தேசோபகாரி 152.
தேம்பாவணி 144, 155, 156.
தொண்டைமண்டல சதகம் 129.
தொல்காப்பியம் 8, 10, 41, 43, 111, 129, 131, 141.
தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி 147.
தொன்னூல் விளக்கம் 144.

ந

நந்திக்கலம்பகம் 84.
நந்தனூர்சரித்திரக்கீர்த்தனை 155, 162.
நம்பியகப் பொருள் 107.
நம்பெருமான் மும்மணிக் கோவை 127.

நல்லிசைப்புலமைமெல்லியலார்
171.

நளவெண்பா 105.

நளன் கதை 148.

நற்போதகம் 152.

நற்றிணை 10, 11, 41.

நன்னூல் 107.

நாககுமார காவியம்

நாகையந்தாதி 158.

நாச்சியார் திருமொழி 78, 79.

நாலடியார் 10, 11, 16, 47.

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் 65,

74, 82, 97, 118, 132, 157.

நால்வர் நான்மணிமாலை 123,
128.

நான்மணிக் கடிகை 10.

நான்கண்டதும் கேட்டதும் 170.

நான்முகன் திருவந்தாதி 74.

நிரோட்டக யமக அந்தாதி 128.

நினைவு மஞ்சரி 170.

நீதிநூல் 156.

நீதிநெறி விளக்கம் 128.

நீலகேசி 98.

நெஞ்சவிடு தூது 109, 110.

நெடுநல்வாடை 10.

நேமிநாதம் 107.

நைடதம் 127, 133.

ப

பஞ்ச மரபு 161.

பஞ்சநந்திரக் கதை 148.

பட்டினப்பாலை 10, 11, 14.

பண்டாரமும் மணிக் கோவை
123.

பதிற்றுப் பத்து 10, 11.

பதினெண் சிழ்க்கணக்கு 8, 11,
46.

பதினெண் சித்தர் பாடல் 73.

பத்துப்பாட்டு 8, 9, 10, 11, 14,
47.

பத்மாவதி சரித்திரம் 173.

பரதம் 161.

பரத சேனாபதியம் 161.

பரமார்த்த குருகதை 144.

பரிபாடல் 10, 11, 47.

பவளக்கொடி நாடகம் 162.

பழமொழி 10.

பருளை விநாயகர் பள்ளு 160.

பன்னிருபடலம் 8.

பாசவதைப் பரணி 123.

பாட்டியல் நூல் 83.

பாரதம் 118, 126.

பாரதக் கதை 148.

பாரத வெண்பா 63, 84.

பாரி வெண்பா 168, 171.

பாலிய நேசன் 152.

பிரதாபமுத்தலியார் சரித் திரம்
149, 156.

பிரபுலிங்கலை 128.

புலவராற்றுப்படை 158.

புள்ளிருக்கும் வேனூர்க்கலம்ப
கம் 129.

புறநானூறு 10, 11, 28, 41.

பூதத்தம்பி நாடகம் 162.

பெண்புத்திமாலை 156.

பெரிய புராணம் 96, 99, 102,
150.

பெரிய திருவந்தாதி 82.

பெரிய திருமொழி 77.

பெரிய திருமடல் 77.

பெரியாழ்வார் திருமொழி 78.

பெருமாள் திருமொழி 81.

பெரும்பாணாற்றுப்படை 10.

பேதகம் மறுத்தல் 146.

பொருநராற்றுப்படை 10.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி 81.

போற்றிப்பல்லுடை 109, 110.

ம

மணிமேகலை 10, 40, 44, 45,
46, 51, 97, 98 99.

மதங்ககுளாமணி 171.

மதிவாணன் 149.
 மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல்
 161.
 மதுரைக்காஞ்சி 10.
 மதுரைக்கலம்பகம் 123.
 மதுரைச் சொக்கநாதருலா 123.
 மலைபடுகடாம் 10.
 மறைசை அந்தாதி 160.
 மனோன்மணியம் 162.
 மார்க்கண்டேயர் நாடகம் 162.
 மாறனகப்பொருள் 127.
 மாறனலங்காரம் 127.
 மானவிஜயம் 163.
 மிதுசாநா 158.
 மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்
 123, 128.
 முகையதின் புராணம் 158.
 முக்கூடற்பள்ளு 155, 162.
 முதுநாரை 7.
 முதுகுருகு 7.
 முதுமொழிக்காஞ்சி 10.
 முதுமொழிமாலே 158.
 முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்
 தமிழ் 123.
 முல்லைப்பாட்டு 10, 11, 14.
 மேற்கணக்கு 9.
 மோகனங்கி 149.
 மோகனதைப்பரணி 119, 123.

ய

யசோதர காவியம் 98.
 யாப்பருங்கலம் 107, 110.
 யாப்பருங்கலக் காரிகை 107.
 யாழ்நூல் 171.
 யேசுநாதர் சரித்திரம் 143.

ர

ரூபாவதி 163.

ல

லுத்தர் இனத்தியல்பு 146.

வ

வளையாபதி 97.
 வாமன்கதை 144.
 வாய்ப்பியம் 8.
 விநோதரச மஞ்சரி 148.
 வியாழமாலே யகவல் 7.
 விவேகவிளக்கம் 152.
 வினாவெண்பா 109, 110.
 வீரசோழியம் 107, 111.
 வெண்டாழி 7.
 வேதவிளக்கம் 144, 146.
 வேதியரொழுக்கம் 144, 145.

அட்டவணை

புலவர் வரிசை

[எண்—பக்க எண்]

அ

- அகத்தியர் 7, 8.
அடியார்க்கு நல்லார் 129, 130,
161.
அண்ணாமலை ரெட்டியார் 153.
அதங்கோட்டாசிரியர் 8.
அதிவீரராமபாண்டியன் 127,
133.
அப்பர் 63, 67, 68, 69, 70,
74, 95.
அமிதசாகரர் 107.
அம்பலவாணநாவலர் 160.
அம்பலவாணதேசிகர் 134.
அரசன்சண்முகனார் 170.
அரசகேசரி 133.
அருணகிரிநாதர் 125, 126.
அருணந்தி சிவாசாரியார் 109.
அருணாசல கவிராயர் 153, 155.
அலியார் புலவர் 158.

ஆ

- ஆண்டாள் 78, 80.
ஆளுடையழிள்ளையார் 70.
ஆறுமுகநாவலர் 148, 149, 150,
159, 160.

இ

- இரட்டையர் 125, 126.
இராமலிங்க அடிகள் 153, 154.
இராகவையங்கார் 168, 170,
171.
இலங்கையர்கோன் 175.

- இளம்பூரணர் 111.
இளங்கோவடிகள் 45, 94, 98.

ஈ

- ஈசானதேசிகர் 134.

உ

- உமறுப்புலவர் 157.
உமாபதி சிவாசாரியார் 109.

ஓ

- ஓட்டக்கூத்தர் 104, 105.

ஔ

- ஔவையார் 27.

க

- கச்சியப்பர் 100, 103, 153,
154.
கண்ணன் 173, 175.
கதிரைவேற்றிள்ளை 160.
கமலர் 7, 28.
கம்பர் 100, 101, 157.
கம்பதாசன் 167.
கருஆர்த்தேவர் 104.
கரேல் விசுவநாதபிள்ளை 160.
கனகசபைப்புலவர் 159.
காக்கைபாடினியார் 8.
காரைக்காலம்மையார் 47, 51,
52, 56, 58, 74, 96.
காளமேகப்புலவர் 125, 127.
கிருஷ்ணபிள்ளை 155, 156.

கிருஷ்ணமூர்த்தி 173, 175.
 சுகப்பிரியை 173.
 குணவீரபண்டிதர் 107.
 குமரகுருபரசுவாமிகள் 128,
 134.
 குமாரசுவாமிப்புலவர் 160.
 குமாரசுவாமி 175.
 குலசேகராழ்வார் 64, 80, 81.
 கோதையார் 64, 78, 108.
 கோதைநாயகி அம்மையார்
 173.
 கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்
 153, 155, 166.

ச

ச. து. சு. யோகிகள் 167.
 சபாபதிநாவலர் 150, 151, 160.
 சம்பந்தமுதலியார் 177.
 சயங்கொண்டார் 104, 119.
 சரவணப்பிள்ளை 148, 149.
 சாத்தனார் 40, 45.
 சாமிநாதையர் 154, 169, 170.
 சாவி 175.
 சிதம்பர சுப்பிரமணியன் 175.
 சிவஞானமுனிவர் 134, 147,
 149, 151, 153, 154.
 சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் 128.
 சிவசம்புப்புலவர் 159.
 சின்னத்தம்பிப்புலவர் 159, 160.
 சீதாராமையா 173.
 சுத்தானந்தபாரதியார் 167.
 சுந்தரர் 55, 64, 70, 71 77,
 95, 102.
 சுந்தரம்பிள்ளை 162.
 சுப்பிரமணியபாரதி 165, 169.
 சுப்பிரமணியமுதலியார் 168.
 சுப்பிரமணியன் தி. நா. 173.
 சுப்ரமண்யம் க. நா. 173, 175,
 177.
 சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்
 148, 149, 151, 162, 163.

சேக்கிழார் 94, 100, 102.
 சேரமான் பெருமாள் 64, 70,
 80, 96.
 சேனாவரையர் 111, 142, 151.
 சேனாதிராயமுதலியார் 159.
 சோமசுந்தரப்புலவர் 167.
 சோமசுந்தர பாரதியார் 167.

த

தண்டியாசிரியர் 98, 99, 107.
 தத்துவராயர் 119.
 தத்துவபோதகசுவாமிகள் 130,
 132, 144.
 தாண்டவராயமுதலியார் 148.
 தாமோதரம்பிள்ளை 160.
 தாயுமானசுவாமிகள் 73, 153,
 154, 158.
 திரிகூடராசசப்பகவிராயர் 153,
 155, 166.
 திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்
 132.
 திருக்குருகைப்பெருமாள் கவி
 ராயர் 127.
 திருநாவுக்கரசர் 58, 64, 66.
 திருஞானசம்பந்தர் 58, 64, 66,
 67, 69, 74 95.
 திருமூலர் 64, 73.
 திருமழிசையாழ்வார் 64, 77.
 திருமங்கையாழ்வார் 64, 77,
 திருப்பாணாழ்வார், 64, 76.
 திருவாதவூரர் 72.
 திருமாளிகைத் தேவர் 96.
 திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ
 நாயனார் 109.
 திருவிழுவார் உய்யவந்த தேவ
 நாயனார் 109.
 துரைசாமி ஐயங்கார் 173.
 தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை 167.
 தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
 64, 75, 76, 77.

தொல்காப்பியர் 5, 7, 8, 13,
110, 111, 141.

ந

நக்கீரர் 7.
நக்கீரதேவ நாயனார் 47, 56.
நச்சினர்க்கினியர் 129, 130,
161.
நஞ்சீயர் 132.
நம்பிள்ளை 132.
நம்மாழ்வார் 64, 81, 82, 97,
127.
நம்பியாண்டார் நம்பி 65, 90,
93, 95, 96, 102, 104.
நாச்சியார் 78.
நாடோடி 175.
நாதமுனிகள் 90, 93, 96.
நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை
167.
நாற்கவிராச நம்பி 107.
நிரம்பவழிகியதேசிகர் 127, 128.

ப

படிக்காசுப் புலவர் 128, 129.
பட்டர் 132.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார் 104,
106.
பரணர் 7, 28.
பரணதேவ நாயனார் 47.
பரஞ்சோதிமுனிவர் 127.
பரிமேலழகர் 129, 131, 142.
பவணந்தி 107.
பாரதிதாசன் 167.
பிச்சமூர்த்தி 175, 177.
பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்
128, 129.
புத்தமித்திரர் 107.
புகழேந்திப்புலவர் 104, 105.
புதுமைப்பித்தன் 175.
பூதத்தாழ்வார் 47, 52, 73.

பெ. துரன் 167.
பெரியாழ்வார் 64, 77.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை 132.
பேயாழ்வார் 47, 52, 73.
பேராசிரியர் 111.
பொய்கையார் 105.
பொய்கையாழ்வார் 47, 52, 73.
பொன்னம்பலபிள்ளை 160.

ம

மதுரகவியாழ்வார் 64, 82.
மதாறு சாகிபு புலவர் 158.
மழில்வாகனப்புலவர் 159.
மனவாசகங்கடந்தார் 110.
மஸ்தான் சாகிப்புப் பெரியார்
158.
மாணிக்கவாசகர் 64, 71, 72,
80, 95.
மாதவையர் 173.
மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை 153,
154.
முகவைக்கண்ண முருகனார்
167.
முதலாழ்வார்கள் 52, 56, 58,
74.
முரஞ்சிபூர் முடிநாகராயர் 7.
மெய்கண்டதேவர் 109, 110,
111.

ர

ராமமூர்த்தி 175.
ராஜமையர் 148.
ராஜகோபாலன் 175.
ராஜகோபாலாசாரியார் 175.

ல

லக்ஷ்மிநாராயணன் 173.

வ

- வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை 132.
 வண்ணக்காஞ்சியப்புலவர் 158.
 வரதராஜன் 175.
 வ. ரா. 173.
 வ. வெ. சு. ஐயர் 174, 176.
 விபுலானந்த அடிகள் 170, 171.
 வில்லிபுத்தூராழ்வார் 125, 126.
 வீரமாமுனிவர் 143, 144, 146,
 155, 156.
 வீரசாமிச் செட்டியார் 148.
 வெங்கடாசலம் 173.
 வேதநாயகம்பிள்ளை 148, 149.
 154, 155, 156.
 வைத்தியலிங்கம் 175.
 வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை
 160.
 ஸ்ரீநிவாசன் 173, 175.
 ஜகந்நாதன் 175, 177.

The following is a list of the names of the
 persons who have been elected to the
 office of the Board of Directors of the
 Noolaham Foundation for the year
 ending on the 31st day of December
 1878.

